NUMELE DE COD „EL DIABLO"

GERARD DE VILLIERS

Gérard de Villiers

Numele de cod: „El Diablo“

ISBN:
973-9138-46-2

Editions Gérard de Villiers – Paris
Tuez Rigoberta Menchu
© *Gérard de Villiers,*
Pentru versiunea românească:
© TINERAMA 1998

Redactor: ***Anca Pisică***
Tehnoredactare computerizată: ***Irina Mutu***
Redactor tehnic: ***Ioana Sandu***

Gérard de Villiers

Numele de cod: „El Diablo"

În românește de
Maria Măciucă

1998

Capitolul I

Noel de Jesus Zacara, cu degetele mari înfipte în centura ţintuită din care se zărea crosa pistolului, se proţăpi în faţa lui Mercedes Pinetta, ocupată cu pilitul unei unghii roşii ca sângele şi lungi de un centimetru.

— *Vamos a cenar*[1]*?*

Tânăra îşi ridică privirea cu un zâmbet vag.

— *Disculpeme, Jesus. Voy a cenar con mi madre*[2].

Ea îşi reluă activitatea sub ochii tânărului guatemalez, care o găsea absolut răpitoare. Faţa ei triunghiulară, ochii de căprioară, gura cărnoasă şi roşie şi părul negru ca abanosul erau mărturie că în venele ei curgea şi sânge indian. Tipul ardea de nerăbdare să o aibă în patul său pe nurlia metisă. Din nefericire, Mercedes Pinetta îi era superioară pe scara ierarhică şi nu se punea problema să forţeze lucrurile. Amândoi făceau parte din ramura secretă a gărzii prezidenţiale guatemaleze, „Serviciul Arhive", care, în colaborare cu Serviciul de Informaţii al armatei, G–2, avea ca scop combaterea prin orice mijloace a activităţilor subversive.

Mercedes Pinetta avea gradul de plutonier-major, iar Noel de Jesus nu era decât un modest sergent, dar acest lucru nu-i împiedica să întreţină nişte raporturi mai libere, având în vedere natura specială a activităţii lor. Împreună cu ceilalţi membri ai „Serviciului Arhive", ei aveau o misiune ultrasecretă, primită din ordinul şefului de stat-major al gărzii prezidenţiale, generalul Cesar Guzman. Această misiune era cunoscută sub numele *„El Diablo"*. Deocamdată ea, consta în supravegherea tuturor mişcărilor din preajma sediului organizaţiei Conavigua[3], situat la numerele

---

1. Mergem să cinăm? (n.a.)

2. Scuză-mă, dar mănânc cu mama (n.a.)

3. Confederaţia văduvelor din Guatemala (n.a.)

27–23 de pe Strada a opta din *zona1*, la o sută de metri distanță de Palacio Nacional, în inima metropolei Guatemala City. Pentru a-și putea îndeplini misiunea, echipa „Serviciului Arhive" închiriase un local cu aspect de garaj, ce se pretindea că este o tipografie. Mercedes Pinetta trona acolo, în spatele unui birou și a unei mașini de scris, transmițând prin telefon informațiile culese de către Noel de Jesus, direct la „Serviciul Arhive", unde câțiva oameni așteptau gata pregătiți la volanul câtorva camionete parcate pe Strada a opta.

Enervat de răspunsul lui Mercedes, Noel de Jesus se privi într-o oglindă micuță agățată de perete, întrebându-se neliniștit dacă nu cumva îi apăruseră coșuri noi pe pielea deja plină de umflături. Cu ochii săi înfundați în orbite, nu avea nimic din aerul unui seducător, chiar dacă își încorda mușchii pectorali ca să pară mai solid. El se răzbuna pe fizicul său ingrat, fiind de o cruzime fără limite, acest lucru aducându-i ca răsplată un salariu mult mai umflat și dreptul de a-și lepăda uniforma de gardă prezidențială pentru niște servicii mult mai nobile și mai bine plătite... Se uită la ceas. Era ora șase fără cinci. Trebuiau să închidă șandramaua ale cărei funcții erau preluate de către echipele volante ascunse în Strada a opta.

Din nou, privirile îi poposiră pe bustul lui Mercedes, care era strâns într-un pulover verde, mai mic cu două numere. El lovi pantoful escarpen al colegei sale cu vârful metalic al cizmei. Femeia se uită la el agasată.

— *Si? Qué quieres*[1]*?*

— Nu poți să amâni pe altădată întâlnirea cu maică-ta?

Mercedes Pinetta își scutură părul negru și lung și i-o reteză definitiv:

— *No. Disculpeme*[2].

Noel de Jesus se întoarse furios și ieși din garaj. Clocotea de furie din cauza atitudinii ei disprețuitoare. Începu să-și închipuie cum ar fi fost dacă ar fi reușit să o convingă să vină cu el în micuțul său apartament de pe Strada a zecea. De multă vreme pusese ochii pe ea, dar nu putea să o vadă decât atunci când avea treabă cu șeful său direct, colonelul Sanchez, șeful operațiunilor secrete din cadrul „Serviciului Arhive". Operațiunea comună ce îl apropiase de tânăra Mercedes, care avea biroul așezat lângă cel al colonelului Sanchez, îl umpluse de speranțe nebunești, rămase până acum neîmplinite.

---

1. Da, ce dorești? (n.a.)
2. Nu, scuză-mă (n.t.)

Cu un puternic sentiment de frustrare, Noel de Jesus își revărsă ranchiuna pe oamenii din subordinea sa, pe care îi privi cu ochii plini de ură. Se afla acum la intrarea asociației Conavigua, care reunea cele unsprezece mii de văduve ale „sechestraților". Era vorba de indienii ridicați de armată sau de *„judiciales"*[1] și apoi executați și îngropați laolaltă în gropile comune secrete. Și aceasta numai pentru că îndrăzniseră să ceară salarii decente și câteva drepturi elementare.

După 1954, data la care, printr-un complot al CIA, fusese dat jos de la putere unicul președinte comunist din istoria Guatemalei, Jacobo Arbenz, țara fusese condusă de un șir lung de dictatori militari, dintre care cei mai moderați erau mai duri decât celebrul Attila. Ei luaseră partea metișilor, descendenți ai conchistadorilor spanioli, care, împreună cu patruzeci și cinci la sută din populație, acaparau de mai bine de cinci sute de ani toate bogățiile țării, datorită unei structuri complet feudale. Indienii, care reprezentau totuși cincizeci și patru la sută din guatemalezi, erau analfabeți, neștiind să vorbească nici măcar spaniola, și erau folosiți ca servitori sau muncitori agricoli, ce nu aveau nici un drept politic și nici un petic de pământ. Cetățeni aflați la periferia societății, umiliți și la cheremul clasei bogate, ei începuseră să își ridice capetele și să se revolte, fiind susținuți de mici grupuri, mai mult sau mai puțin marxiste, cu suport politic în Cuba.

După aproape patruzeci de ani, Guatemala era sfâșiată de un război civil interminabil și feroce, din care cei mai păgubiți erau în mod firesc indienii.

După răsturnarea președintelui Arbenz, *junta* militară, ce luase puterea cu ajutorul americanilor, își anunțase imediat intențiile politice, retrăgând în mod oficial toate drepturile populației analfabete și interzicând, sub pedeapsa cu moartea, orice fel de acțiune sindicală.

În ochii metișilor proveniți din spanioli și indieni, indigenii se găseau cam între ciocan și nicovală. Mână de lucru ieftină pentru nenumăratele *fincas*[2] de cafea sau de trestie de zahăr, indigenii continuau să vegeteze nenorociți în munții lor, iar represiunea avusese ca rezultat mai mult de o sută patruzeci de mii de morți din rândurile lor. În afară de morții oficiali, numele acelor

---

1. Forțe speciale în civil din armata guatemaleză (n.a.)
2. Moșii. Aici, plantații (n.a.)

sequestrados nu contau, în timp ce *Quiche*, regiunea muntoasă unde trăiau majoritatea indienilor, era semănată cu gropile comune și clandestine. Acolo, fiecare unitate militară avea alături și un cimitir clandestin.

De-a lungul anilor, luna de miere cu Statele Unite, care contribuiseră din plin la răsturnarea de la putere a lui Arbenz, se transformase în oțet. Americanii încetaseră să mai acorde vreun ajutor militar sau civil.

Los subversivos eșuaseră în lupta pentru luarea puterii în 1985, apoi se ridicaseră iar. Armata guatemaleză continua să reprime cu sălbăticie orice încercare de revoltă, arestând orice opozant virtual, asasinând pe ziariștii și pe avocații care îndrăzneau să îi apere pe răzvrătiți.

Noel de Jesus Zacara fusese înrolat ca soldat în garda prezidențială ce avea ca sarcină misiunile de „pacificare". Aici se făcuse imediat remarcat de către superiorii săi datorită imaginației sale creatoare: cu ocazia capturării unor tineri răzvrătiți dintr-un sat din *Quiche*, avusese ideea să-i taie în bucăți de vii, în fața ochilor îngroziți ai sătenilor, ca să-i descurajeze pe cei dornici de a-i imita.

Imediat după asta, colonelul Sanchez îl avansase în grad, dându-i însărcinări mult mai sofisticate în capitală. După terminarea serviciului militar, Noel de Jesus s-a înrolat din nou. Nu avea altă opțiune: dacă s-ar fi întors în satul său, ar fi fost jupuit de viu. Cunoscându-i gustul pentru armele albe, șeful său îl utiliza frecvent în acțiunile de eliminare a indienilor cunoscuți ca revoltați notorii, infiltrați în capitală.

Îmbrăcat de acum în civil și înarmat în permanență, el se bucura de un standard de viața confortabil, putând chiar să-și închirieze un mic apartament în *zona 1*.

Supravegherea sediului organizației Conavigua, ce era o treabă ușoară, fusese recompensa primită pentru asasinarea unui etnolog mexican care se vădise prea interesat de deplasările „voluntare" ale anumitor grupuri de populații indiene. În vremurile obișnuite, Conavigua, cuib subversiv prin definiție, era obiectul unei supravegheri de rutină, făcute prin sondaj. Însă un eveniment neașteptat, survenit în urmă cu două luni, transformase locul într-un obiectiv de maximă importanță.

La mii de kilometri depărtare de Guatemala, la Stockholm, în Suedia, Academia Nobel alesese ca laureată a Premiului Nobel pentru Pace în anul 1992 pe o indiancă total necunoscută marelui public. De naționalitate guatemaleză, deși trăia în Mexic de zece

ani, ea se numea Rigoberta Menchu Tum, avea treizeci și trei de ani, era celibatară și era exponenta cauzei indienilor. Ea denunțase neobosită represiunea feroce căreia îi căzuseră atâtea victime și era aliata numeroaselor grupuri de *subversivos* care luptau împotriva armatei guatemaleze.

Știrea avusese efectul unei lovituri de trăsnet asupra metișilor, militarilor și proprietarilor de moșii. Pentru aceștia, Rigoberta nu era o necunoscută. Tatăl ei înființase primul sindicat al muncitorilor agricoli din Guatemala, CUC[1]. Armata îl asasinase în 1979, în timp ce se refugia la Ambasada spaniolă. Familia sa preluase ștafeta. Fu rândul fratelui ei să fie arestat, torturat și, în cele din urmă, ars de viu, apoi veni rândul mamei Rigobertei să fie omorâtă după o lungă agonie. Ea fusese abandonată în munți, pradă animalelor sălbatice, care o mâncaseră de vie. Fiica ei o auzise urlând nopți întregi fără să poată interveni. Ar fi avut aceeași soartă.

După toate aceste atrocități, fiind ajutată de călugărițe, Rigoberta reușise să fugă în Mexic. Acolo, mânată de o nepotolită sete de răzbunare, ea învățase limba spaniolă și reușise să atragă de partea cauzei indienilor numeroase personalități. Ea reușise să alerteze organizațiile Drepturilor Omului și chiar pe președintele Mexicului. Deveni creierul cruciadei pornite pentru apărarea indienilor guatemalezi oprimați de cinci sute de ani.

Înțepeniți într-o atitudine cu adevărat ostilă, metișii din Guatemala ignoraseră în mod fățiș distincția cu care Rigoberta a fost onorată. Nici măcar președintele, care era un civil, nu îi trimisese o telegramă de felicitare. Întreaga oligarhie o ura de moarte pe această mică indiancă de un metru și cincizeci, cu fața rotundă, îmbrăcată mereu cu straie tradiționale, care acum avea la dispoziția ei o formidabilă tribună internațională de unde putea să vorbească în numele tuturor fraților ei oprimați. Modul îngrozitor în care fuseseră decimați cei dragi de către armata guatemaleză, dădea o forță și mai mare poziției sale.

De asemenea, vestea privind reîntoarcerea ei în Guatemala era percepută de către metiși ca o venire a Anticristului!

Rigoberta Menchu anunțase că, în timpul șederii sale în Guatemala, va locui la Conavigua, în onoarea celor unsprezece mii de văduve ale indienilor uciși, devenite inamicele publice numărul unu. Permanent ele erau în atenția biroului G–2 al „Serviciului Arhive".

---

1. Coordination Unida de los Campesinos (n.a.)

Noel de Jesus urmărea camioneta albă care urca pe strada cu sens unic. Aceasta parcă ceva mai departe. Nu se putea vedea nimic în interiorul ei din cauza geamurilor fumurii.

Fiind ora schimbului de gardă, Manuel Mitran intra în schimbul de noapte. Zgomotul unor tocuri se auzi pe cimentul localului.

— *Buenas tardes!*

Mercedes Pinetta se îndepărtă spre Strada a opta, înfoindu-şi fusta largă. Noel de Jesus o urmări cu privirea, realizând brusc că nu ştie unde locuieşte. La intersecţia cu Strada a treia, ea o luă la dreapta. Cuprins de o inspiraţie bruscă, Noel de Jesus trase oblonul de metal şi plecă grăbit pe urmele ei.

El avusese intenţia să hoinărească puţin pe Strada a şasea care era artera comercială din centrul oraşului, mărginită de sute de buticuri şi invadată de cohorte întregi de vânzători ambulanţi ce răsăriseră ca ciupercile în preajma Crăciunului. Acum însă avea ceva mai bun de făcut...

El o depistă pe Mercedes în staţia de autobuz din faţa Palatului Naţional. Fata nu îl văzu, căci era amestecat în mulţime, cu mult în urma ei. Când sosi autobuzul, el urcă prin spate, în timp ce ea se instală în faţă. Ca de obicei, autobuzul era plin cu călători, aşa că era greu ca ea să-l observe. Înghesuiţi ca sardelele, străbăteau Strada a şasea prin mulţimea ce cotropea totul. Era de mirare cum de mai reuşeau să se descurce adevăraţii comercianţi, asaltaţi de vânzătorii ambulanţi, un adevărat nor de lăcuste, care etalau teancuri întregi de blugi, pantofi, jucării şi agăţau trecătorii ca să câştige câţiva bănuţi.

Prins între călători, Noel de Jesus pândea uşa din faţă. Autobuzul oprise deja în vreo zece staţii, dar Mercedes Pinetta nu coborâse încă. Trecuseră de zona vânzătorilor de maşini şi a antrepozitelor şi se aflau acum în *zona viva,* cartierul hotelurilor de lux, a reşedinţelor elegante şi a magazinelor exclusive, în faţa cărora guatemalezii puteau doar să viseze.

În partea stângă a autobuzului, apăru un Boeing ce plană la câţiva metri deasupra acoperişurilor, într-un zgomot infernal. Oraşul se extinsese atât de mult în partea de sud, încât aeroportul se afla acum aproape în plină zonă rezidenţială. Aparatele de zbor aterizau şi decolau, survolând oraşul de zeci de ori pe zi.

Autobuzul se opri la intersecţia cu Strada a paisprezecea din *zona 9* şi Mercedes Pinetta coborî. Noel de Jesus fu nevoit să-şi croiască drum până la uşă cu forţa. Tânăra femeie se îndepărta cu pas vioi spre Bulevardul al şaptelea. Guatemala City era construită

după sistemul american. Străzile erau perpendiculare unele pe altele. Orașul era împărțit în cincisprezece zone ce aveau propriul lor sistem de numerotare. Așa că, fără numărul zonei, era imposibil să găsești o adresă.

Mercedes Pinetta traversă Bulevardul al șaptelea, paralel cu Bulevardul al șaselea, și își continuă drumul către Bulevardul Reformei, un fel de Champs Elysées al Guatemalei City. Ea pătrunse pe o poartă păzită de un paznic în uniformă în spatele hotelului *Camino Real*, cel mai elegant din oraș.

Noel de Jesus fluieră printre dinți. Se năpusti pe urmele femeii, dar drumul îi fu barat de paznicul înarmat cu o pușcă.

— *Señor, por favor!*

— *G–Dos!* îi tăie vorba Jesus.

„Serviciul Arhive" era atât de secret, încât membrii săi foloseau legitimațiile G–2, ca acoperire. El își scoase legitimația militară, iar celălalt se dădu la o parte cu respect. Guatemala City era plină de paznici și de gardieni cu uniforme de operetă, înarmați cu pistoale, care păzeau magazine, bănci și orice alt loc de unde se putea fura ceva. Poliția coruptă nu-și mai bătea capul cu jafurile. Cei mai mulți dintre acești gardieni erau militari pensionați sau polițiști analfabeți dați afară, care, în afară de a ucide, nu mai știau să facă nimic.

Pentru o mie două sute de quetzali pe lună, ei stăteau câte zece ore pe zi, așteptând să doboare vreun hoț, fapt răsplătit cu o primă modestă, dar bine venită.

Noel de Jesus păși cu voluptate pe mocheta groasă ce acoperea galeria comercială, în timp ce arunca o privire în treacăt la *Café viennois*, barul cel mai elegant din tot orașul, unde se întâlneau cele mai frumoase metise din *zona viva*. Mercedes Pinetta se evaporase. El își continuă drumul până la recepție, trecând pe lângă *cafeteria* și pe lângă piscina pustie, și îl întrebă pe un funcționar după ce îi flutură legitimația pe sub nas:

— Nu ai văzut o fată cu pulover verde și fustă neagră? *Guapa*[1]...

— *Como no*[2]*!* făcu funcționarul. A plecat într-acolo.

El arătă către intrarea principală a hotelului.

Noel de Jesus se grăbi, de-a dreptul intrigat. De ce Mercedes intrase în hotel pe o ușă ca să iasă pe alta? El ieși în Strada a

---

1. Chipeșă (n.a.)
2. Desigur (n.a.)

paisprezecea și se uită de jur-împrejur. Noaptea se lăsase deja, dar el putu să zărească silueta tinerei femei mergând prin mijlocul șoselei, în contrasens. Ea parcurse vreo douăzeci de metri, apoi se apropie de o mașină și se urcă în ea.

Vehiculul demară imediat, în direcția Bulevardului Reformei, iar Jesus abia avu timp să se arunce în lături pentru a nu fi văzut. Mașina era un Nissan condus de un bărbat blond, un *gringo*[1]. Îi luă numărul și murmură printre dinți:

— Târfă ordinară! *Puta de su madre!*

Dacă nu ar fi fost intrigat de itinerariul inedit al femeii, Noel de Jesus ar fi lăsat baltă toată afacerea. Mercedes Pinetta nu era singura metisă care avea legături cu străinii. Acest traseu ciudat trebuia însă să fie semnalat superiorilor săi. În acest tip de activități, Jesus era mai mult decât zelos. Chiar dacă avea să-i provoace neplăceri apetisantei Mercedes, aceasta și le merita cu vârf și-ndesat pentru că îl preferase pe străin în locul lui.

* * *

Colonelul Jorge Sanchez își trecu mașinal mâna prin părul tuns scurt. Era foarte elegant în tunica sa bine croită și cu safirul superb care strălucea pe inelar. Disciplina militară nu excludea și puțină fantezie. În această seară, el rămăsese până târziu în biroul din spatele Palatului Național. După aceea, se ducea la un dineu. Noel de Jesus Zacara stătea în picioare în poziție de drepți la o distanță de trei metri de biroul șefului. Superiorul său nu tolera nici o apropiere, oricât de mică. De la început îl ascultase cu un fel de amuzament.

Când auzi însă de încercarea fetei de a-și pierde urma, deveni nervos. După câteva telefoane, află date despre necunoscutul de la volanul automobilului cu marca Nissan. Mașina fusese închiriată la aeroport cu trei zile mai devreme de către un austriac, pe nume Malko Linge, care sosise de la Mexico City. Acesta închiriase o cameră la *Camino Real.* Pe fișa sa întocmită de poliție la sosirea în țară, era menționată profesia de „director de societate comercială". Două lucruri îl mirau pe colonelul Sanchez. Dacă tot locuia la *Camino Real,* de ce îi dăduse întâlnire lui Mercedes într-o mașină lângă hotel? Apoi, cum de îl cunoștea tânăra, dacă sosise

---

1. Străin (n.a.)

în oraș de atât de puțină vreme? La „Serviciul Arhive“ exista regula ca, la fiecare contact nou, să se facă un raport.

Evident, exista probabil o explicație, pe care ar fi căpătat-o dacă o interoga pe Mercedes Pinetta. Dar, dacă ar fi fost ceva putred la mijloc, asta ar fi contribuit la alertarea suspecților.

El se gândi atunci la singura persoană care l-ar fi putut ajuta să facă progrese rapide în cercetările sale.

— Așteaptă-mă afară, îi ordonă el lui Noel de Jesus.

Capitolul II

Îndată ce subordonatul său părăsi biroul, colonelul Sanchez scoase din tunică un carneţel negru de care nu se despărţea niciodată şi formă cu atenţie un număr de telefon. O voce de bărbat îi răspunse îndată.

— *Diga me.*

— Arik?

Întrebarea era inutilă, căci recunoscuse deja vocea. La fel, şi celălalt.

— Jorge! *Qué tal?*

În mod oficial Ariel Halpern era consul la Ambasada Israelului, şi, în realitate, reprezentant al Mossad-ului în relaţiile cu armata guatemaleză. Guatemala era printre primele state care recunoscuseră Israelul. Acesta îi furniza arme şi ajutor împotriva răzvrătiţilor, închizând ochii în faţa numeroaselor violări ale Drepturilor Omului. Împreună cu Taiwanul, erau două dintre puţinele ţări civilizate care întreţineau relaţii normale cu Guatemala.

— Nu te deranjez? întrebă politicos colonelul.

— Niciodată nu mă deranjezi, *amigo*. Există vreo problemă?

Cei doi bărbaţi colaboraseră adesea în lupta antisubversivă. Ariel Halpern îi arăta colegului său cum se pot repera acţiunile clandestine într-un oraş, după creşterea consumului de electricitate în anumite cartiere... Soldaţii guatemalezi care îi vânau pe indieni foloseau o versiune locală a modelului Galil, puşca de asalt a armatei israeliene...

— Ai putea să verifici identitatea cuiva la ordinatorul tău?

Ca toţi „rezidenţii" Mossad-ului, Ariel Halpern avea acces la reţeaua centrală a Mossad-ului din Tel Aviv, graţie unui sistem de transmisie codat. Acolo se aflau numele a mii de agenţi ai diferitelor servicii de informaţii, împreună cu numele de cod.

— Dacă asta îţi este necesar, desigur, răspunse evreul.

Colonelul Sanchez îi dădu toate elementele de care dispunea, iar Ariel Halpern îi promise înainte de a întrerupe conversaţia:

— Te voi suna peste o jumătate de oră. Câteodată circuitele sunt bruiate.

Jorge Sanchez îşi aprinse o ţigară şi îşi frecă safirul de manşeta uniformei ca să strălucească şi mai tare.

* * *

Jorge Sanchez era deja la a cincea ţigară când telefonul său direct sună.

— Eu sunt, spuse evreul. Am informaţiile pe care mi le-ai cerut.

— Spune-mi repede.

— Sper că îţi vei aduce aminte că te-am ajutat, spuse Halpern. Trebuie să îmi fii prieten ca să fac aşa ceva pentru tine.

— De ce?

— Omul tău este de la CIA, spuse evreul. Este unul dintre cei mai buni şefi de misiune. El călătoreşte sub adevărata sa identitate. În Europa, este cunoscut ca un cal breaz. Noi am avut câteva probleme cu el şi, din cauza asta, nu am prea multe scrupule. Nu trebuie însă să se afle *niciodată* că eu ţi-am furnizat informaţiile astea.

— Poţi conta pe mine, spuse colonelul Sanchez cu stomacul strâns ca într-o menghină.

— *Bueno*, atunci dacă nu mai ai nevoie de mine, mă întorc la programul meu preferat, CNN. Ticăloşii de palestinieni au mai ucis doi oameni de-ai noştri în Teritoriile Ocupate. Nici nu-ţi închipui ce fericiţi sunteţi fără aceşti nemernici în ţara voastră...

Jorge Sanchez ar fi vrut să-i răspundă că indienii îi erau deja de ajuns.

După ce puse telefonul în furcă, puţin nervos, el îşi aprinse altă ţigară. Dintr-un motiv pe care nu-l cunoştea, CIA o „tamponase" pe Mercedes Pinetta şi o „trata" prin intermediul unui ofiţer sosit din afară.

Procedeul era clasic.

Numai că, în contextul actual, era extrem de grav, deoarece Mercedes Pinetta era implicată într-o operaţiune foarte importantă şi, dacă americanii ar fi penetrat-o, ar fi fost o catastrofă. Fără gelozia lui Noel de Jesus, bomba ar fi putut să-i explodeze chiar în nas...

El se întreba care era motivul pentru care, o fată considerată ca un om sigur, îi trăda. Interesul material, desigur. Oamenii erau foarte prost plătiţi în Guatemala.

Se ridică de la birou şi ieşi după Noel de Jesus.

— Ai dat dovadă de un reflex foarte bun, îi spuse el cu căldură în glas. Nu am putut obţine încă informaţiile pe care le-am cerut. În aşteptarea lor, te rog să nu vorbeşti cu nimeni despre acest incident, şi, mai ales, cu fata. *Está claro?*

— *Está claro, señor colonel.*

Noel de Jesus era vădit decepţionat. Se şi văzuse interogând-o pe frumoasa Mercedes, smulgându-i şi câteva mici concesii pentru sufleţelul lui. Colonelul Sanchez îi întinse două bancnote a câte o sută de quetzali.

— Du-te să te destinzi un pic, *hombre*!

Noel de Jesus ieşi din birou. Imediat ce rămase singur, colonelul Sanchez ridică receptorul unui telefon roşu şi formă numărul liniei directe a generalului Cesar Guzman, superiorul său. Acesta răspunse imediat. Şi el lucra până noaptea târziu.

— *Señor general*, spuse colonelul Sanchez, trebuie să vă văd imediat.

— *Ahora mismo*?[1]

— *Sí, ahora.*

* * *

Cu maxilarul inferior dezvoltat, având un prognatism pronunţat, generalul Cesar Guzman părea un animal de pradă. Părul cărunt tuns perie, trăsăturile aspre şi privirea ascuţită şi pătrunzătoare nu erau deloc liniştitoare. Nimeni nu pătrundea în biroul său aflat la etajul al doilea al Palatului Naţional, fără să aibă un ghem în stomac. Introdus de către ofiţerul de serviciu, Jorge Sanchez se simţi intimidat când întâlni privirea şefului său. Acesta, bine aşezat în fotoliul stil Ludovic al XIV-lea, şi cu mâinile sprijinite pe marginea biroului, îi spuse tăios:

— Ce tâmpenie aţi mai făcut, colonele Sanchez?

Jorge Sanchez înghiţi în sec de câteva ori până să poată articula cu o voce nesigură:

---

1. Chiar acum? (n. a)

— Nici una, *señor general.* Am însă o problemă gravă în cadrul operațiunii „El Diablo".

Esențialul fiind spus, Sanchez se simți mai ușurat. „El Diablo" era copilul îndrăgit al generalului Guzman și desemna operațiunea ce avea ca scop eliminarea fizică a Rigobertei Menchu, imediat după pătrunderea ei în Guatemala. Această hotărâre fusese luată cu cincisprezece zile în urmă, în decursul unui dineu la care se întâlniseră mai mulți membri ai așa-numitei „Cupola", grup în care se aflau oamenii ce dețineau sub control toate pârghiile economice ale țării.

Acel dineu se desfășurase acasă la Mario Boppel, proprietarul unei imense moșii. Ca și ceilalți latifundiari, el tremurase în perioada dintre anii 1975-1985, care fusese epoca în care „los subversivos" marcaseră mai multe victorii, forțându-i pe moșieri să se refugieze în capitală. Nu dorea ca această perioadă să se repete.

Când aflaseră vestea despre întoarcerea Rigobertei Menchu, „Cupola" făcuse un demers presant asupra președintelui Jorge Serrano, implorându-l să interzică intrarea acesteia pe teritoriul țării.

Cu acest prilej, președintele le explicase că era absolut imposibil să nege posesoarei Premiului Nobel 1992 dreptul de a intra în țară. Ea obținuse amnistia în anul 1986, datorită presiunilor exercitate de organismele internaționale.

La dineul din casa lui Mario Boppel, acesta, împreună cu prietenii săi, reușiseră să-l convingă pe generalul Guzman că singura soluție pozitivă pentru *ladinos* era eliminarea cât mai rapidă a Rigobertei Menchu.

Conjurații hotărâseră să păstreze un secret absolut asupra acestui proiect, neținând cont de președintele Serrano. Acesta urma să fie pus în fața faptului împlinit și, chiar dacă se făceau ceva valuri, acest lucru nu ar fi sculat-o din morți pe Rigoberta. Altceva nu-i mai interesa.

În postul său de șef al statului-major, Cesar Guzman era omul puterii în Guatemala. În primul rând, oamenii săi îl spionau zi și noapte pe președinte și îl înconjurau. În al doilea rând, era în relații extrem de intime cu șeful statului-major al armatei guatemaleze, cu care fusese camarad de promoție. El mai avea în subordine directă G–2, Serviciul de Informații al armatei, aflat la câțiva metri de biroul său, în clădirea veche a Politehnicii, o construcție îngălbenită cu trei etaje, aflată chiar în spatele Palatului Național.

Puterea serviciului G–2 era enormă. Acolo era organizată supravegherea electronică, acolo se afla armata de *orejas*[1] ce oferea informații despre întreaga populație a țării. În fiecare unitate militară exista un nucleu al G–2, ai cărui membri aveau dreptul să aresteze pe oricine, să închidă oameni fără să-i judece și, bineînțeles, să-i execute.

Fiind în același timp un serviciu de informații externe, cât și poliție politică, G–2 își întindea tentaculele în întreaga țară, ajungând chiar și în îndepărtatul Reten. Șeful său, colonelul Molina, nu ieșea din cuvântul generalului Guzman.

Pentru operațiunile „sensibile" și ultrasecrete, Guzman crease „Serviciul Arhive", unde lucrau vreo sută de persoane și care dispunea de fonduri nelimitate și de echipament modern. Personalul era recrutat cu avizul gărzii prezidențiale. De treaba asta răspundea colonelul Jorge Sanchez.

Numai Poliția Națională, care se ocupa de delictele comune, era compusă din cadre civile. Totuși, ca măsură de siguranță, generalul Guzman pusese în fruntea ei un colonel care îi dădea permanent raportul când era vorba de afaceri speciale.

Sistemul era ermetic și avea un ajutor total din partea metișilor ce considerau armata instrumentul principal pentru potolirea ambițiilor modeste ale indigenilor. În ochii moșierilor, Guzman era un fel de Dumnezeu. Format la școala unui alt general, Armando Pineda, era numit și „Loco" Pineda[2] din cauza ferocității sale legendare. Acesta comandase genocidurile din *Quiche,* gazând indigenii cu sutele, cu fumigații agricole. Afirmase că, în acest fel, curăța zona de elementele subversive.

În ochii lui Pineda și ai lui Guzman, un răzvrătit bun era un răzvrătit mort. După ce, în locul dictaturilor militare, a venit în 1986 la putere un guvern civil, armata a cerut ca generalul Cesar Guzman să dețină un post-cheie.

— Spuneți-mi ce s-a întâmplat, îi ordonă acesta lui Jorge Sanchez ce stătea în poziție de drepți înaintea lui.

Acesta relată succint faptele. Când termină, generalul îl întrebă simplu:

— Cine este la curent cu treaba asta?

— Dumneavoastră și sergentul Zacara.

— Bine. Afacerea trebuie să rămână între noi și rezolvată

---

1 Urechi. Aici, spioni (n.t.)

2. Pineda nebunul (n.a.)

repede. Fără să știe G-2. Nu doresc să fie arestată fata. Ea trebuie doar să dispară așa încât nici colegii de serviciu să nu știe ce i s-a întâmplat. Și mai vreau ca acest agent al CIA să fie tratat precum merită.

Colonelul Jorge Sanchez deschise gura și o închise la loc. Nu îndrăznea să-i spună superiorului său că un agent CIA nu putea fi lichidat la fel ca un amărât de agent guatemalez. Generalul parcă îi citi gândurile căci preciză imediat:

— Îl veți „trata" la fel cum ați procedat cu Michel Devin.

— *Muy bien, señor general*, aprobă Jorge Sanchez.

Michael Duvin fusese un american, agent CIA, care avusese prea multe contacte cu răzvrătiții. La ordinul colonelului Sanchez, el fusese doborât de un soldat, un așa-zis „dezertor". Acest lucru declanșase o ruptură aproape totală în relațiile americano-guatemaleze.

Generalul Guzman își observă subordonatul, întrebându-se dacă poate să aibă deplină încredere în el. Nu era vorba de ideologie ci de modul și abilitatea acestuia de a rezolva un caz atât de dificil. Numai el știa că președintele Serrano nu era la curent cu planul „El Diablo" și că nici nu era bine să fie. Nu avea încredere în civili atunci când era vorba de o problemă „cu adevărat" serioasă. Rufele murdare trebuiau spălate în familie.

— Veți duce la capăt eliminarea celor două persoane, utilizând personalul afectat acțiunii „El Diablo", continuă el.

— *Con mucho gusto, señor general*[1], îl aprobă cu căldură colonelul Sanchez, ușurat că treaba nu se desfășurase prea rău.

— Bineînțeles, va trebui să interogați fata, adăugă generalul. Să aflați ce le-a spus acelor *gringos*. Și să vedeți dacă nu mai sunt și alți trădători în sânul serviciului nostru.

— *Claro que sí, señor general.* Asta s-ar putea face în Justo Ruffino Barrios. Și după aia...

Era vorba de una dintre cazărmile din Guatemala City.

— Tocmai v-am spus că vreau o eliminare absolut secretă, chiar și pentru camarazii noștri. Am o idee. Ar fi trebuit să vă gândiți și dumneavoastră la ea. O vedeți mereu pe *doña* Orlando, nu-i așa?

— *Claro que sí, señor general*, mărturisi Jorge Sanchez cam stânjenit.

---

1. Cu plăcere (n.a.)

Frumoasa şi nurlia Maria-Beatriz Orlano era amanta sa. Era o văduvă bogată, bărbatul ei fiind asasinat cu sălbăticie de către *subversivos,* la *finca*[1] sa cu plantaţii de cafea. De atunci, ea îşi petrecea cea mai mare parte a timpului în Guatemala City, într-o somptuoasă reşedinţă, construită pe una din colinele împădurite din sudul oraşului.

— *Bueno,* continuă generalul Guzman, cred că putem să-i cerem un serviciu, nu? Să ia cadavrul fetei şi să-l îngroape la *finca* ei.

— *Como no!* aprobă imediat colonelul Sanchez.

Maria-Beatriz Orlando ură cu îndârjire tot ce semăna cu un *subversivo.*

— Îl veţi folosi pe sergentul Zacara pentru partea esenţială, dar mai întâi îl puneţi să jure pe Sfânta Evanghelie şi îi promiteţi că va fi promovat în gradul de plutonier până la sfârşitul anului.

— Iar cu agentul american...

— Veţi folosi acelaşi procedeu cu foarte mare discreţie. *Bueno?*

— Sí, *señor general,* făcu Sanchez ridicându-se.

— Când va fi totul gata, vreau un raport. Cât mai repede posibil.

Colonelul Jorge Sanchez salută santinela postată la intrarea în birou. Îşi redobândise buna dispoziţie. Era bine să fii sub ordinele unui şef adevărat care nu se lasă intimidat cu uşurinţă. Cu bărbaţi ca Cesar Guzman, Guatemala moşierilor metişi se afla pe mâini bune.

---

1. Moşie (n. t)

Capitolul III

— Îți dai seama, cafeaua se vindea azi dimineață cu șaptezeci de dolari tona!

Ochii albaștri ai Mariei-Beatriz Orlando străluceau de o bucurie sălbatică, făcând-o și mai frumoasă. Colonelul Sanchez o sorbea din priviri. El se îndrăgostise nebunește de ea chiar de la prima lor întâlnire, la o serată ce avusese loc cu trei ani în urmă la Palacio Nacional. Ea devenise imediat amanta sa și, pe măsură ce timpul trecea, îl domina din ce în ce mai mult după metoda clasică. De fiecare dată când Jorge Sanchez se încăpățâna într-o problemă, ea îl refuza și începea să facă ochi dulci altui bărbat.

Contrastul dintre ochii de culoarea cobaltului și părul scurt și negru, sânii tari și ascuțiți, neîncorsetați sub cămășile de mătase, crupa bine desenată și picioarele fine și lungi alcătuiau cu totul un somptuos obiect al plăcerii. Îmbrăcată cu un taior elegant de lână roșie, cu o bluză de mătase asortată și cu picioarele minunat puse în valoare de niște ciorapi negri strălucitori, ea era machiată ca regina din Saba și avea degetele încărcate cu inele. Era și mai atrăgătoare decât de obicei.

Ultimii invitați tocmai plecaseră și marea casă cu pardoseală din mahon era cufundată într-o liniște desăvârșită. Cu șase ani mai devreme, în epoca în care actele subversive se țineau lanț, tatăl și soțul Mariei-Beatriz fuseseră decapitați la plantațiile lor de cafea din nordul provinciei Quiche, una din zonele cele mai sălbatice ale Guatemalei. De atunci, ea se instalase într-una dintre cele mai somptuoase reședințe din Montebello. Era o construcție din piatră, înconjurată de un parc ale cărui ziduri înalte erau protejate cu sârmă ghimpată. Locul

era continuu supravegheat de camere de luat vederi. Ea își vizita moșia doar câteva zile într-un an.

Jorge Sanchez își puse jos paharul cu coniac Gaston de Lagrange XO și îi zâmbi Mariei-Beatriz. La ea se puteau găsi cele mai fine băuturi. Puțin îi păsa de cursul cafelei. Tot ce știa era că o dorește cu furie pe amanta sa, atunci, în acea clipă. Era un tip sangvin căruia nu îi plăcea să aștepte. Acordurile unei melodii romantice cu accente peruane umpleau în mod învăluitor încăperea.

El întinse mâna, și atinse sfârcul unui sân aflat sub mătasea roșie.

— *Querida,* începu el, *tú*...

Ochii de cobalt se întunecară brusc, iar Maria-Beatriz făcu o mișcare imperceptibilă de respingere, punând jos paharul cu Cointreau în care pluteau câteva cuburi de gheață și o felie de lămâie verde.

— Când m-ai sunat, mi-ai spus că vrei să-mi ceri un mic serviciu. Despre ce este vorba?

Jorge Sanchez o sunase ca să se scuze pentru întârziere, menționând în treacăt că are de rezolvat o problemă. Cunoscând caracterul violent și răzbunător al amantei sale, el sperase să vorbească mai târziu despre asta. Altfel, în loc să facă dragoste, era obligat să suporte interminabilele descărcări de furie împotriva subversivilor și străinilor.

— Nu este nimic important, spuse el cu un ton degajat, în timp ce o cuprindea în brațe. Avem timp să vorbim mai târziu.

Maria-Beatriz rămase țeapănă ca un trunchi de copac, încercând să prindă privirea amantului său.

— Spune-mi despre ce este vorba, insistă ea.

Jorge Sanchez, strâns cu ușa, nu mai putu să reziste în fața privirii albastre, sfredelitoare ca un laser. De voie, de nevoie, îi povesti repede episodul cu Mercedes Pinetta. Fără să-l lase să termine, ea șuieră printre dinți:

— Ticăloasa, nemernica. Trebuie ucisă. Să i se scoată ochii! O metisă ca noi, să pactizeze cu un *gringo!*

— Trebuie să o interogăm mai întâi, spuse colonelul Jorge Sanchez. Să aflăm ce a divulgat străinilor.

Maria-Beatriz îl privi cu ură.

— Singura ta obligație este să o ucizi! Nu-ți face silă?

— Ba da, cum să nu? recunoscu cu o voce moale Sanchez, depășit de excesul de ură al metresei sale. Este prevăzută lichidarea ei. Tocmai pentru asta am venit să vorbim.

În adâncul sufletului său, el regreta trădarea lui Mercedes Pinetta și consecințele ei. Era mare păcat să iei viața unei creaturi atât de frumoase...

— Generalul Guzman m-a întrebat dacă tu ai accepta ca interogatoriul ei să aibă loc aici, iar cadavrul să fie expediat apoi la *finca* ta.

Maria-Beatriz își recăpătă brusc surâsul.

— *Como no!* Cine o va interoga?

— Un sergent din echipa mea. Este un om sigur. După aceea, tu vei face tot ce trebuie. Adică să o îngropi la *finca*.

Din nou furioasă, Maria-Beatriz își strivi țigara în scrumieră.

— De ce să nu le arătăm ticăloșilor de *gringos* că nu ne temem de ei? Ar trebui executată oficial. Ți-e frică de *Pollo triste*[1] ?

Aceasta era porecla lui Malcolm Brown, șeful Centralei CIA din Guatemala, oaia neagră a oligarhiei. Era un tip încântător, care avea un tic ce îl făcea să semene cu o pasăre. El își înclina capul într-o parte, privindu-și interlocutorul cu ochiul său rotund...

— Nu, protestă ferm Sanchez după ce dădu gata paharul cu coniac ca să prindă curaj. Generalul Guzman ține foarte mult ca această afacere să rămână în cel mai mare secret, pentru moment, cel puțin. Este absolut necesar să-i ținem pe *gringos* departe de operațiunea „El Diablo".

Un zgomot ce se auzi dinspre bucătărie o împiedică pe Maria-Beatriz să-i răspundă. Ea se ridică repede și se repezi într-acolo.

Nici nu intră bine în bucătărie, că scoase un țipăt pătrunzător. Jorge Sanchez se ridică dintr-un salt, scoțând din toc un mic revolver automat de care nu se despărțea niciodată, și se repezi și el acolo.

— Maria-Beatriz! *Qué pasa?*

Cu pistolul în mână, el se opri mirat. Maria-Beatriz părea că este singură. Ea se întoarse spre el cu ochii scânteind de furie

---

1. Puiul trist (n. a.)

și, cu brațul întins către sol, îl arătă ceva ce se afla de cealaltă parte a mobilei ce ocupa tot centrul bucătăriei.

— Ia uită-te aici!

La început, el crezu că este vorba de vreun șarpe și înconjură mobila cu precauție, având arma pregătită de atac. Nu mică îi fu mirarea când se pomeni nas în nas cu un copilaș de vreo doi anișori, înfășurat într-o pânză indigenă. Acesta se juca liniștit cu o farfurie.

— Este ultimul plod al fetei din casă, îi spuse ea indignată. Și doar le-am interzis cu desăvârșire copiilor ei să pună piciorul în casă. Altfel, unde am ajunge?

Cu vârful pantofului, ea începu să-l lovească pe copil, obligându-l să iasă în curte. Îndată ce scăpă de el, Maria-Beatriz scoase un oftat de ușurare.

— Trebuie să-i opresc zece quetzali din leafă, drept pedeapsă. Altfel, totul în jur se va transforma într-o cocină, n-am dreptate?

— *Sí! Como no?* aprobă Jorge Sanchez, încântat de această ieșire a ei.

El se apropie și o prinse pe Maria-Beatriz între mobilă și trupul său robust, încercând să-i strecoare o mână sub fustă. Ea se feri de el cu o privire de gheață.

— Lasă-mă!

— Ascultă, nu pot să fac orice. Știi doar că generalul Guzman nu se joacă cu ordinele lui.

Îmbufnată, tânăra nu răspunse nimic. Deși femeie, ea era un membru foarte activ al organismului ce îi regrupa pe toți moșierii din țară, Cacif. Din pricina asta, era o partizană înfocată a ideii menținerii indigenilor în condiția de sclavi.

Născută din tată german și mamă spaniolă, ea avea *sangre azul*[1] și un dispreț visceral pentru bieții băștinași.

Jorge Sanchez își petrecu un braț în jurul taliei ei și o strânse cu speranța că va reuși să o înduplece. Tot ce reușea însă era că tot el se aprindea mai tare în contact cu trupul cald și suplu.

— Lasă-mă, repetă ea. Mă faci să-mi fie rușine de mine. Ar trebui să o strângi de gât cu propriile tale mâini pe această Mercedes. Mai bine îmi caut alt bărbat. Nu are rost să-mi desfac picioarele pentru un fătălău.

---

1. Sânge-albastru (n. a.)

O imagine oribilă trecu prin mintea lui Jorge Sanchez: cea a Mariei-Beatriz făcând dragoste cu un alt bărbat. În mod bizar, acest gând îi produse o erecţie subită, observată imediat de amanta sa.

— N-ai vrea să o chem pe *muchacha* ca să te descarci? îi propuse ea cu ironie în glas.

— Ticăloaso! mormăi Jorge Sanchez.

Brusc simţi nevoia să o ucidă, nu înainte de a o viola.

— Ascultă, pledă el. Voi încerca să aranjez niţel lucrurile. Nu vreau să te supăr.

Maria-Beatriz simţi că de data asta este serios și păru să se calmeze un pic.

— *Bueno,* făcu ea cu o voce dintr-o dată dulce. Voi face ce dorește generalul Guzman. Nu doresc să-ţi creez probleme.

Jorge Sanchez nu își ascunse sentimentul de profundă ușurare. Acest sentiment fu întărit și de încurajarea vădită a trupului femeii, care începuse să se onduleze în mod imperceptibil, lipit de trupul său. El nu mai trăia acum decât ca să-și potolească dorinţa puternică ce-l mistuia. O voce lăuntrică îi șoptea că Maria-Beatriz era tot atât de dornică să facă dragoste. Atunci, îi promise:

— *Bueno,* în acest caz, ţi-o aduc aici mâine seară.

Pe loc, Maria-Beatriz se topi ca o bomboană de ciocolată ţinută în gură. Ea își desfăcu coapsele atât cât îi permitea fusta, în semn de abandon. Jorge Sanchez începu să-i frământe sânii ascunși sub bluza de mătase.

— *Mi amor!* făcu femeia cu o voce stinsă.

Amantul ei era acum ca un pursânge care așteptase în călduri mai mult decât este permis. Ea își strecură o mână între ei și, cu o mișcare delicată, îi eliberă sexul dur. Cu un geamăt puternic, bărbatul îi abandonă sânii pentru a lua în stăpânire coapsele metresei sale. Ridică fusta și îi băgă mâna pe dedesubt ca să-i îndepărteze slipul. Limba sa invadă gura Mariei-Beatriz. Aceasta își ajută amantul ca să-i scoată micul triunghi de mătase și să-i ridice fusta. Cu o mișcare energică, Jorge Sanchez o ridică pe masă. Femeia îl înlănţui cu picioarele. Înălţimea mesei era perfectă. Jorge Sanchez o penetră dintr-o singură mișcare.

Gâfâind de plăcere, femeia își înfipse unghiile roșii în tunica lui și spuse cu o voce complet schimbată:

— *Mi amor,* tu eşti singurul bărbat în faţa căruia îmi desfac picioarele.

Spusele ei fură întărite de limbajul trupului, total abandonat plăcerii. Împăcat, Jorge Sanchez începu să o stăpânească pe îndelete, bucurându-se de fiecare secundă. De fiecare dată, Maria-Beatriz scotea câte un geamăt de agonie. În adâncul fiinţei sale, ea adora să facă dragoste pe masa din bucătărie, ca o *muchacha* de rând, cu un bărbat bine dotat. Ideea că îl domină din punct de vedere psihologic, îi dubla plăcerea.

— Mai repede, îl rugă ea.

Jorge îi apucă picioarele şi i le ridică în poziţie verticală, pentru a avea şi mai expus sexul amantei sale. În această nouă poziţie, el începu să-i sondeze adâncurile cu toată greutatea trupului său, manevrându-i corpul de parcă ar fi fost al unei păpuşi. La fiecare mişcare, el îşi retrăgea membrul aproape în totalitate, pentru ca să-l înfigă din nou cu furie până la rădăcină.

De fiecare dată, Maria-Beatriz scotea câte un ţipăt de parcă ar fi omorât-o cineva. Cu o ultimă mişcare, el se descărcă în ea cu capul lăsat pe spate şi scoţând un urlet animalic. Maria-Beatriz fremăta din toată fiinţa ei, simţind seva care o invada, apoi rămase nemişcată ca şi cum ar fi fost moartă.

Când el îi lăsă picioarele în jos, acestea căzură inerte. Abia după un timp, Maria-Beatriz îşi reveni şi sări jos de pe masă, aranjându-şi fusta.

* * *

— Vei avea parte de recunoştinţa întregului popor dacă vei izbândi cu acţiunea „El Diablo".

Maria-Beatriz îşi reluase locul în salon cu un picior îndoit sub ea. Numai cearcănele negre ce îi încercuiau frumoşii ochi trădau faptul că ceea ce se întâmplase în bucătărie nu o lăsase indiferentă. Cu mici înghiţituri, ea îşi termină băutura în care se topeau cuburi de gheaţă. Jorge Sanchez îşi turnă încă o porţie de Gaston de Lagrange XO. Era înnebunit după băuturile franţuzeşti şi, mai ales, după coniac.

Ea se ridică întinzându-se şi spuse cu un căscat:

— *Mi amor,* m-ai ucis...

După ce amantul ei îşi recuperă greaua servietă din piele neagră care îl însoţea de fiecare dată, ea îl conduse până la

peronul din fața casei. Jorge avea în permanență asupra sa un minuscul revolver Uzi și trei încărcătoare, pentru a se proteja în caz că ar fi fost nevoit să dea ochii cu vreun rău-intenționat.

Maria-Beatriz îl privi în timp ce urca în mașina Honda Accord. Din fericire, Guatemala avea încă bărbați ca generalul Guzman și Jorge Sanchez.

* * *

Mercedes Pinetta tocmai intrase pe Strada a treia ce urca spre Palacio Nacional, când un sunet de claxon o făcu să se întoarcă. Camioneta albă, care servea drept ascunzătoare, ajunse în dreptul ei, iar la volan se afla Noel de Jesus. Prin fereastra deschisă, el îi făcu semn.

— *Adonde vas,* Mercedes? strigă el.

— Merg acasă.

Ea locuia destul de departe, în *colonia* Lomas de Pamplona, aproape de Grădina zoologică.

— Te duc eu. Am timp destul.

El opri mașina la marginea trotuarului și deschise portiera.

Mercedes nu ezită nici măcar o secundă. Repulsia pe care o simțea pentru Jesus fu măturată de bucuria că va scăpa de autobuzul ticsit. Noel de Jesus începu să trăncănească în timp ce mașina străbătea Strada a șasea, plină de lume ca întotdeauna.

Douăzeci de minute mai târziu, se aflau lângă obeliscul ce marca cealaltă extremitate a străzii. Pentru a merge la Mercedes acasă, ar fi trebuit să vireze la dreapta. Noel de Jesus încetini la stop, înainte de sensul giratoriu și spuse:

— Trebuie să duc o scrisoare urgentă pe Autostrada Salvadorului. Te deranjează dacă mergem întâi acolo?

— Câtuși de puțin, voi face drumul pe jos. *Muchas gracias.* Deja ea era cu mâna pe clanța portierei. Brusc se auzi un zgomot și portiera se zăvorî. Mercedes Pinetta întoarse capul spre Jesus de Noel, crezând că acesta făcuse o manevră greșită. Privirea sergentului o făcu să înțeleagă că nu era vorba de așa ceva. În pupilele negre ale bărbatului, văzu un amestec de amuzament și sadism ce o făcu să izbucnească cuprinsă de furie:

— Deschide imediat portiera! îi ordonă ea sec.

În loc de răspuns, el acceleră, ocoli rondul și intră pe Strada a optsprezecea, din zona 15.

— Sergent Zacara, strigă Mercedes, îți ordon să oprești și să descui imediat portiera.

Jesus de Noel acceleră și mai mult, depășind un șir de automobile. Mercedes simți cum o cuprinde un val de mânie. Observase de mai multă vreme interesul pe care i-l stârnise sergentului, dar niciodată nu crezuse că acesta va îndrăzni să o silească să-i îndeplinească fantezia. Ea îl lovi în mâna dreaptă și îi spuse:

— Oprește! Altfel voi face un raport la *señor* colonel!

Dintr-o dată observă pistolul din mâna stângă a lui Jesus, îndreptat înspre ea.

— Taci din gură, *hija de puta!* mârâi el. Chiar *señor coronel* mi-a ordonat ca să te ridic!

— Minți, țipă ea. Știu foarte bine ce vrei tu... Ești un obsedat nenorocit.

În acel moment, Jesus nu se mai putu abține. Cu un rânjet plin de răutate, îi răspunse:

— Parcă ești mult mai drăguță cu *gringo* al tău. Ăla cu care te vezi când spui că mergi să o vezi pe mă-ta!

Mercedes simți brusc cum este invadată de un val de teroare. Simți că un sloi de gheață îi cuprinse umerii. Noel de Jesus era prea servil pentru a fi riscat să o răpească numai ca să-și potolească poftele. Era clar că ascultase de niște ordine. Cu creierul golit, ea se retrase împietrită, lipindu-se de portieră. Din cauza ferestrelor fumurii, nu putea să vadă mare lucru afară. Realiză brusc că era pe punctul de a intra ea însăși în lumea oribilă a celor *sequestrados*. Tocmai ea care făcea parte din „Serviciul Arhive" și care cunoștea atât de bine toată procedura în asemenea cazuri. Unul putea să plece de acasă la locul de muncă, dar nu se mai întorcea niciodată.

Camioneta tocmai se pregătea să intre pe Autostrada Panamericană cu direcția Salvador, care străbătea colinele împădurite ce înconjurau orașul. Cu mintea cuprinsă de groază, Mercedes încerca să-și construiască un sistem de apărare. Nu putea să primească nici un fel de ajutor din partea cuiva. Peste un sfert de oră, camioneta ieși din drumul principal și pătrunse pe un drum ce șerpuia într-o zonă luxoasă. Apoi se opri în fața unei porți negre ce rupea monotonia unui zid înalt, apărat de o armătură metalică. Noel de Jesus claxonă de două

ori și poarta se deschise lent. Atunci Mercedes putu să zărească o peluză înconjurată de arbori, o piscină și o imensă vilă. Camioneta se opri în fața unui garaj.

— Coboară!

Noel de Jesus era deja jos din mașină. Mercedes se supuse, deși simțea cum îi tremură picioarele. Fu împinsă într-o încăpere cu ziduri din beton cenușiu, în care se aflau o masă, un scaun și o saltea. Într-un colț, erau aruncate mai multe canistre și cutii de ambalaje. Un bec chior arunca o lumină slabă. Cu mișcări încete, Noel de Jesus își scoase jacheta și o așeză pe speteaza scaunului. Din carâmbul cizmei sale se vedea mânerul din os al unui pumnal.

— *Bien, guapa!* făcu el. Știi de ce te afli aici, nu?

Mercedes Pinetta facu semn din cap că nu știe. O lovitură puternică o surprinse pe picior greșit și crezu că i-a frânt vertebrele cervicale. Urmară alte lovituri înainte ca Jesus să adauge:

— Acum ai să-mi povestești despre acel *gringo* al tău, Malko Linge. Cel cu care te întâlnești pe ascuns.

Ea simți un nod în gât. Noel de Jesus o observa atent, cu gura strâmbată de un rictus. Cu o încetineală calculată, el își scoase pumnalul și îl sprijini cu vârful în plexul victimei sale.

— O să te înjunghii ca pe o scroafă! o amenință el.

— *Estás loco!*[1] protestă Mercedes Pinetta. Am dreptul să mă giugiulesc cu cine vreau.

— Așa deci, rânji bărbatul. Chiar și cu unul dintre acei *gringos* care lucrează pentru *„Pollo triste"?*

El o apucă de gât cu mâna stângă și, cu dreapta, începu să-i spintece hainele cu pumnalul. Mercedes se zbătea furioasă, lovindu-l din răsputeri cu picioarele și țipând:

— Lasă-mă! Vreau să-l văd pe *señor coronel!*

Țipetele ei avură darul să-l ațâțe și mai mult pe Noel de Jesus care reușise să-i taie toate hainele și să o lase goală. Umilită și înfuriată, ea cotinua să-i opună rezistență până în clipa când Noel înfipse vârful pumnalului în sânul stâng, din care țâșni un val de sânge.

— *Señor coronel* nu are timp de pierdut cu o *puta,* spuse el scârbit. Dacă nu faci ce-ți spun eu, îți tai tot sânul. *Entiendes* ?

De astă dată, Mercedes își dădu seama că nu glumește.

---

1. Ești nebun! (n. a.)

Jesus nu ar fi îndrăznit să-și asume un asemenea risc fără un ordin din partea șefului său. Acum începea calvarul. Nu mai avea nici un rost să reziste. Singurul imperativ al momentului era să câștige timp și să spere într-un miracol. Și mai ales, să nu facă nici o mărturisire.

Schingiuitorul ei o apucă de părul lung și negru pe care și-l răsuci în jurul pumnului, obligând-o să îngenuncheze pe cimentul gol. Când fața femeii se află în dreptul centurii sale, spuse pe un ton detașat:

— N-ai vrea să facem cunoștință?

Cum Mercedes nu scotea nici o vorbă, el o înțepă din nou în sânul stâng cu vârful pumnalului.

— *Chupa!*[1]

Cu mâinile tremurânde, ea îi desfăcu cureaua de la blugi și apoi fermoarul, lăsând să se vadă un slip de o curățenie îndoielnică, pe care erau imprimați niște jaguari mititei. Mercedes își învinse dezgustul și începu să să-i facă pe plac. Sprijinit cu spatele de marginea mesei, Jesus rânjea satisfăcut. Reușea acum să-și împlinească o veche fantezie, îmbinând plăcutul cu utilul. Când simți că trebuie să explodeze, o trase pe Mercedes de păr și o aruncă pe masă cu fața în jos, apoi o violă. În câteva secunde numai, exultă de plăcere, dar, din răutate, continuă să o penetreze pe tânăra femeie. Apoi se aranjă tacticos. Mercedes plângea în tăcere, iar părul lung era lipit de fața scăldată în lacrimi și sudoare. Strângând-o ușor de gât, Jesus îi șopti cu vocea răgușită:

— Asta a fost doar începutul, *guapa!* Acum va trebui să-mi răspunzi la niște întrebări. Dacă te încăpățânezi să taci, îți decupez frumușel un sân, iar apoi pe celălalt. *Entiendes* ?

Mercedes făcu un semn din cap că da. Pântecele o durea și frica îi strângea stomacul ca într-un clește. La secția G–2, violul era preludiul oricărui interogatoriu serios.

* * *

Noel de Jesus Zacara își mută greutatea de pe un picior pe celălalt în mijlocul salonului luxos al Mariei-Beatriz Orlando. Interiorul aranjat cu mult rafinament de chiar marele arhitect de

---

1. Suge! (n. a.)

interioare Claude Dalle, îl impresionase și îl intimidase. El nu reușea să-și desprindă privirile de pe un panou de sticlă sculptată de Lalique, ce reprezenta o scenă dintr-un cazinou din Monte-Carlo. O voce aspră și senzuală răsună în spatele lui:

— Ai isprăvit?

El se întoarse. Maria-Beatriz Orlando avea o tunică albă cu guler ca de ofițer, încheiată în nasturi până la gât, și o fustă neagră, extrem de strâmtă și scurtă. Ciorapii de nailon străluceau în lumină. În ciuda voinței sale, Noel de Jesus simți o furnicătură în măruntaie. Ochii de cobalt ai tinerei femei îl fascinau.

— *Sí, doña Orlando,* răspunse el cu timiditate.

— la loc, te rog, și povestește-mi tot ce ți-a spus, îi propuse ea. Vrei puțină șampanie?

Pe masă, într-o frapieră de cristal, aștepta o sticlă de Moët.

— Da, *muchas gracias,* făcu Jesus, din ce în ce mai intimidat.

Superiorul său, colonelul Sanchez, îl autorizase să-i comunice Mariei-Beatriz Orlando rezultatele interogatoriului. Deci, nu existau probleme.

Ea aranjă cu mâna cuvertura din mătase roșie ce acoperea divanul și se așeză încrucișându-și picioarele cu o încetineală perfect calculată, ca să lase destul timp la vedere fâșia de piele albă de deasupra ciorapilor. Noel de Jesus se așeză pe marginea divanului, cu ochii plecați.

Maria-Beatriz îi dădu sticla de șampanie ca să-i scoată dopul, iar el se achită de sarcină cu destulă stângăcie. Ea umplu atunci două cupe de cristal, apoi își ridică paharul închinând:

— Pentru frumoasa noastră țară. Și acum, povestește-mi.

— Ea lucrează pentru *gringos* care au recrutat-o de curând. Este vorba de un tip care lucrează cu *„Pollo triste",* spuse el dintr-o răsuflare.

— Cel cu care era în mașină?

— Nu, ăla este altul, a venit din Mexic tocmai ca să vorbească cu ea.

— Și de ce a făcut asta, întrebă *doña* Orlando înfuriată.

— *El dinero...*[1]

---

1. Banii... (n. a.)

— Și ce le-a spus veneticilor?

— Le-a vorbit despre operațiunea „El Diablo" și acum ei cunosc faptul că vrem să o lichidăm pe indiancă.

În obrajii Mariei-Beatriz nu mai era nici o picătură de sânge.

— Asta este extrem de grav! explodă ea lividă.

Noel de Jesus ridică din umeri.

— *Sí, claro.* Ei nu știu însă *cum* avem de gând să procedăm. Sunt sigur de faptul că nu mă minte: nimeni nu o știe încă, în afară de *señor coronel.* Nici măcar eu. Acum voi avea grijă ca ea să amuțească pentru totdeauna.

Furia o sufoca pe Maria-Beatriz. Așadar, scroafa de Rigoberta Menchu era protejată de *gringos.* Și cu o osteneală destul de mare. Mai mult ca niciodată, trebuia să le dea o lecție.

— Te-a văzut cineva când ai dus-o în *„el panel de la muerte"* ?

— Nu, nimeni, zise sergentul.

— Știi ce ai de făcut acum, nu? *El señor coronel* ți-a dat instrucțiuni?

— *Sí.*

— Bine. Așteaptă-mă aici.

Ea se ridică și ieși din încăpere. Noel de Jesus începu să viseze. Ce-ar fi dacă s-ar întoarce într-un halat transparent, ca în filme? Din păcate, Maria-Beatriz reveni în aceeași ținută, având în mână un teanc de bancnote pe care i-l dădu cu un surâs feroce.

— Noel de Jesus, spuse ea cu o familiaritate neașteptată, ai lucrat bine. *Muchas gracias.*

El luă banii, încurcându-se în mulțumiri. Erau acolo peste o mie de quetzali. Maria-Beatriz îl așteptă să-i bage în buzunar, apoi îi zise:

— Vino cu mine...

El o urmă până în bucătărie. Pe masă era așezată o sticlă cu *concha*[1], lângă un cuțit lung de abator, vârât într-o teacă de piele. Privirile lor se încrucișară, iar el își plecă ochii, înspăimântat de ceea ce citi în ochii tinerei *fincera.* Era o cruzime ce îl mira și pe el.

— Ai tot dreptul la nițică distracție, făcu ea pe un ton lejer. *Concha* asta este excelentă. Iar cu fata poți face ce vrei înainte de...

---

1. Alcool clandestin, foarte puternic. (n. a.)

Lăsând fraza neterminată, ea îi puse cuțitul în mână. Stătea foarte aproape de el cu un zâmbet pofticios.

— Imediat cum isprăvești, poți să pleci. De rest, mă ocup eu.

* * *

Mercedes Pihetta era goală și zăcea ghemuită pe saltea, când Noel de Jesus se întoarse. El puse maceta pe masă și scoase dopul sticlei cu alcool. Simți cum licoarea îi arde măruntaiele. Trase o dușcă zdravănă și simți cum o fierbințeală puternică îi cuprinde tot corpul. O privi pe Mercedes, însă cu gândul dus la Maria-Beatriz. Mai bău din sticlă, apoi trosni din degete.

— Vino aici!

Ca și cum ar fi vorbit cu un câine.

Mercedes Pinetta nu se clinti. El se apropie atunci de ea și o obligă să se ridice, trăgând-o de păr. Începu să o pipăie, înfigându-și degetele în carnea fragedă a sânilor ei. Fata era moale ca o cârpă. Nici inima nu părea că-i mai bate. El o împinse cu brutalitate, iar ea căzu grămadă. Fusese totul prea atroce, iar când Noel de Jesus îi băgase cuțitul în vagin, amenințând-o că-i străpunge uterul, fusese nevoită să mărturisească tot ce știe.

— *Chupa!*

Avea chef să profite de ea din nou, dar pentru asta trebuia să fie capabilă. El trebui să țipe la ea de trei ori până ce Mercedes începu să-i desfacă centura cu gesturile unei înecate. Contactul membrului său cu gura moale și catifelată i se păru delicios, așa că mai trase o dușcă din sticlă. Avea impresia că are un radiator în stomac. Deși biata fată se străduia să-i facă pe plac, nu se vedea nici un rezultat.

El smulse cuțitul din teacă și o împunse între coaste.

— Vreau mai bine decât atât!

El nu văzu privirea încărcată de ură pe care i-o aruncă fata. Mercedes își dădu mai multă silință și reuși să-i smulgă un urlet de plăcere. Atunci, cu ultimele sale puteri, Mercedes își înfipse dinți în carnea lui. Durerea pe care i-o pricinui fu atât de violentă, că lui Jesus îi veni să verse. Ea ar fi putut să-l lase eunuc pe viață, dar ceva o reținuse. Noel de Jesus o respinse cu o puternică lovitură de picior. Membrul său era plin de sânge, iar durerea era insuportabilă.

Mercedes se sculase și era deja la ușă. Atunci, el reuși s-o prindă și s-o aducă înapoi. Lama cuțitului se abătu asupra ei de sus în jos, decupându-i trei sferturi din sânul stâng. Inundată de sânge, tânăra scoase un țipăt de fiară.

Beat de durere și de furie, Jesus de Noel, ridică din nou cuțitul cu lama ascuțită ca un brici, despicându-i de astă dată sânul drept.

Mercedes fu ca secerată. Călăul ei continua să lovească cu toată puterea, fără să realizeze că ea nu mai țipa. Pur și simplu, nu mai putea să se oprească. Nu se mai auzea decât zgomotul făcut de lama ce intra în carne. El se îndârji să-i detașeze capul de trunchi, apoi un braț, pe care îl ciopârți în mai multe bucăți. În cameră era un miros îngrozitor, iar el se apucă iar de băut.

Frustrat și beat de furie, el continuă, alternând băutura cu sinistra muncă de măcelărire a cadavrului din fața sa. Era cuprins de un soi de automatism ce venea din negura timpurilor. Atunci când văzu că sticla este goală, se opri. Ceea ce mai rămăsese din frumoasa Mercedes Pinetta era un maldăr de cioturi însângerate, imposibil de identificat, la fel cu cele de pe butucul unui măcelar. Noel de Jesus ieși afară din garaj, iar aerul proaspăt al nopții îl învioră. Împleticindu-se, el se îndreptă către camioneta sa și brusc văzu ceva mișcându-se într-un cotlon. Ridicând maceta, o abătu asupra mogâldeței. Țipătul care se auzi era al unui copilaș de trei anișori, căruia îi tăiase trei degete! Înspăimântat, Noel se repezi în mașină, așteptă ca poarta automată să se deschidă și porni într-o viteză nebună, în țipetele ascuțite ale bietului copilaș.

* * *

Maria-Beatriz ascultase primele urlete ale lui Mercedes Pinetta, fumând o țigară. Treaba dura mai mult decât era prevăzut. Ea fumase încă patru țigări și terminase toată sticla de șampanie, când niște țipete ascuțite se auziră din grădină. Intrigată, se duse să vadă despre ce este vorba și descoperi copilașul servitoarei sale care avea amputate trei degete de la mâna dreaptă. Noel de Jesus și mașina dispăruseră. Ea se repezi la garaj, brusc neliniștită. Privelișteа ce-i apăru în fața

ochilor o liniști însă imediat. Cu nările palpitând de satisfacție, ea putu să numere douăzeci și trei de bucăți diferite. Sergentul făcuse o treabă pe cinste. Maria-Beatriz se îndreptă spre locuința servitorilor.

— Gonzalo, vino cu mine.

Luându-l pe credinciosul ei servitor la locul masacrului, îi ordonă:

— Aduni totul într-un sac și vii apoi la mine. Mai întâi însă, ocupă-te de copil. Știi doar că mă enervează orice zgomot.

— Sí, doña Orlando, făcu bărbatul.

Era un băiat de încredere, care conducea cu mână de fier lucrările agricole de la *finca* și care nu îi refuza absolut nimic.

Capitolul IV

Honda de culoare gri se opri în fața porții reședinței Mariei-Beatriz și colonelul Jorge Sanchez începu să claxoneze ca un nebun. Era atât de grăbit, încât nici nu-i păsă că și-a zgâriat aripa din spate în timp ce intra înainte ca poarta să se deschidă complet. O *muchacha* alergă înspăimântată în întâmpinarea sa.

— *Donde está doña Orlando?* o întrebă ofițerul.

— *En su cama.*[1]

El urca deja scările din două în două trepte și intră fără să bată la ușă în camera amantei sale. Aceasta tocmai se uita la televizor, bine cuibărită între pernele dantelate, înfășurată într-un voluptuos halat de casă din mătase mov. Ea îi adresă un surâs drăgălaș lui Jorge Sanchez care se proțăpise în fața patului.

— *Qué tal, mi amor?*

— Ești complet nebună! izbucni el.

— Nebună? De ce?

— De ce? Ai dus cadavrul tăiat bucățele-bucățele în fața Ambasadei americane și l-ai lăsat acolo.

— Exact douăzeci și trei de bucăți, ținu să precizeze cu seriozitate tânăra femeie.

— Îți dai seama de consecințele faptei tale?

Un fulger de mânie trecu prin ochii de cobalt.

— Nu mai pot eu de consecințe! *Los gringos* nu au voie să se amestece în afacerile noastre.

Colonelul Sanchez își lăsă capul în jos descurajat.

— Acum sunt de-a dreptul dezlănțuiți! Statul-major este

---

1. Este în pat (n.a.)

asaltat de sute de telefoane, iar ziarele nu vorbesc decât de treaba asta. Americanii ne consideră din nou niște sălbatici. De ce nu ai făcut doar ce era prevăzut?

— De aia, că nu aveai deloc dreptate, răspunse ea cu aroganță. Trebuia să le arătăm *a los gringos* că amestecul în treburile noastre se plătește foarte scump.

— Generalul Guzman este foarte furios.

Ea ridică din umeri.

— A mai fost și altă dată. Spune-i că îl invit la cină și că îi voi explica de ce am procedat așa. Apropo, nu te-ai ocupat încă de tipul cu care se întâlnea ticăloasa aia! Mai bine aveai grijă de el în loc să vii să mă plictisești cu văicărelile tale.

Jorge Sanchez nu mai avu curaj să o înfrunte. După săpuneala primită de la generalul Guzman, nici nu avusese timp să cugete mai profund la consecințele necugetatei fapte a amantei sale.

— Totul se va calma în curând, făcu ea. N-avem decât să-i acuzăm pe *subversivos* și să-i facem o înmormântare cu mare pompă. Am putea chiar să-i acordăm și o decorație postumă târfei.

Acest demon de femeie avea răspuns la toate... „El Diablo" era chiar ea în persoană. Fără să spună o vorbă, Sanchez ieși din cameră, în timp ce ea continuă cu un ton sarcastic:

— Cu prima ocazie, îi vom lua gâtul lui *„Pollo triste"*.

* * *

— Vă dați seama? Au tăiat-o în douăzeci și trei de bucăți! Medicul legist spune că n-a văzut în viața lui așa ceva, comentă cu o voce îngrozită șeful Centralei CIA din Guatemala City.

Malko puse pe birou abominabilele fotografii. Bine că nu erau color! Surâsul lui Mercedes Pinetta îi reveni stăruitor în minte. Nu putea să creadă că toată această magmă însângerată era tot ce rămăsese din ea. Doar trei zile trecuseră de când fata discutase veselă cu el. Bine mai începea misiunea sa în Guatemala! Nici nu scăpase bine din

infernul de la Sarajevo, că se trezise din nou în mijlocul unor atrocități.

El tocmai își petrecea liniștit vacanța la Acapulco, împreună cu eterna sa logodnică, Alexandra, când un telefon primit de la CIA îi stricase toată bucuria. Grație sistemului „Frequent flyer", prin care compania Air France acorda bilete gratuite celor mai buni clienți, el își oferise un sejur de cincisprezece zile ca să stea cu burta la soare. Numai că șeful Centralei CIA din Mexic era extrem de grăbit. Aveau absolută nevoie de un „case-officer" cu experiență ca să trateze o „sursă" din Guatemala, în legătură cu o problemă de maximă importanță.

În ciuda protestelor furioase ale Alexandrei, el sărise în primul avion ce zbura spre Mexic și, apoi, spre Guatemala City. Aici îl aștepta Malcolm Brown care îl puse la curent cu problema.

Adjunctul său, Larry Owens, „contactase" o „sursă" extrem de prețioasă, o tânără femeie, membră a serviciilor de securitate guatemaleze. Lucrul acesta se produsese din pură întâmplare, într-o zi de grevă a transporturilor, când tânăra fusese nevoită să facă autostopul. În numai cincisprezece zile, el o convinsese să treacă de partea lor, bineînțeles, promițându-i o grămadă de dolari și un permis de sejur în Statele Unite. Problema era că nu putea să se întâlnească personal cu ea, deoarece guatemalezii știau că este în serviciul CIA. Așadar, a trebuit să utilizeze procedura obișnuită în astfel de cazuri. Pentru că nu se putea pune problema ca Mercedes Pinetta să „voiajeze", au aranjat ca să vină un agent necunoscut acolo, adică Malko.

Primele două întâlniri ale lui Malko cu fata, se desfășuraseră în condiții foarte bune. De fiecare dată, el îi dăduse acesteia câte două sute de dolari. Informațiile date de ea erau deosebit de prețioase, căci doar era membră a „Serviciului Arhive". Acum însă, „sursa" CIA era cu desăvârșire mută.

Malcolm Brown insistă:

— Sunteți sigur că astăzi nu ați fost urmărit?

El îl convocase pe Malko la Ambasada americană folosind

o frază de cod inocentă. Ambasada se afla într-un blockhaus enorm de pe bulevardul Reforma. Malko venise nu mai înainte de a face mai multe „spargeri de filaj", cu o mașină a ambasadei cu care pătrunsese direct în subsolul clădirii.

— Cel puțin, până când am ajuns la mașina dumneavoastră, nu, răspunse el.

Malcolm Brown avea un aer foarte nefericit. Lung ca o prăjină, cu gâtul subțire, cu craniul chel și cu ochiul său rotund, chiar că semăna cu o pasăre.

Venise la serviciu încă de la ora șase dimineața. În tot etajul ocupat de CIA, domnea o agitație de nedescris. Malko se simțea de parcă ar fi fost picat din cer. Până acum totul semănase cu o misiune de odihnă. Între întâlnirile sale cu Mercedes Pinetta, nu avea nimic de făcut în afară de plajă la piscină și hoinăreală pe coclauri.

Malcolm Brown căscă de-i trosniră fălcile, apoi spuse:

— Să recapitulăm. În cursul diferitelor întâlniri avute cu Larry Owens și cu dumneavoastră, Mercedes Pinetta a mărturisit că făcuse parte din garda prezidențială, având gradul de plutonier, și că după aceea, fusese detașată la „Serviciul Arhive" pentru misiuni speciale. În sfârșit, a declarat că ultima ei misiune al cărei nume de cod este „El Diablo", avea ca obiectiv eliminarea fizică a Rigobertei Menchu, care a primit Premiul Nobel pentru Pace în 1992, la reîntoarcerea acesteia în Guatemala, exact peste cincisprezece zile.

— De asemenea a mai afirmat, adăugă Malko, că această misiune specială este comandată chiar de generalul Cezar Guzman, șeful statului-major al gărzii prezidențiale, care îl însărcinase pe colonelul Jorge Sanchez, șeful „Serviciului Arhive" să ducă misiunea aceasta la bun sfârșit. De asemenea, a mai precizat că la această misiune participă un efectiv de șase membri ai „Serviciului Arhive". Urma să-mi dea numele lor.

— De ce nu a făcut-o imediat?

— Am impresia că nu dorea să furnizeze toate informațiile deodată. Avea poate impresia că vrem să-i stoarcem toate informațiile și că după aceea nu-i vom plăti cele promise. Eterna problemă a banilor... Și asta tocmai acum, când CIA nu avusese nici cea mai mică intenție meschină... Malcolm

Brown aruncă încă o privire peste adnotările sale. El ridică apoi capul și îl întrebă pe Malko:

— Sunteți sigur că nu v-a spus nimic privind *modus operandi*?

— Absolut nimic, răspunse Malko ușor agasat. Doar nu am nevoie să le păstrez pentru mine. Pentru moment, operațiunea constă în supravegherea atentă a birourilor organizației Conavigua. Dar asta deja o știați.

— Ea nu părea deloc nervoasă la ultima întâlnire?

— Nu.

Americanul scoase un oftat.

— *Well*, în dimineața asta, în jurul orei cinci și jumătate, o mașină fără placă de înmatriculare, cu marca International, a încetinit în dreptul ambasadei și cineva a aruncat pe trotuar un sac, chiar sub nasul gardienilor. Gărzile i-au alertat pe pușcașii marini, temându-se de un atentat. Imediat a sosit poliția. În sac era un corp uman, ciopârțit cu satârul în douăzeci și trei de bucăți! Potrivit spuselor medicului legist, Mercedes Pinetta a fost asasinată cu câteva ore mai devreme. Identificarea a fost ușoară pentru că asasinii au avut grijă să pună în sac și carnetul ei de identitate.

— Din ce cauză au dorit să vă înfrunte?

— Vă mărturisesc că nu știu încă. Eu cunosc reputația de care se bucură Guzman și Sanchez. Amândoi sunt niște ticăloși nenorociți, dar în nici un caz, niște nebuni furioși. Există însă și oameni care nu gândesc ca noi și care consideră că acest gest nu va avea consecințe neplăcute pentru ei. Însă, din nefericire, riscăm ca aceștia să aibă dreptate până la urmă.

— De ce?

— Plăcerea de a ne șoca a biruit prudența. Dar să fim lucizi. În ultimii treizeci de ani, au avut loc aici mai mult de o sută de mii de asasinate politice și nici o singură arestare. Acesta este un fapt destul de încurajator pentru asasinii lui Mercedes Pinetta.

— Și nimeni nu va face nici o anchetă în legătură cu acest omor?

— Cum să nu? Poliția. A și fost deschisă o anchetă la ordinul procurorului general Juan Carlos Verdes, unul dintre

puţinii oameni cinstiţi din această ţară. Problema este că aici, orice anchetă făcută în legătură cu un asasinat politic nu se concretizează niciodată. *Los ladinos*, descendenţii bastarzi ai conchistadorilor spanioli, consideră legitimă orice acţiune dusă împotriva indienilor. În ochii lor, aceştia ar trebui să rămână în munţii lor şi să nu evolueze deloc. Cea mai gravă insultă pe aici este să-l faci pe unul indian... Într-o zi, stăteam de vorbă cu un om de afaceri, considerat un liberal, despre modul îngrozitor în care a fost torturat şi asasinat de către armată fratele Rigobertei Menchu. A fost ars cu ţigări pe tot corpul, i s-a smuls limba şi a fost stâlcit în bătaie. La sfârşit, a fost stropit cu benzină şi i s-a dat foc în faţa întregului sat. Bietul de el nu avea decât şaisprezece ani. Ei bine, când i-am povestit tipului toate astea, el a clătinat din cap zicând: „Desigur, au exagerat un pic, dar era vorba de *un subversivo*". În Guatemala, orice persoană care are un strop de sânge spaniol se consideră de rasă superioară. Din 1954, generalii fără scrupule şi însetaţi de sânge care s-au perindat la cârma ţării nu au avut decât un singur obiectiv: să menţină cele cinci milioane de indieni, ce reprezintă mai mult de jumătate din populaţia totală a ţării, într-o stare de dependenţă totală, cu statutul de rasă inferioară. Să nu mai vorbim de faptul că premierea Rigobertei Menchu – indiancă, sindicalistă, complicea „subversivilor" şi apostolul emancipării indigenilor – a fost primită de *ladinos* ca şi cum s-ar fi anunţat o epidemie de holeră!

Malko ascultase toată această tiradă cu mirare. El spuse:

— Dumneavoastră aveţi un dosar cu nişte nume, datorită lui Mercedes Pinetta. Ce s-ar întâmpla dacă i-aţi comunica imediat preşedintelui ţării şi presei?

— Nu s-ar întâmpla nimic. În afară de o ploaie de înjurii şi de proteste.

Cu capul plecat într-o parte, el îl fixa pe Malko cu ochiul său rotund. Deşi obişnuit cu violenţa, acesta era de-a dreptul uimit. Nu putea să nu se întrebe dacă Malcolm Brown nu era prea pesimist. Era adevărat că acest omor sălbatic nu putea să incite la optimism, dar Guatemala nu se afla totuşi într-o altă galaxie, ci era o ţară integrată în America Latină.

— Toţi militarii aceştia, generalul Guzman, colonelul

Sanchez, n-or fi toţi nebuni, obiectă el. Ştiu bine că un asemenea asasinat va declanşa un scandal internaţional.

Malcolm Brown îl privi liniştit.

— Ei *sunt* nebuni. Iar de scandalul internaţional puţin le pasă. De ani de zile, Guatemala este ţintuită la stâlpul infamiei de către toate naţiunile lumii. Toţi reprezentanţii ei în Comisia pentru Drepturile Omului la ONU au fost asasinaţi. Treizeci şi patru de ziarişti şi jumătate din avocaţii oraşului, care au îndrăznit să le ia apărarea indienilor, au avut aceeaşi soartă. Într-o zi, au dat foc Ambasadei spaniole, unde se refugiaseră câţiva indieni şi au fost carbonizaţi toţi cei care se aflau înăuntru. Singurul care a reuşit să scape cu viaţă a fost doar ambasadorul. În această ordine de idei, un premiu Nobel în minus, ce mai contează? Numai şi numai faptul că o indiancă a fost distinsă cu Premiul Nobel, a ajuns să fie urâtă de moarte de metişi. Indienii trebuie să stea la locul lor, lipiţi de pământ... Această femeie poate trezi Guatemala din letargia ei, poate destabiliza ţara. Ea şi-a consacrat întreaga viaţă unui singur scop, nu s-a căsătorit, identificându-se cu lupta pentru eliberarea indienilor, la fel ca Nelson Mandela în Africa de Sud. Imaginaţi-vă că datorită presiunilor exercitate de această femeie, s-ar acorda drept de vot tuturor indienilor, aşa cum s-a întâmplat cu negrii din Africa de Sud. Peste doi ani şi jumătate, vor avea loc alegeri prezidenţiale. Atunci, indienii ar vota pentru Rigoberta Menchu, ca un singur om. Rigoberta Menchu nu este singură. Este înconjurată de o întreagă reţea formată din oameni extrem de inteligenţi: preoţi, specialişti în problemele lumii a treia, organizaţii de caritate ce au bani şi influenţă. Chiar şi preşedintele Salinas al Mexicului o susţine. La fel şi Danielle Mitterrand, iar preşedintele Clinton i-a transmis un călduros mesaj de încurajare. Liga internaţională a Drepturilor Omului a convins ONU ca să declare anul 1993 drept „anul indienilor". Oare toate aceste fapte nu sunt suficiente? Ideea că Rigoberta Menchu ar putea deveni preşedinta Guatemalei îi înspăimântă de moarte pe toţi *ladinos*. Adevărul este că ştiam de intenţia lor de a o asasina chiar înainte de a primi informaţiile lui Mercedes Pinetta. Am fost avertizat chiar de procurorul general Juan Carlos Verdes, în care am o deplină încredere.

Epuizat de lunga sa tiradă, Malcolm Brown își aprinse o țigară. Malko începea să regrete nespus că nu s-a întors la castelul său. Mai ales, pentru motivul că CIA se arătase extrem de generoasă față de el după misiunea „Stingers" din Sarajevo. Pentru prima oară, el își putea permite să aștepte iarna fără grijă și să se ocupe de numeroasele reparații necesare bătrânului său castel. Plănuise nenumărate escapade împreună cu Alexandra, la un preț extrem de redus, datorită programului „Coup de Coeur" al Companiei Air France.

O întrebare îi ardea buzele.

— Nu pun în discuție analiza făcută de dumneavoastră. Dar Rigoberta Menchu nu este americană, deci nu sunteți obligat să o protejați.

Malcolm Brown surâse palid.

— Din punct de vedere teoretic, nu. Ați uitat însă că președintele nostru este un înflăcărat apărător al Drepturilor Omului. Astfel, am primit instrucțiuni precise de la Langley chiar înainte să intru în posesia acestor informații. Trebuie să fac în așa fel, încât reîntoarcerea Rigobertei Menchu pe pământul natal să se producă fără incidente. Altfel, risc să-mi aștept pensionarea undeva în subsolurile de la Langley, la arhivă.

Americanul își lăsă capul în partea dreaptă, ca pentru a-și împărtăși neliniștea lui Malko.

Așadar, cel puțin, exista o motivație. CIA își merită din plin porecla de CYA, „Cover Your Ass"[1].

— Acum, Guatemala este oaia neagră a diplomaților noștri, având în vedere sălbăticia ei. Iar acum există preocuparea de a se face un pic de ordine pretutindeni în lume. Amintiți-vă numai de modul în care l-am sprijinit pe Mandela să-și facă țara ceva mai „prezentabilă". Strategii noștri apreciază că Rigoberta Menchu ar putea aduce Guatemala în cercul națiunilor civilizate. Și cum aceasta este susținută de către liberali, Bill Clinton se va îndrăgosti cu siguranță de ea.

Malko începu să înțeleagă de ce nu trebuia să i se întâmple nimic Rigobertei Menchu, atât timp cât la post în Guatemala se afla Malcolm Brown.

---

1. „Păziți-vă fundul"

O secretară bătu la ușă, apoi intră și depuse pe birou un telex. Malcolm Brown îl parcurse repede și izbucni într-un râs strident.

— Plutonierul gărzii prezidențiale, Mercedes Pinetta, va avea funeralii naționale. Victimă a *los subversivos*, ea va fi decorată cu Ordinul Simon Bolivar și ridicată la gradul de locotenent, cu titlu postum. Este un comunicat al statului-major al gărzii prezidențiale.

— Bineînțeles, doar nu este imposibilă această variantă, făcu Malko.

— Dar nu mai există nici măcar o urmă de *subversivo* în tot orașul de acum patru ani, răspunse americanul. Își bat joc de noi, pur și simplu.

— Perfect. Analiza dumneavoastră este excelentă, iar eu cred că misiunea mea aici s-a încheiat.

Malcolm Brown îi aruncă o privire de o falsă candoare.

— Dimpotrivă. Cred că glumiți. Misiunea dumneavoastră de abia începe.

— Dumneavoastră sunteți cel care are chef de glume, replică Malko vehement. Dumneavoastră *știți* că un grup militar de neatins pregătește un atentat împotriva Rigobertei Menchu. Aveți chiar și câteva nume. Însă, cum este vorba de terorism de stat, nu aveți nici o putere. Treaba mea aici era să „tratez" o informatoare, iar aceasta a fost lichidată. Ce mai îmi rămâne de făcut? Dacă doriți să fiți eficace, trimiteți-vă pușcașii marini sau Căștile Albastre.

Mai înainte de a-i răspunde, americanul își termină cafeaua cu o strâmbătură.

— Mai întâi trebuie să găsim alte surse de informații și să le neutralizăm acțiunea.

— În afară de această Mercedes Pinetta nu mai cunosc pe nimeni în Guatemala City, obiectă Malko. Aveți oameni aici, ca Larry Owen, care trebuie să aibă o rețea întreagă de informatori. Iar eu sunt deja în obiectivul lor. Este imposibil să o fi tăiat în bucățele pe nefericita aceea fără să o facă să vorbească.

— Acest lucru este posibil, dar nu sigur, oftă Malcolm Brown. Contrar celor spuse de dumneavoastră, eu nu mai am aici pe nimeni cu o experiență la fel de mare ca a dumneavoastră, căruia să-i încredințez afacerea asta. Larry pleacă peste două zile la Washington. Este mutat acolo. Iar eu nu am nici o rețea.

Lingușitorul trăiește întotdeauna pe spinarea lingușitului... Malko înțelegea că toate argumentele sale s-ar fi dărâmat în fața relei-credințe a interlocutorului său. Când propriii ei oameni erau amenințați cu moartea, CIA prefera să trimită în „linia întâi" un mercenar. Pensia pentru văduvă i-ar fi costat mult mai scump.

Capitolul V

Cei doi rămăseseră muți preț de câteva secunde interminabile. În cele din urmă, americanul spuse calm:

— Trebuie să-i identificăm pe asasinii lui Mercedes Pinetta. Cu siguranță că sunt implicați și în pregătirea atentatului.

— Cum trebuie acționat? Cu ce începem?

— Noi nu avem nici un fel de contact cu omologii noștri, dar DEA[1] are ceva contacte cu agenții de la „Treasury Police" care se ocupă de traficanții de droguri. Cum aceștia nu dispun de nici un fel de mijloace, DEA le furnizează tot ce au nevoie: elicoptere, mașini, radiouri și chiar benzină. De mai multă vreme, traficanții columbieni consideră Guatemala un loc bun de escală pentru avioanele care transportă droguri. Există o sumedenie de piste de aterizare pe la moșiile metișilor. Traficanții le utilizează, oferind pentru fiecare aterizare și alimentare cu benzină, între douăzeci și patruzeci de mii de dolari. Mai mult, la Peten există plantații de mac, iar polițiștii de la „Operaciones Antinarcoticas" nu au decât o singură mașină pentru cincizeci de mii de kilometri pătrați. James Colton, șeful DEA, se află acolo acum. Imediat cum se întoarce, îi voi face legătura cu dumneavoastră. Până atunci, este bine să faceți o vizită prietenului nostru, generalul Juan Carlos Verdes. De la el am aflat pentru prima oară despre complotul care se pregătește împotriva Rigobertei Menchu. El se ocupă acum de ancheta deschisă în legătură cu asasinarea lui Mercedes Pinetta. Poate că reușește să vă pună pe vreo pistă. Sunt sigur că va face tot posibilul ca să ne ajute. A participat deja în acțiunea de extrădare către SUA a doi politicieni locali, amestecați în traficul de droguri. Este un tip foarte curajos.

— Având în vedere ambianța de aici, în curând riscă să devină o amintire, remarcă Malko.

---

1. Drug Enforcement Administration (n.a.)

— Noi i-am oferit o maşină Blazer blindată, iar el dispune de propriile sale gărzi de corp. Eu i-am transmis deja un semnal de prevenire. Aveţi la dispoziţie o maşină care să vă ducă la hotelul dumneavoastră. În seara asta ne vom revedea în parchingul din „Mercado de Artisanias" de pe şoseaua ce duce la aeroport. Ar fi bine ca înainte de a ajunge acolo să faceţi o spargere de filaj. Apropo, presupun că nu sunteţi înarmat.

— Aţi ghicit, recunoscu Malko.

Nici de această dată, el nu-şi adusese pistolul său extraplat, din cauza controalelor efectuate în aeroporturi. Întâi se gândise să-l ascundă bine într-o valiză, dar la Air France se făcea un control riguros cu ajutorul razelor X. Malcolm Brown îşi deschise sertarul şi scoase de acolo un Beretta 92.

— Luaţi-l pe acesta. Este nou-nouţ... Aici, toată lumea poartă armă, dar fiţi totuşi discret.

Malko ieşi în holul păzit de un puşcaş marin, aflat într-o cabină de sticlă. În piaţa din faţă, o indiancă îmbrăcată în costum tradiţional îşi întinsese pe jos cuverturile multicolore, pentru a-i scuti pe membrii ambasadei să-şi rişte pielea cumpărându-le din locuri rău famate.

În faţa Ambasadei SUA, ce semăna cu un buncăr de trei etaje, amplasat în mijlocul unei peluze, trotuarul era înţesat de piloni de metal, ce împiedicau staţionarea maşinilor. De-a lungul înaltului grilaj ce înconjura clădirea, paznici înarmaţi patrulau sub ochiul camerelor de luat vederi. „Los subversivos" n-aveau decât să se poarte cum trebuie.

* * *

Malko se opri în faţa unei porţi micuţe de fier cu numărul 1–29. Se afla pe Strada a opta. El apăsă pe butonul soneriei şi poarta se întredeschise lăsând să se vadă faţa suspectă a unui bărbat bărbierit neîngrijit, ce purta la cingătoare un pistol.

— *Señor?*

— *El licenciado Verdes?* întrebă Malko, folosind terminologia guatemaleză.

Aspectul său de străin păru să-l liniştească pe *pistolero*, căci imediat îl lăsă să pătrundă într-o grădină părăginită în mijlocul căreia se ridica o clădire veche, în stil colonial spaniol, şi ea într-o stare destul de jalnică. Vreo doisprezece bărbaţi patrulau pe peluză, înarmaţi cu armament destul de eterogen, în jurul unui

Chevrolet Blazer de culoare galbenă, ce părea că are vechi state de serviciu. Reflexele verzui aruncate de geamurile sale arătau că este blindat. Avea în fața ochilor cadoul făcut procurorului general de către americani...

Malko intră într-un salonaș supraîncărcat cu bibelouri, vag luminat de vitralii, în care pereții erau acoperiți cu lambriuri întunecate. Alături de mobilierul greoi de tip spaniol, se aflau o sumedenie de statuete catolice, de parcă te-ai fi aflat într-o sacristie. Înăuntru domnea o liniște desăvârșită.

Juan Carlos Verdes își făcu apariția fără zgomot. Era un bărbat subțiratic, scund, cu părul cărunt, periat spre spate, și cu ochelari cu sticle groase de miop. Curtenitor, el îi strânse mâna lui Malko și îl invită să ia loc.

— Știu cine sunteți și sunt fericit să vă întâlnesc, spuse el.

Vorbea o engleză perfect inteligibilă, în ciuda accentului spaniol.

— Plăcerea este de partea mea, răspunse Malko, cucerit de acest personaj care nu părea să semene deloc cu fanfaronii de sorginte tropicală, tipici pentru America Latină. Ar fi crezut mai degrabă că se află în fața unui notar de provincie, având în vedere aerul său modest și șters.

— Am venit la dumneavoastră, trimis de Malcolm Brown, ca să discutăm despre afacerea Mercedes Pinetta.

Un surâs trist lumină fața ascetică a procurorului, care își scoase ochelarii, clipind din ochi ca o bufniță.

— Am dispus deschiderea unei anchete în acest sens. De ea se ocupă comisarul Adolfo Pucaro de la Policía Nacional. Este un civil în care am deplină încredere. A colaborat cu mine în multe afaceri cu droguri, foarte periculoase. Ca și mine, el este de părere că Guatemala trebuie să se transforme într-un stat de drept.

— Militarii îl vor lăsa să acționeze?

— Pentru început, da, afirmă procurorul. Sunt prea siguri de ei. Știu că pot opri oricând orice cercetare, care ar avea consecințe supărătoare pentru ei.

— Atunci, la ce bun să mai începeți?

Juan Carlos își puse din nou ochelarii.

— Mai întâi, ca să-i enervăm, explică el. Să îi facem să simtă că nu sunt cu totul intangibili. Și apoi, pentru că sper că, într-o bună zi, voi reuși să aduc un vinovat în boxa acuzaților. Dar drumul este foarte lung...

— Aveți vreo idee despre cine ar fi putut comite crima?

Procurorul își ridică privirea către cer.

— Aceiaşi dintotdeauna. Oamenii gărzii prezidenţiale. Există însă două lucruri care mă tulbură. Primul este că însăşi femeia asasinată făcea parte din garda prezidenţială. S-ar putea să ne aflăm în faţa unei răfuieli interne. *El señor* Brown mi-a mărturisit că victima lucra pentru el. Acesta ar putea fi motivul asasinării ei. Apoi, mi se pare straniu modul în care s-au debarasat de cadavru. Şefii gărzii prezidenţiale sunt ei feroce, dar nu ar îndrăzni să-i sfideze pe americani. Faptul că biata femeie a fost ciopârţită cu satârul în aşa hal... Aşa procedează numai *los subversivos* când pun mâna pe duşmani. Totul mi se pare extrem de ciudat.

— Deci nu aveţi încă nici un indiciu?

— Pentru moment, nu, răspunse procurorul general. Mai treceţi pe la mine peste două zile. Nu încercaţi să mă sunaţi... Liniile sunt ascultate.

Malko se ridică decepţionat. În ciuda unei aparente bunăvoinţe, Juan Carlos Verdes nu îi fusese de un ajutor prea mare. Acesta îl întrebă timid pe Malko:

— Aţi putea să-mi faceţi un mic serviciu?

— Desigur, făcu Malko surprins de această inversare de roluri. Despre ce este vorba?

— Iată. Cunosc foarte bine pe o persoană din conducerea asociaţiei Conavigua, Maria Chacar. Ea a venit din regiunea Quiche ca să organizeze sosirea şi şederea Rigobertei Menchu în Ciudad de Guatemala. Amândouă sunt din acelaşi sat, din Uspantan.

— Care este legătura dintre Rigoberta Menchu şi Conavigua?

— Ea va locui acolo în timpul şederii în capitală. Aşa că Maria Chacar are toate motivele ca să fie extrem de îngrijorată. Nici nu mai poate să doarmă de grijă, aşteptându-se la ce este mai rău. Aş dori să o asiguraţi, spunându-i că americanii vor face tot posibilul ca să nu existe probleme. Ea are o mare încredere în America.

— Dacă aceasta este dorinţa dumneavoastră, acceptă Malko puţin mirat.

Era clar că nu o văduvă trebuia să-l ajute în anchetă, dar îi era greu să-l refuze pe singurul om dispus să-i întindă o mână de ajutor, când era înconjurat numai de fiare.

— *Bueno!* făcu procurorul, vizibil uşurat. Ea se află pe Strada a opta la numărul 2–29. Aţi putea să-i înmânaţi plicul acesta?

El îi întinse un plic, explicându-i:

— Este o scrisoare a Rigobertei care mi-a fost adusă din Mexic. G–2 are sarcina să intercepteze orice scrisoare ce vine la

Conavigua. Trebuie să ajungă în mâna Mariei Chacar. Nu vă formalizați dacă nu va fi prea amabilă. Cu indienii este destul de greu să comunici. Ea se teme de oricine, chiar și de prieteni. Nu are încredere decât în cei care le-au împărtășit modul de viață sau care au mâncat ca și ei. Chiar eu, care le sunt prieten, reușesc cu greu să-i înțeleg. Maria vorbește bine limba spaniolă, așa că asta simplifică lucrurile.

Malko vârî scrisoarea în buzunar, iar gazda sa îl conduse prin grădina plină de *pistoleros*.

— *Adios, hasta luego!* spuse Juan Carlos Verdes strângându-i mâna.

Poarta de fier se închise în urma sa. Misiunea lui Malko se reducea doar la faptul că guatemalezii îl foloseau ca mesager...

În momentul în care mașina sa demară pe Reforma, o camionetă se luă după ea. După cinci minute, era deja sigur că este urmărit. Micul pistol Beretta de la spate nu i se mai păru ridicol. Își continuă drumul spre centrul orașului și, în curând, clădirile moderne fură înlocuite cu altele mai modeste. Străzile se întretăiau în unghi drept și erau înguste și aglomerate. Doar în fața Palatului Național era un spațiu larg, degajat, cu catedrala ale cărei trepte erau pline de vânzători ambulanți. El coborî pe Bulevardul al șaptelea, apoi intră pe al optulea. La numărul 2-29, se afla un imobil îngălbenit, cu o ușă cu grilaj și cu o sonerie montată foarte sus. Când se opri în fața acestuia, camioneta dispăruse.

O indiancă mică de statură, înfășurată într-un șal multicolor, îl întâmpină cu un aer speriat, iar el o întrebă de Maria Chacar. Fata îl conduse într-o încăpere ai cărei pereți goi erau plini cu fotografii pline de atrocități și cu portretele Rigobertei Menchu. Un crucifix imens domina încăperea.

— *Señor?* Cine sunteți dumneavoastră?

Malko se întoarse. O femeie cu o frumoasă figură de indiancă, nemachiată, îl privea cu un aer neîncrezător. Era îmbrăcată cu o fustă lungă multicolură și avea în jurul umerilor un șal. În picioare, avea sandale. În ciuda staturii sale mici, femeia era foarte atrăgătoare. Avea fața rotundă cu priviri de oțel și o bărbie energică.

— Vin din partea lui Juan Carlos Verdes, o anunță Malko. M-a rugat să vă înmânez asta.

El scoase din buzunar plicul și i-l întinse Mariei Chacar.

— Ce este?

— E o scrisoare de la Rigoberta Menchu pentru dumneavoastră, preciză Malko. Un prieten a adus-o din Mexic.

Maria Chacar privea scrisoarea de parcă ar fi avut în faţă Sfântul Sacrament. Ea murmură:

— *Gracias, muchas gracias.*

Era moartă de nerăbdare să deschidă plicul, iar Malko îşi spuse că nu are rost să prelungească prea mult această înâlnire, care, de altfel, nici nu-i aducea cine ştie ce folos.

Maria Chacar se aşezase în faţa lui, de cealaltă parte a mesei din lemn masiv. Un telefon suna fără întrerupere undeva, într-o cameră vecină, dar nici un alt zgomot nu venea din exterior.

— Trebuie să vă mai spun că guvernul american depune un mare efort pentru ca vizita Rigobertei Menchu să se desfăşoare în bune condiţii, spuse el. Eu însumi, lucrez pentru American State Department. Nu trebuie să vă faceţi griji prea multe.

Maria Chacar îi aruncă o privire plină de resemnare.

— Noi, indienii, suntem în permanenţă îngrijoraţi. Eu mulţumesc americanilor pentru ajutorul dat Rigobertei, deşi, ei nu au putut împiedica asasinarea zecilor de mii de indieni care nu au primit Premiul Nobel pentru Pace.

Din păcate, acesta era purul adevăr. Malko încercă să risipească amărăciunea din sufletul Mariei şi profită de acest lucru ca să îi mai stoarcă o informaţie:

— Mai bine mai târziu decât niciodată. Apropo, aţi auzit despre asasinatul comis asupra acelei femei, al cărei corp ciopârţit în bucăţi a fost aruncat în faţa Ambasadei americane?

— Am auzit despre asta la radio, zise indianca cu o voce indiferentă. Era o *ladina.*

Era clar că nu o interesa. Malko schimbă subiectul.

— Vă simţiţi cu adevărat ameninţată?

— Bineînţeles că da, răspunse ea fără să ezite. Noi trăim tot timpul cu frica în sân. Toţi avem ulcer la stomac.

— Şi ce aveţi de gând să faceţi ca să o protejaţi pe Rigoberta Menchu?

Maria Chacar atinse crucea care atârna la gâtul ei şi spuse cu o voce resemnată:

— Numai Dumnezeu o poate proteja cu adevărat. Aşa cum a făcut-o şi până acum. Noi nu avem cum să ne apărăm. Oamenii de la G–2 ne supraveghează zi şi noapte. Stau vizavi de noi, în stradă, peste tot. Şi cu toate acestea, noi nu facem nimic rău.

Ea se ridică, cu intenţia clară de a merge să citească scrisoarea, iar Malko o imită.

— Când soseşte Rigoberta Menchu? întrebă el.

— Peste zece zile. Va fi o zi măreață pentru poporul indian, adăugă ea extaziată. Unii au venit pe jos din regiunea Quiche ca să o întâmpine.

— Care va fi programul ei?

— Nu știm încă. Va rămâne aici câteva zile, apoi va pleca în munți, la ea acasă.

— În satul ei?

— Satul ei a fost ars de către militari, nu a mai rămas nimic din el. Toată familia ei a fost asasinată.

Insensibilă la eforturile lui de a lungi vorba, ea îl conducea spre ușă. Curios, Malko o întrebă pe nepusă masă:

— Sunteți și dumneavoastră văduvă?

— Da.

— De cât timp?

— De doi ani.

— Cum s-a întâmplat?

Privirea ei se stinse.

— Bărbatul meu a cerut o mărire de salariu de la *fincero*, pentru el și pentru tovarășii lui. A doua zi au venit soldații după el. L-au torturat în așa hal, încât el s-a dat cu capul de zid și s-a omorât ca să scape de suferință. Am venit la Conavigua ca să nu înnebunesc și ca să fac cunoscute lumii întregi faptele ticăloase ale celor de aici.

În timp ce vorbea, ușa ce dădea în stradă se deschise și o indiancă mititică, înfășurată într-un veșmânt lung de lână multicoloră, intră vizibil înspăimântată. Ea începu să vorbească cu Maria Chacar în dialectul indian. Aceasta îi răspunse în același dialect, apoi se întoarse spre Malko.

— Ați putea să ne faceți un serviciu? *Doña* Petrona este foarte speriată. Ea trebuie să se întoarcă acasă, dar îi este frică că va fi urmărită de ticăloșii din G–2. Aveți o mașină?

— Da.

— Ați putea să o lăsați la colțul Bulevardului al șaselea cu *Calle* 8? De acolo, va lua un autobuz.

— Sigur că da, răspunse Malko.

— Ea nu vobește bine spaniola. Să nu fiți mirat dacă nu va vorbi. *Adio, señor...*

— Malko Linge, spuse el, întinzându-i cartea de vizită. Dacă aveți nevoie de mine...

El îi dădu numărul de telefon al camerei sale de la *Camino Real*. Ușa se închise în urma sa și el se îndreptă spre mașină cu *doña* Petrona care venea cu pași mititei.

Malko aruncă o privire în jurul său. În fața clădirii, se afla un fel de garaj ce avea un birou undeva în fund. O mașină pestriță staționa ceva mai departe, cu un bărbat la volan. O ajută pe indiancă să se urce lângă el și porni mașina în direcția Palatului Național, înconjurându-l pentru ca să poată intra pe Bulevardul al șaselea, animat ca un iarmaroc. Abia putea să avanseze printre pietonii ce mergeau pe șosea, trotuarele fiind ocupate de tot felul de negustori.

El o lăsă pe micuța indiancă la locul stabilit. După ce depăși vreo zece blocuri, circulația deveni ceva mai fluidă. Peste zece minute, trebuia să ajungă la hotelul său. Poate chiar mai devreme.

* * *

Cartierul cu case micuțe îngrămădite unele în altele, făcu loc unei zone industriale plină de restaurante. Ai fi crezut că te afli în zonele mărginașe din Miami. Malko mai avea de străbătut câteva sute de metri până la hotel. El depăși un autobuz înțesat cu lume și dintr-o dată văzu în oglinda retrovizoare apărând un motociclist cu fața ascunsă de o caschetă compactă. Brusc, inima începu să-i bată mai repede. Această imagine îi trezea amintiri extrem de neplăcute... Cu mișcări febrile, el își scoase pistolul. Motociclistul se apropia în stânga sa. Era imposibil să-i distingă figura. Malko lăsă o secundă volanul pentru a-și arma pistolul cu ambele mâini. Culasa pistolului avu un clinchet încurajator în timp ce glonțul intră pe țeavă. Era și timpul. Motociclistul tocmai ajunsese lângă el. Avea amândouă mâinile pe ghidon. Era o motocicletă puternică, japoneză, vopsită în negru. Timp de câteva secunde, el rulă paralel cu Nissan-ul.

Mâna dreaptă a lui Malko strângea mânerul pistolului. Angoasa începu să i se risipească. În atentate, sunt în general doi motociclești; unul care conduce și altul care trage. Acesta era singur. Totuși continua să meargă alături de Nissan. Instinctul îi spunea că nu întâmplător... Nu putea să tragă în acest om în urma unei supoziții.

Situația aceasta se mai prelungi câteva secunde, apoi motociclistul acceleră brusc. Malko scoase un suspin de ușurare. Nu mai avu timp să calce frâna. Motociclistul, aflat la câțiva metri în fața sa, frânase brusc și se oprise de-a curmezișul șoselei! Suficient de departe pentru ca Malko să poată opri mașina ca să

nu-l calce. El rămânea ţintuit locului, cu motorul în funcţiune, supraveghind maşina. Malko înjură printre dinţi.

Ce voia să însemne acest lucru?

Un zgomot produs la stânga sa îl făcu să întoarcă capul. Din nou simţi cum i se urcă sângele la cap. În dreptul său se deschidea o stradă laterală de unde tocmai apăruse un imens camion. Într-o fracţiune de secundă, putu să vadă figura şoferului. Era o faţă lungă, cu o mustaţă fină şi părul periat spre spate, ca la dansatorii de tango. Uriaşul camion venea în viteză către el.

Era imposibil să scape. În spatele lui veneau alte maşini, blocând drumul în mod involuntar.

Privirea lui Malko se opri pe enorma bară de protecţie, care se afla în dreptul portierei sale, şi se năpustea asupra lui ca o presă hidraulică. Urma să fie făcut una cu pământul.

Capitolul VI

Zgomotul înfiorător făcut de mastodont îl asurzi pe Malko. Sigla MACK de pe capotă creştea ca într-un coşmar. Într-o încercare disperată, el se aruncă în partea dreaptă a maşinii şi încercă să-i deschidă uşa ca să sară afară. Nu mai avu însă timp. Bara de protecţie a camionului intrase în portiera din stânga ca în brânză. Maşina făcu o tumbă completă şi căzu pe roţi, mai rulă un pic şi se opri într-un copac.

Lui Malko îi trebuiră câteva momente ca să realizeze ce se întâmplă cu el. Ameţit, el încercă să deschidă portiera. Imposibil însă! Era blocată din cauza deformării caroseriei. Un puternic miros de benzină arăta că maşina putea să ia foc în orice moment. Lumea începuse să se adune în jurul vehiculului. Cu o lovitură de picior, el reuşi să deschidă portiera. Câţiva gură-cască îl ajutară să iasă şi să se ridice în picioare. Părea să nu fi păţit cine ştie ce, în afară de o tăietură la mână şi o durere înfiorătoare în zona cervicală. Malko privi şoseaua: atât camionul, cât şi motocicleta dispăruseră. Deodată se auziră nişte ţipete.

— *Cuidado! Cuidado!*[1]

Fu aruncat la pământ. Câteva secunde mai târziu, Nissan-ul sărea în aer, cu o explozie puternică.

O mulţime din ce în ce mai numeroasă privea acum incendiul. Malko se degajă, făcu câţiva paşi şi găsi un taxi liber. După cinci minute, se afla la *Camino Real*. Constată că rămăsese fără revolverul Beretta. Înainte de a se schimba, el luă telefonul şi îl sună pe Malcolm Brown.

— Tocmai am suferit un accident foarte ciudat, îi spuse el. Vin imediat să vă văd.

Nu mai avea rost să ia precauţiuni deosebite ca să-l

---

1. *Atenţie! Atenţie! (n. a.)*

întâlnească pe șeful Centralei CIA. Atentatul a cărui victimă tocmai fusese demonstra că cei care o lichidaseră pe Mercedes Pinetta știau foarte bine cine este el. Partea clandestină a misiunii sale se încheiase... În plus, Beretta 92 dispăruse în atentat.

O oră mai târziu, el intra pe poarta Ambasadei americane.

* * *

— Aveți dreptate, recunoscu Malcolm Brown. Mercedes Pinetta a vorbit și v-a trădat. De acum înainte, va trebui să fiți foarte atent. Sunt extrem de periculoși și se pare că îi deranjați destul de mult.

— De fapt, asta este meseria lor. Par extrem de susceptibili însă degeaba, pentru că pe moment nu dispun de nici o informație. Sunt convins că mă vor urmări și că vor încerca din nou să mă elimine.

— În această afacere, nu putem conta decât pe noi înșine, oftă americanul. Avem de-a face cu un întreg aparat de stat. Trebuie neapărat să-i identificăm pe executanți. Abia atunci vom vedea ce se mai poate face. Din nefericire, nu dispunem de prea mult timp.

— Zece zile, făcu Malko. Și atât timp cât amicul dumneavoastră, Juan Carlos Verdes, nu ne ajută, voi continua să tai frunză la câini.

Era un sentiment frustrant, dar în absența oricărei piste, nu vedea în ce parte s-o apuce. Văduvele de la Conavigua știau încă și mai puțin decât el, iar James Colton, șeful DEA, nu sosea decât peste două zile de la Peten. El se hotărî să se întoarcă la *Camino Real*. Începuseră să-l doară toți mușchii în urma șocului suferit.

În acel moment, Alexandra trebuia să zboare deasupra Atlanticului, într-un A 340 al companiei Air France, care făcea legătura între Mexic și Paris, fără escală. Acum probabil că savura caviarul stropit cu La Gaffelière.

* * *

Generalul Guzman își puse ochelarii și începu să citească raportul colonelului Sanchez în legătură cu măsurile luate în cazul Mercedes Pinetta și agentul CIA, Malko Linge. Șeful statului-major al gărzii prezidențiale fusese pe cale să facă un adevărat infarct când află de inițiativa personală a Mariei-Beatriz Orlando. Era furios și gata să-și descarce nervii pe oricine, însă pentru

această superbă *pasionara,* ce apăra cauza moșierilor, avea o adevărată slăbiciune...

Odată trecut primul șoc, gestul acesteia, în aparență total nesăbuit, nu părea să aibă niște consecințe prea supărătoare. Era clar că americanii erau furioși, dar nu puteau să facă nimic.

El trebuise să dea ochii cu președintele republicii cu o oră mai devreme. Explicația sa fusese de o simplitate biblică: nu putea să explice oribila moarte a lui Mercedes Pinetta, dar dorea ca ancheta pe care o deschisese Policia Nacional să aducă lumină. Vag, el făcu o ușoară aluzie la posibilitatea unei acțiuni subversive, care justifica omagiile postume ce urmau să fie aduse defunctei. Președintele nu crezu însă nici un cuvânt, deși nu putea să găsească o explicație cât de cât plauzibilă. Esențialul fusese ocrotit. Mercedes Pinetta nu dezvăluise nimic americanilor, care ar fi putut prejudicia afacerea „El Diablo". Eșecul atentatului îndreptat împotriva agentului CIA nu avea nici el consecințe prea grave. Reușise să-i sperie un pic pe *gringos.*

El sublinie o frază din raportul colonelului Sanchez, mâzgăli câteva cuvinte pe margine și o sună pe secretara sa.

— Cheamă-l imediat aici pe colonelul Sanchez, îi ceru el acesteia.

* * *

De pe colinele care înconjurau Guatemala City se putea urmări norul compact de fum care se deplasa spre sud-vestul orașului ca un gaz asfixiant, ce părea urmarea unui incendiu. Mirosul pestilențial era de nesuportat. Era acru și scârbos totodată și pătrundea în vechiul autobuz arhiplin, prin ferestrele deschise. Petrona Chona își reprimă senzația de greață, croindu-și loc printre călătorii înghesuiți ca sardelele, și reuși să coboare în fața spitalului Roosevelt, cu un moment înainte ca autobuzul să plece din stație.

Pe *calzada*[1] Roosevelt, mirosul era încă și mai abominabil, acoperind marele bulevard cu o pătură dezgustătoare. Acest miros era degajat zi și noapte de *basurero,* uriașul depozit de gunoaie, ce ocupa o parte din *zona 7,* la nord de *calzada* Roosevelt. Deșeurile provenite de la milioanele de locuitori ai capitalei și

---

1. Bulevard (n. a.)

descărcate în albia bătrânului râu La Barranca, ardeau fără încetare, degajând un fum greţos şi negru, care era răspândit de vânt pretutindeni.

Petrona Chona traversă fugind drumul, asurzită de claxoane, speriată de şoferii care se năpusteau din toate direcţiile. Aici era locul cel mai zgomotos din toată capitala, căci era nodul rutier cel mai important din oraş. Sute de persoane aşteptau să urce într-unul din autobuzele antice care deserveau *las colonias* din împrejurimile oraşului.

În porţiunea de nord a bulevardului, mirosul era şi mai puternic. Cu toate acestea, Chona pătrunse pe o alee aflată între un centru comercial şi o staţie de benzină, ca să ajungă la casa în care locuia în mod provizoriu, aflată chiar la marginea gropii cu gunoi. Aici locuiau în condiţii mizerabile indienii, în colibe din panouri de tablă, lemn sau din carton, etajate pe marginea faliei naturale, sau în căsuţe vechi făcute din paiantă. Locul era atât de insalubru, încât nici vulturii nu se încumetau să poposească aici.

Toţi dictatorii care se succedaseră la cârma ţării juraseră că vor face să dispară această plagă de pe harta oraşului, dar singurul lucru pe care îl făcuseră era un teren de fotbal al carui gazon era pârlit de fumul insalubru. Primarul oraşului căuta un nou spaţiu pentru amplasarea gropii de gunoi, fără să reuşească însă. În aşteptarea acestui eveniment, o cohortă de nenorociţi scormonea fără încetare acest crater, căutând să supravieţuiască.

Când ajunse la capătul Străzii a doua, Patrona se întoarse. Frica o făcea să uite de mirosul pestilenţial. Bărbatul care o urmărea de fiecare dată când pleca de la Conavigua era şi acum în urma ei. Ea îl reperase încă de pe Strada a opta, în *zona 1,* când încerca să se urce în autobuz, în faţa Palatului Naţional. Nu mai avusese norocul să fie ajutată de un *gringo,* ca în ajun. Tipul se urcase în maşină o dată cu ea, parcurgând acelaşi traseu. Ea sperase că va rămâne în autobuz, dar iată-l că se afla în spatele ei.

Era un *ladino* costeliv ca un câine vagabond, cu părul pomădat pieptănat spre spate, iar faţa acoperită de o acnee ingrată era tăiată de o mustaţă fină. Era îmbrăcat cu o geacă din piele, ce atârna pe el, şi cu nişte blugi un pic cam strâmţi. În picioare, avea cizme de *ranchero* cu bombeul apărat de un vârf metalic. Ei, care avea doar un metru cincizeci înălţime, i se părea imens.

Femeia grăbi pasul. Mai avea o sută de metri şi ajungea pe Strada a paisprezecea, unde se afla casa pe care o împărţea cu

verii din satul ei de baştină, ce emigraseră în Ciudad de Guatemala şi îşi duceau zilele amărâte în groapa cu gunoi. Petrona Chona sosise în capitală cu o săptămână în urmă, din Uspantan, o mică aşezare aflată la nord de Huehuetenango, în regiunea muntoasă *Quiche,* aflată la trei sute de kilometri depărtare de Guatemala City. Făcuse o zi întreagă cu autobuzul până aici. Pentru Petrona, care nu părăsise încă niciodată *Quiche,* era o călătorie foarte importantă. Dar ea avusese un motiv foarte important să o facă. De mică, se jucase cu Rigoberta, originară din acelaşi loc, şi pe amândouă le lega o puternică prietenie.

Atunci când soldaţii au prins-o şi au torturat-o pe mama Rigobertei, abandonând-o apoi legată de un copac, însângerată şi muribundă, ea se afla lângă Rigoberta împărtăşind cu aceasta durerea şi disperarea. Ea fusese cea care o îndemnase să intre în biserică şi să se roage, pentru a nu fi tentată să alerge la mama ei, unde o aşteptau călăii.

Apoi, Rigoberta fugise şi se ascunsese în alte sate. De atunci, Petrona nu a mai văzut-o niciodată. Şi ea suferise mult de pe urma represiunii: soţul ei fusese asasinat de administratorul unei *finca,* pentru că nu-l lăsase să se culce cu nevasta lui. Femeia găsi în cele din urmă refugiu la Conavigua, dar marele oraş îi inspira teamă. Ea dorea din suflet să o revadă pe Rigoberta şi să se poată întoarce în satul natal. Zilnic vărsa din cauza duhorii îngrozitoare emanate de *basurero* şi nu reuşise să se obişnuiască cu ea.

Petrona coti la dreapta pe Strada a douăsprezecea şi grăbi şi mai mult pasul. Aluneca adesea pe pământul plin cu gropi. Urmăritorul ei acceleră şi el pasul. Ajunsese la un metru distanţă de ea, când ajunse la capătul străzii. Ea mai trebuia să dea colţul la stânga şi să mai meargă de-a lungul văii râului La Barranca, care încă nu era umplută de tot cu gunoi. Peste tot, mişunau şobolanii şi copiii ce scurmau în gunoaie. Aceştia duceau lucrurile găsite la negustorii de vechituri. Pentru ele primeau câţiva quetzali.

Nu parcursese decât câţiva metri, când bărbatul o prinse şi îi blocă drumul. El îşi înfipse degetele mari în cureaua cu ţinte şi se postă în faţa ei cu o figură ameninţătoare. Veşmântul lung din lână multicoloră o împiedica să fugă, iar teroarea o paralizase.

— Unde te grăbeşti aşa, *guapa* ?

Petrona Chona nu-i răspunse nimic, mergând mai departe. Imediat însă, bărbatul îi tăie calea.

— Unde mergi? repetă el.

Ea îl sfidă cu privirea, apoi văzu patul unui pistol care ieșea din tocul său. Angoasa se transformă în panică. Mustăciosul era un militar îmbrăcat în civil, unul dintre aceia care îi persecuta și îi asasina pe indigeni. În mod paradoxal, acest lucru îi dădu forța să-i răspundă:

— Mă întorc acasă, *señor*.

Mustăciosul nu se clinti.

— Acasă! Atunci, mai ai mult de mers, că stai cam departe de aici!

— De ce? Doar locuiesc pe Strada a paisprezecea, la numărul 24–03. Chiar la colț.

— Minți, tu locuiești în satul Uspantan, din *Quiche*. Ce cauți tu aici în Guatemala City? Ai venit să te faci târfă?

Petrona se făcu roșie ca focul. Această insultă îi dădu curaj să-l înfrunte.

— *Yo soy viuda*[1]. Bărbatul meu a fost omorât de un *„caporal"*. Și de doi ani de când a murit, nu s-a atins de mine nici un alt bărbat.

— Ha, ha! rânji mustăciosul. Se pare că deja ai început să ai mâncărimi! Vino cu mine.

El o apucă de braț. Petrona încercă să se smulgă din strânsoare, dar tipul era mai puternic decât ea... În jur nu era nimeni. El o trase spre vale, către o cărare ce cobora în zigzag până la gunoaiele din fundul albiei râului. Apoi o împinse spre o platformă cu iarbă, ferită de privirile posibililor trecători. Biata femeie simți că i se taie picioarele. Bărbatul o fixă cu o privire sardonică.

— Acum, ai să-mi povestești ce căutai ieri în mașina unui *gringo*. Te-a plătit ca să te regulezi cu el?

Petrona crezu că i se oprește inima. Ca toate indiencele, era excesiv de pudică. Limbajul de mitocan al tipului o tulbura. Indignată, ea îi răspunse:

— Nu-i adevărat! El m-a adus doar direct la autobuzul meu.

— Și asta, de ce?

Ea plecă privirile.

— Eu l-am rugat. Mi-era frică să nu fiu iar urmărită de persoane ca dumneavoastră.

Ladino rânji:

— Păi te urmăresc că ești drăguță. Și ce căuta acel *gringo* la Conavigua?

---

1. Sunt văduvă (n. a.)

— Nu știu, răspunse ea cu tărie. Eu am rugat-o pe Maria Chacar să-i spună. Până atunci, nu l-am mai văzut niciodată.

— Ți-a spus ceva?

— Nu, nimic. Nu am vorbit deloc.

Noel de Jesus Zacara o fixă îndelung. Era prea îngrozită ca să mintă. Povestea ei părea adevărată. Pe cealaltă, pe Maria Chacar, trebuia să o interogheze. Însă nu făcuse el atâta drum pentru nimic.

— Și ce faci tu în frumoasa noastră capitală? insistă el.

Petrona nu-i răspunse. Dacă ar fi pomenit numele Rigobertei, acesta ar fi avut efectul unei pânze roșii fluturate în fața unui taur. Creierul ei paralizat de frică nu o ajută să găsească un răspuns neutru.

— Eu cred că ai avut chef să te distrezi nițel, continuă mustăciosul. După atâta văduvie, este ceva normal...

El începu brusc să-i pipăie sânii prin *huilpii*[1]. Îngrozită, Petrona încercă să fugă, dar nu putea să dea înapoi, fiind cu spatele spre faleză. Mustăciosul își continuă manevra însoțind-o cu comentarii apreciative:

— O, dar ce sâni mari ai! Îți place să ți-i mângâi, nu?

— Nu, lasă-mă, lasă-mă, te rog, spuse ea gâfâind.

Ea își apără sânii cu brațele. Atunci, el se aplecă și smulse cuțitul din cizma dreaptă. Lama lungă și ascuțită lucea lângă obrazul femeii.

— Trebuie să fi drăguță cu mine, altfel...

El prinse coada groasă a Petronei în mâna stângă și îi trase capul spre spate. Cu mâna dreaptă, plimbă lama cuțitului pe gâtul ei gol, nu atât de tare cât să-i facă rău, dar suficient ca să o zgârie nițel. Pe pielea mată apărură câteva picături de sânge.

Petrona fu paralizată de frică. Strigătele copiilor care căutau printre gunoaie, la cincizeci de metri mai jos, păreau ca vin de pe altă planetă. Cum agresorul ei începuse să-i desfacă șalul, ea se smulse din mâinile lui cu putere. I se părea că retrăiește o scenă deja cunoscută. Pentru indiencele din Altiplano, violul devenise un fel de fatalitate. Dreptul moșierilor asupra muncitorilor agricoli includea și pretenția de a se bucura de cele mai frumoase femei ale acestora. Era un obicei ca aceștia să aleagă femei pentru progeniturile lor. Pentru indiencele credincioase, acest lucru era un adevărat supliciu. Dar șomajul și moartea erau și mai rele...

---

1. Șal (n. a.)

— Idioato, mormăi bărbatul. Vrei, nu vrei, va trebui să stai.

Cu pumnalul său ascuţit, el începu să-i taie şalul, lăsând să se vadă faşa albă ce strângea sânii tinerei. Petrona începu să urle.

Agresorul ei vârî lama cuţitului sub pânza albă şi o spintecă dintr-o singură mişcare, eliberând sânii grei şi fragezi ca nişte fructe coapte. Aţâţat, el îi apucă cu amândouă mâinile şi din pură răutate, le răsuci sfârcurile.

— Opriţi-vă, *señor*, protestă Petrona cu glasul pierit.

Nu mai avea pe ea decât fusta lungă din lână multicoloră prinsă cu o centură lată. Lama cuţitului tăie şi centura. Petrona încercă să-şi ţină fusta cu mâna, dar agresorul o despică scurt şi pe aceasta, lăsând femeia numai în chiloţi. Din nou, cuţitul intră în acţiune tăind în două şi acest ultim articol vestimentar, descoperind micuţul triunghi de blăniţă neagră şi lucioasă. Cuprinsă de o frică animalică, femeia încercă din nou să scape în sus pe cărare. Bărbatul se azvârli asupra ei şi o apucă de gleznă răsturnând-o cu faţa în jos pe iarbă. Ochii lui străluceau de răutate amestecată cu dorinţă. Simţi cum sexul său creşte în mod dureros, aşa că şi-l eliberă din strâmtoarea blugilor. Apoi, cu genunchiul ascuţit, desfăcu brutal coapsele Petronei şi o penetră dintr-o singură mişcare. În ciuda ţipetelor sfâşietoare ale femeii, el continua să o violeze, ridicând-o cu ambele mâini pentru ca să fie mai accesibilă. Cu fiecare şoc, Petrona ţipa şi se zbătea să scape. În ciuda slăbiciunii fizice, el avea un membru lung, care pricinuia femeii o durere violentă. Bruta îşi satisfăcu repede poftele şi se ridică, contemplându-şi victima ce rămăsese ghemuită în poziţie fetală. Cu un rânjet de satisfacţie, el îi adună hainele sfâşiate şi spuse:

— Va trebui să te întorci acasă în pielea goală. Îţi va fi greu să negi că ţi s-a făcut felul... Dacă aş fi în locul tău, aş lua primul autobuz spre Ustanpan. Asta din pricină că am o groază de prieteni care vor voi să se înfrupte şi ei din tine după ce le voi povesti ce bucăţică bună eşti. Doar ştim unde poţi fi găsită... *Hasta luego, compañera.*

Cu hainele indiencei făcute ghem sub braţ, Jesus se căţără până la şosea şi se îndepărtă agale, aprinzându-şi o ţigară ca să lupte împotriva mirosului oribil.

Violul Petronei nu intra în sarcinile sale de serviciu, dar intimidarea unei indience de la Conavigua nu putea decât să-i aducă laude din partea superiorilor săi. Mai ales, după ce ratase acţiunea de eliminare a ticălosului de *gringo*.

Odată ajuns pe strada Roosevelt, se luă după el un lustragiu. Atunci, își dădu seama că avea cizmele pline de noroi. Copilul începu să i le curețe și să i le lustruiască cu râvnă, urmărit cu atenție de clientul său. Noel de Jesus avea oroare să aibă încălțămintea murdară. Acum se simțea bine. Avusese o indiancă, ce era la fel de bună ca o târfă din *zona 4*, și, pe deasupra, nu cheltuise nici un ban. Indienele erau atât de pudice, încât pentru Petrona, ideea că se va întoarce acasă total despuiată, era mai greu de suportat decât violul însuși.

Lustragiul bătu ușor cu peria în scăunel. În loc de bani, Jesus îi azvârli hainele Petronei.

— Ia-le, poți să iei ușor pe ele cinci quetzali.

Oferta era generoasă...

* * *

Petrona Chona era încă în aceeași poziție, moartă de rușine, cu capul ascuns între mâini. După plecarea agresorului, căutase în zadar o fâșie din hainele ei. Cu groază, realiză că nu îi mai rămăseseră decât sandalele. Încercă zadarnic să găsească o soluție. Un zgomot de voci o făcu să tresară și să întoarcă capul. O bandă de tineri urcau pe cărare discutând voioși. Unul dintre ei o zări și scoase un strigăt arătând-o celorlalți.

În câteva secunde erau toți strânși în jurul ei, veseli și excitați.

— Ce fund grozav are ticăloasa asta! Hai s-o tăvălim!

Tânărul care vorbise își desfăcu imediat cureaua de la pantaloni și se aruncă peste picioarele desfăcute ale Petronei. Ea încercă să scape, dar simți o durere ascuțită în gât. Șeful bandei o imobilizase cu furca ce servise la sortarea gunoaielor din groapă. Terorizată, ea trebui să reziste la un nou viol. Cu primul tânăr, nu dură prea mult. Acesta se sculă și le spuse celorlalți:

— E mișto, da' partea proastă e că nu se mișcă bine.

Imediat locul îi fu luat de un altul. Odată înfipt bine între coapsele femeii, el luă furca și începu să i-o înfigă în carne. Zvârcolirile Petronei păreau să-i facă o plăcere foarte mare. Toată gașca începu să se amuze și s-o ciupească de pulpe, făcând-o să țipe de durere. Violul continuă în lanț. Unii o avură chiar de două ori. Acum, se săturaseră. Petrona era ca moartă.

Tinerii începură să se sfătuiască în șoaptă.

— Am putea s-o închidem într-o pivniță, s-o avem și al' dată! Putem să-i ducem când și când ceva de haleală.

— Nu, mai bine, o omorâm, îi tăie vorba cel mai mare dintre ei. Nu știm de unde vine, poate are prieteni care vor să o răzbune.

El apucase deja un bolovan de vreo zece kilograme. Prietenii săi îl împiedicară însă să-i sfărâme capul. O femeie frumoasă, valora mult. Cel mai tânăr, propuse:

— Putem face biștari buni cu ea. Îi punem pe gagii să plătească.

Această soluție păru să-i mulțumească pe toți. Unul din grup, aduse o cuvertură în care o înfășurară pe Chona și o legară ca pe un cârnat.

Un sfert de oră mai târziu, ea se trezi întinsă pe o saltea așezată direct pe pământ, într-o pivniță umedă. Era legată cu lanțuri de mâini și de picioare. Acolo își doseau băieții lucrurile de furat. Alături de ea dormeau doi tineri. Mânjită și spurcată din cap până-n picioare, Petrona nu mai avea decât o singură dorință: să moară!

Capitolul VII

Femeia se bâlbâia aşa de tare, încât Malko abia reuşi să înţeleagă ceea ce spunea. În cele din urmă, desluşi numele Maria Chacar şi numele unui anume Oscar Morale, episop.

— *A las cinco de la tarde,*[1] completă vocea.

Nu-i mai rămânea decât să-şi omoare timpul până atunci. Juan Carlos Verdes nu-i mai dăduse nici un semn de viaţă, ziarele nu scriau decât despre asasinarea lui Mercedes Pinetta, iar Malko avea trupul acoperit în întregime de vânătăi şi era obligat să se plictisească de moarte într-un hotel ticsit cu turişti.

Era destul de surprins de apelul Mariei Chacar după răceala cu care aceasta îl tratase. Poate avea şi ea nevoie de el ca mesager.

Încă îl mai preocupa pierderea pistolului Beretta 92. Malcolm Brown nu-i mai dăduse o altă armă. Trebuia să fie foarte atent.

* * *

Când ajunse în dreptul catedralei, Malko încetini. Avea o altă maşină, tot marca Nissan, dar albastră. O obţinuse greu pentru că nimeni nu acordă încredere unuia care se întoarce cu o caroserie carbonizată... El parcă maşina în faţa clădirii episcopului şi sună la uşă.

— Îl caut pe Oscar Morales, spuse Malko omuleţului cu zâmbet înfricoşat care îi deschise.

— Eu sunt.

— Mi s-a comunicat că aici se află Maria Chacar şi că vrea să mă vadă. Numele meu este Malko Linge.

— Aşteptaţi-mă aici, spuse Oscar Morales.

---

1. La ora cinci după-amiază (n.a.)

El îl conduse pe Malko într-o încăpere absolut goală, cu excepţia unui crucifix atârnat pe unul dintre pereţi. După câteva clipe, Maria Chacar apăru cu un zâmbet timid.

— Vă mulţumesc că aţi venit.

— Ce s-a întâmplat?

Ea spuse cu o voce timidă:

— Tânăra pe care aţi condus-o acum două zile până la autobuz a dispărut. Ea a plecat ieri de la Conavigua, dar nu a ajuns nici acum acasă.

Era ca şi cum l-ar fi făcut pe el răspunzător de asta. Atunci, se hotărî să-i dezvăluie adevărul.

— Am fost victima unui atentat, imediat după ce am lăsat-o în staţia de autobuz. Un camion a intrat cu viteză în maşina mea. Am scăpat ca printr-o minune. Sunt sigur că nu este vorba de un accident.

Maria Chacar zâmbi cu tristeţe.

— Vă aflaţi doar în Guatemala, *señor*. Oscar Morales este preşedinte al Ligii Drepturilor Omului. Cei doi predecesori ai lui au murit asasinaţi. Au încercat să vă elimine tocmai pentru că sunteţi de partea noastră.

— De ce aţi dorit să mă vedeţi?

Ea se tulbură.

— Nici eu nu ştiu prea bine de ce. Mi-aţi spus că americanii ne vor binele. Poate ar putea să intervină ei.

Era destul de optimistă.

El îşi spuse că, în lipsă de altceva, avea acum prilejul să mai culeagă câteva informaţii.

— Va trebui să vorbesc cu ei. Doriţi să cinăm împreună?

Indianca îşi plecă privirea.

— O, nu, este imposibil. Trebuie să mă întorc la Conavigua. În plus, cred că este periculos să fiu văzută împreună cu dumneavoastră...

— Am putea să ne întâlnim undeva, sugeră Malko. Eu voi avea grijă să nu fiu urmărit.

— Dar eu nu pot intra într-un restaurant îmbrăcată aşa, protestă Maria arătând la şalul şi la rochia ei lungă.

— Puteţi merge să vă schimbaţi.

Maria Chacar ezita, apoi spuse cu repeziciune:

— În cazul acesta, ne putem întâlni peste o oră în *plazuela* España, unde se întretaie străzile a şaptea şi a douăsprezecea. În faţa sediului ziarului *El Siglo 20*. Până acolo, vin cu autobuzul.

* * *

Malko aştepta de douăzeci de minute când, în sfârşit, o văzu pe Maria Chacar coborând dintr-un autobuz verde. Era de nerecunoscut! Renunţase la straiele multicolore de lână şi purta acum o bluză destul de mulată pe trup şi o fustă scurtă. Părul îi ajungea până aproape de talie. Parcă nici nu mai era aceeaşi femeie. Când se urcă în maşina lui, privirea ei strălucea ca a unei fetiţe.

— M-aţi aşteptat mult?

— Nu, o asigură Malko.

Făcuse o spargere de filaj şi era sigur că nu era urmărit. Iar din autobuz nu mai coborâse nimeni în afară de tânăra femeie.

— Unde doriţi să mergem?

Maria Chacar râse nervoasă.

— Dar habar n-am. Nu ies niciodată în oraş.

El se îndreptă la întâmplare către Strada a douăsprezecea, traversă Reforma şi, din întâmplare, privirea îi căzu pe o firmă *Hacienda de los Sanchez*. Era un fel de salon în stilul western. Acolo nu se afla prea multă lume. Locul i se păru perfect. Găsiră o masă mai retrasă, iar Maria Chacar consultă lista cu bucate, intimidată.

— De obicei mă hrănesc cu *tortillas* din porumb şi cu fasole.

În cele din urmă, ea alese o supă de pasăre şi o friptură, şi ca băutură, o limonadă. Malko ceru o *parillada*[1] stropită cu un vin Tertre-Daugay, descoperit ca prin minune pe listă în mijlocul unor nume de băuturi chiliene şi californiene.

— Ce aţi făcut după moartea soţului dumneavoastră?

— Am lucrat pentru Conavigua din Huehuetenango. Pentru găsirea cimitirelor clandestine...

— Cred că a fost o treabă destul de grea.

— Nu aşa cum pare la prima vedere. Este de ajuns să priveşti cu atenţie lanurile de porumb. Unde lanul este de un verde aprins, acolo sunt ascunse cadavre. Hrănesc mai bine culturile. Este suficient să sapi puţin...

Vizibil emoţionată, ea tăcu şi bău o gură bună din băutura aleasă de Malko.

— Chiar credeţi că au de gând să o omoare pe Rigoberta Menchu? întrebă Malko deodată.

---

1. Friptură la grătar (n.t.)

— Sunt sigură de asta, răspunse ea cu convingere.

— De unde există atâta ură contra ei?

— Ea a învățat limba spaniolă, a învățat să se bată ca să-și apere frații indieni. Președintele Mexicului l-a prevenit personal pe președintele nostru și i-a spus că ea se află sub protecția lui.

— Și, în ciuda acestui fapt, sunteți în continuare neliniștită?

— Păi, nu președintele vrea să o ucidă. De urât, o urăște pentru că este un *ladino*, dar nu i-ar face rău. *Los ladinos* sunt cei care îi doresc moartea, iar aceștia nu-i vor cere voie președintelui. Puțin le pasă lor de Mexic și de tot restul lumii. Atât timp cât au puștile... Iar de așa ceva nu duc lipsă. Primesc din belșug din Israel.

— Și nu se poate face nimic?

Ea îl privi cu un zâmbet trist.

— Ba da. Să ne rugăm. Am fost la Policia Nacional, pentru *doña* Petrona, dar nici nu au vrut să ne asculte, pretinzând că ea ar fi plecat în satul ei. Pentru ei, o indiancă este mai rea decât un câine.

— Ce credeți că i s-a putut întâmpla?

— Cu siguranță că a fost ridicată. Acum se află probabil într-o cazarmă.

Malko asculta cuvintele femeii, îngrozit. CIA îi dăduse o misiune imposibil de dus la capăt. Avea ca aliați oameni terorizați, neputincioși și dezarmați. Maria Chacar își împinse farfuria.

— Tebuie să mă întorc acasă. Nu obișnuiesc să mă culc târziu.

Ea nu se prea atinsese de mâncare, lăsându-l pe Malko să se desfete cu Tertre-Daugay. Aerul proaspăt de afară le aduse aminte că se aflau la o altitudine de o mie cinci sute de metri. După ce se instală în mașină, Maria Chacar oftă:

— Ce bine a fost să mai ies din Conavigua!

Devenise în sfârșit „femeie". Îmbrăcată cu haine „normale", ea degaja un fel de senzualitate primitivă care nu-l lăsă indiferent pe Malko. Cu toate acestea, nu vru să o sperie și se abținu de la orice fel de avansuri. Înainte să ajungă la sediul organizației, ea îi spuse:

— Ar fi bine să facem mai întâi un tur fără să ne oprim.

El făcu întocmai, iar ea scoase o exclamație de furie.

Chiar în față la Conavigua, se afla un vânzător ambulant de fructe, cu o lampă pe bază de acetilenă.

— Este un om de-al lor! Opriți, vă rog, chiar în fața pieței.

Militarii nu-şi băteau prea tare capul. Acest vânzător, aflat în mijlocul unei străzi pustii şi la această oră târzie, se potrivea ca nuca-n perete.

— Voi vedea ce pot face cu privire la prietena dumneavoastră, *doña* Petrona, promise Malko. Imediat cum aflu ceva, vă voi comunica.

Traversă cu atenţie *zona viva*, dar nimeni nu îl urmărea.

În hotelul *Camino Real,* domnea un vacarm îngrozitor. Trei orchestre se luaseră la întrecere, chiar sub ferestrele lui.

* * *

Cineva îi strecură un plic pe sub uşă, imediat după micul dejun. Malko îl desfăcu şi văzu un bilet scris de mână ce conţinea următorul mesaj: „Veniţi la mine pe la ora unsprezece, am noutăţi". Era semnat J.C.V., Juan Carlos Verdes, unicul său aliat în Ciudad de Guatemala. Abia aştepta să dea iar cu ochii cu el.

Aceiaşi *pistoleros* cu aer de asasini îi deschiseră uşa. Procurorul îl aştepta în salonul vetust, cu o cafea în faţă. Politicos, el se interesă de sănătatea lui Malko.

— Am aflat ce vi s-a întâmplat ieri. Nu mă miră defel. Am deschis o mică anchetă. Motociclistul şi camionul au dispărut, dar cineva a reuşit să noteze numărul motocicletei...

— Şi?

— Este unul din numerele puse la dispoziţia gărzii prezidenţiale. Desigur că nu vom putea dovedi nimic. Cât despre camion, acesta nici nu avea placă de înmatriculare. Este clar că au încercat să vă omoare.

— De ce?

— Le staţi în gât. Şi vor încerca din nou... Dar nu pentru asta v-am chemat. Cred că ancheta avansează. În curând vom identifica pe unul dintre cei vinovaţi de moartea lui Mercedes Pinetta.

— Cum?

— Sacul în care s-au găsit rămăşiţele cadavrului ei este de tipul celor utilizaţi la *fincas* pentru transportul cafelei. El are un semn distinctiv, care ne poate arăta de la ce *finca* provine. Comisarul Pucaro va afla chiar în cursul zilei de astăzi. Din păcate, eu trebuie să plec la San Marco în legătură cu o afacere legată de droguri. Aşa că v-am fixat o întâlnire cu el diseară, la ora şase, când va pleca de la biroul său din Strada a şasea.

Capitolul VIII

Satisfacția lui Malko era amestecată cu nedumerire.

— De ce nu chiar la biroul său?

Juan Carlos Verdes făcu un gest de neputință.

— Pentru că ați fost reperat de cei de la G–2, care vă consideră un dușman. Dacă Alfredo Pucaro vă primește, vom avea un *casus belli*. Colonelul care stă la cârma poliției trebuie să se supună orbește generalului Guzman. Este doar un militar și este obligat să asculte ordinele. Povestea cu fata tăiată în bucățele nu se potrivește cu stilul său. Vreau să spun că este capabil de tortură și de asasinat, dar în nici un caz nu ar fi pus cadavrul în fața Ambasadei americane, știind ce ar putea declanșa acest gest. Or, știu sigur că președintele este extrem de furios din cauza acestei istorii, care dă o imagine deplorabilă Guatemalei tocmai acum, când se fac eforturi pentru ameliorarea ei. Poate că Pucaro va face lumină în întreaga afacere.

— Cum voi proceda ca să-l întâlnesc? Nu ne cunoaștem încă.

— În fața clădirii poliției, se află o mare grădină publică; între străzile a paisprezecea și a cincisprezecea, se află un șir de cabine telefonice. Pucaro vă va aștepta lângă prima. Uitați-vă la fotografia lui.

În fotografie era un bărbat chel, cu o mustață gen Saddam Hussein și un nas impozant.

— Pentru orice eventualitate, să aveți în mână un exemplar din *Time Magazine*. Și, mai cu seamă, fiți extrem de atent. Toată povestea asta este legată de ceva vital pentru guatemalezi. Am fost de față la niște discuții purtate la minister. Guvernul se teme că Statele Unite vor proceda în afacerea cu Rigoberta Menchu la fel cum au procedat în Africa de Sud cu Nelson Mandela și că vor exercita presiuni de ordin economic ca să forțeze lucrurile. Puțin le pasă de Rezoluțiile ONU, dar faptul că n-ar putea să-și mai exporte

cafeaua sau zahărul, i-ar ataca acolo unde îi doare cel mai tare. Sunt capabili să facă *orice* ca să evite asta. Şi când spun *orice*, este purul adevăr.

Procurorul îl conduse până în fundul grădinii. O echipă se ocupa de curăţarea maşinii Blazer blindate. Juan Carlos spuse, arătându-i-o:

— I-o voi împrumuta Rigobertei Menchu, pentru evitarea oricărui risc. Nimeni nu ştie încă acest lucru. Voi merge să o iau de la aeroport.

— Nu vă este teamă...

Procurorul general ridică uşor glasul.

— Eu doresc ca Guatemala să devină un stat de drept. Cred că nu vor îndrăzni să mă ucidă, doar nu sunt indian. Mergeţi, Domnul să vă aibă în pază.

Malko se sui în maşina sa cea nouă. Cum până la ambasadă erau doar doi paşi, el se gândi că este momentul să rezolve problema armei.

* * *

Colonelul Jorge Sanchez îşi aranjă nodul de la cravată şi îşi băgă în buzunar enormul safir înainte să fie introdus în biroul preşedintelui republicii, aflat la primul etaj al Palatului Naţional, de către un soldat înarmat cu o puşcă de asalt Galil şi cu o căscheta shako. Preşedintele, care era aşezat la biroul său, îi făcu semn să ia loc.

— *Señor coronel,* făcu el fără nici o introducere, mă preocupă *ceva* extrem de mult.

Sanchez rămase mut, ca şi cum nu ar fi auzit nimic. Preşedintele continuă:

— Este vorba de moartea acelei tinere, Mercedes Pinetta, spuse el după ce îşi aruncă privirea pe nişte foi. Am primit un protest foarte energic din partea ambasadorului Statelor Unite. Presa străină a aflat şi ne atacă din nou ţara.

— Ar trebui să fim foarte stricţi cu oamenii presei, răspunse colonelul Sanchez. În continuu difuzează numai ştiri defavorabile.

Preşedintele se făcu că ignoră această intervenţie.

— *Coronel* Sanchez, aveţi vreo pistă? Această persoană lucra în cadrul serviciului dumneavoastră, nu-i aşa?

Colonelul Sanchez, se mută stânjenit de pe un picior pe celălalt.

— S-ar părea că avem de-a face cu o răzbunare din partea indigenilor sau a subversivilor, făcu el.

— Tot mai există *subversivos* în Ciudad de Guatemala?

— *Claro que no!* răspunse Sanchez care nu mai spuse nimic, simţind că intră în capcană.

— Aşadar nu ştiţi nimic.

— Încă nu, *señor Presidente.*

Urmă o tăcere apăsătoare. Preşedintele ştia perfect că un asasinat de acest gen nu putea fi comis fără complicitatea grupului G–2 sau a „Serviciului Arhive". Nu era făcut însă în stilul colonelului Sanchez. Oricum, superiorul acestuia, generalul Guzman, nu putea să fie prea încântat de o asemenea provocare. Era ceva aici ce-i scăpa. Sanchez, ţeapăn ca un par, nu îl ajută deloc.

— Cu ce se ocupa această Mercedes în momentul în care a fost omorâtă?

— Se ocupa de supravegherea sediului Conavigua. O muncă de rutină.

Preşedintele se juca cu creionul. Ştia de treaba asta. Şi nu o considera ca un motiv viabil pentru un asasinat atât de sălbatic.

— Aţi început vreo anchetă?

— De asta se ocupă Policia Nacional, spuse colonelul. Noi le vom pune la dispoziţie toate elementele pe care le avem la dispoziţie şi sunt sigur că în curând îi vom găsi pe vinovaţi.

Minunat optimism. În patruzeci de ani, nimeni nu fusese arestat... Preşedintele înţelese că nu va putea obţine nimic în plus. Ştia că în anumite cercuri se complota împotriva Rigobertei Menchu, dar el nu avea nici o putere. Existau anumite limite care nu puteau fi depăşite chiar din postul pe care îl ocupa.

— Aveţi grijă să mă ţineţi la curent cu ancheta, îi ceru colonelului. Apropo, doresc să vă amintesc că Rigoberta Menchu se va afla sub protecţia mea şi a preşedintelui Salinas al Mexicului, pe tot timpul sejurului ei.

— *Sí señor Presidente*, răspunse colonelul Sanchez.

După un stânga-mprejur regulamentar, el ieşi din birou, iar santinela îl salută. Imediat ce colonelul plecă, preşedintele ridică receptorul şi-l sună pe comandantul poliţiei. Era sigur că Sanchez nu-i spusese tot adevărul, dar ignora până la ce punct. Nu avea de gând să lase să treacă o asemenea afacere. Nu ştia însă cum să abordeze problema cu militarii. Cu şase ani în urmă, când *los subversivos* erau la porţile capitalei, ţara nu mai funcţiona şi

anarhia cuprinsese totul. Datorită unor oameni ca Sanchez, în Guatemala nu se întâmplase ca în Nicaragua.

* * *

Malcolm Brown fu încântat la vestea că Malko se va întâlni cu comisarul Pucaro. Curând însă, bucuria i se topi, iar el își reluă atitudinea de pasăre amărâtă, cu capul aplecat într-o parte.

— Poate că vom afla ce s-a întâmplat, dar greul abia vine. Pe plan legal, poliția va pasa totul unui judecător, care va dormi cu capul pe dosar, ca să nu se trezească cu un glonț în ceafă.

— Deci care ar fi soluția în acest caz?

Șeful Centralei CIA își aplecă și mai mult capul într-o parte și îi spuse cu o voce dulce:

— Imediat ce vom intra în posesia unor date verificate, vom cauza un prejudiciu imens celor care amenință în mod direct viața Rigobertei Menchu.

Într-un limbaj mai clar, asta însemna că asasinii vor fi lichidați mai înainte chiar de a lovi... Văzând aerul sceptic de pe fața lui Malko, americanul preciză:

— Nu vorbesc la întâmplare. În cazul în care nu ați observat, vă amintesc că luna trecută am avut alegeri prezidențiale. Iar noul nostru președinte este un luptător aprig pentru Drepturile Omului. Cel care a venit recent la cârma CIA în locul lui Bob Gates este ținut la curent cu afacerea asta. Este de acord chiar cu soluții brutale, cu condiția să fie discrete.

CIA își redobândea forța sub un regim democrat!

— Pentru moment, suntem încă departe de adevăr, spuse Malko. Am însă o problemă ce trebuie rezolvată imediat. Pistolul Beretta a rămas în mașina distrusă...

— Nu am o altă armă, mărturisi Malcolm Brown, dar vom face altceva. M-am gândit să vă punem la dispoziție niște „baby-sitters".

— Aveți aici?

— Nu, dar am de gând să-i aduc pe Milton Brabeck și pe Chris Jones, pe care îi cunoașteți foarte bine...

Asta da, surpriză. De douăzeci de ani, cele două gorile ale CIA, îl urmaseră credincioase pe Malko într-o grămadă de misiuni delicate, unde făcuseră adevărate minuni... Veterani în serviciile secrete, ei interveniseră chiar în prima sa misiune la Istanbul[1].

---

1. SAS nr. 1 (n.a.)

Părea că trecuse o veşnicie de atunci. Cei doi prinseseră gust pentru loviturile periculoase, deşi munca lor era paza personalităţilor.

Ei lichidau orice inamic al Unchiului Sam cu o frenezie fără egal. De un singur lucru pe lumea asta se temeau : de microbi.

În privinţa mâncării, hamburgherii erau felul de bază, iar ca băutură, „diet Coca". Echipaţi în permanenţă cu un adevărat arsenal, ei reprezentau o putere de foc de excepţie, punându-l pe Malko la adăpost de orice răufăcător.

— Voi fi încântat să-i văd aici, spuse el. Sunt extrem de potriviţi pentru dialogul cu oamenii din Guatemala City.

— OK, trimit imediat mesajul. Până ce sosesc, fiţi atent.

În locul acestor sfaturi, Malko ar fi preferat o vestă antiglonţ.

* * *

Parcul din faţa comisariatului de poliţie era plin cu lume. Peste tot se puteau vedea vânzători, ale căror tarabe atrăgeau pe gură-cască, iar în jurul cabinelor telefonice erau îngrămădite grupuri compacte. În faţă se putea vedea clădirea poliţiei, care, cu meterezele ei gotice, semăna cu caricatura unui castel fortificat. Malko se instală lângă prima cabină, în faţa unui negustor ce vindea blugi, şi aşteptă. După cinci minute, văzu un bărbat care traversa drumul. Era corpolent, chel, cu mustaţă şi era îmbrăcat sobru. Îl urmări cum venea. Necunoscutul ocoli şirul de taxiuri şi se îndreptă în direcţia lui. Acum se apropia şi putu să-i vadă ochii care se uitau în toate părţile. Apoi se opri, îşi aprinse o ţigară şi se uită în jur. Privi revista lui Malko şi se apropie.

— *Señor Malko?*

— *Sí.*

— Veniţi cu mine.

Malko îl urmă pe poliţist şi traversă piaţa în diagonală. El îşi parcase maşina pe Strada a şaptea. Celălalt îl aştepta la marginea trotuarului.

— Aveţi o maşină?

— Da, aici.

Adolfo Pucaro nu se destinse decât atunci când se află în maşină şi se mai asigură o dată că nu fusese urmărit.

— Aveţi timp să luăm împreună cina? îi propuse Malko.

— *Como no?* Sunt celibatar şi cunosc toate restaurantele din

Guatemala City. Să mergem în *zona viva*. Vă conduc la un *steak-house* excelent.

Peste o jumătate de oră, erau instalaţi într-un restaurant cu numele „El Palo verde", care era destul de pustiu. După două cupe de La Gaffelière, poliţistul începu să se învioreze. Se aşezase cu faţa spre uşă şi cu pistolul pregătit la centură. În timp ce îşi savurau porţia de *ceviche*, el începu să vorbească:

— Nu credeam că am să obţin ceva aşa de repede, dar aceşti oameni îşi bat joc de toţi. Nu îşi iau nici cele mai elementare precauţii. Mâine am o întâlnire la Cacif, organizaţia care grupează pe toţi moşierii. Acolo se găseşte registrul în care sunt înregistrate toate siglele moşiilor. Este suficient să compar însemnele de pe sacul crimei cu cele din registru, ca să descopăr originea acestuia. Bineînţeles, asta nu înseamnă că ancheta se termină aici, dar vom avea în sfârşit o pistă de la care să pornim.

Le fură aduse două porţii uriaşe de friptură. Restaurantul era destul de sinistru, cu uriaşul arbore ce se afla în mijlocul său şi cu pereţii înverziţi. Poliţistul începu să atace cu poftă porţia de carne, stropind-o din belşug cu La Gaffèliere. Se părea că vinurile din podgoria Saint-Emilion îi plăceau.

— De ce a fost pus cadavrul în faţa Ambasadei americane? întrebă Malko.

— Habar n-am. Poate că vor să încurce pistele. Brusc, Malko realiză că poliţistul ignora un fapt esenţial.

— Comisare, ştiaţi că Mercedes Pinetta lucra pentru CIA?

Pucaro rămase cu gura căscată.

— Cum asta?

— Foarte bine, făcu Malko.

— Asta explică crima, spuse poliţistul după un moment de gândire. Îi cunosc bine pe oamenii din G–2. Nu sunt capabili de genul ăsta de asasinat. Sunt reci ca reptilele.

— Credeţi că veţi descoperi criminalul?

— Aşa cred, spuse Pucaro cu un zâmbet modest. Chiar preşedintele i-a telefonat şefului meu şi i-a cerut să ducem ancheta la bun sfârşit. Acesta a obţinut aprobarea pentru cercetările de la Cacif. La început, nu au vrut să stea de vorbă cu mine.

— Cum se poate? Sunteţi doar comisar de poliţie!

Adolfo Pucaro surâse cu tristeţe.

— Oamenii aceia trăiesc deasupra legii. Dumneavoastră nu cunoaşteţi Guatemala.

— Aş putea să vă întâlnesc după ce veniţi de la Cacif?

— *Como no?* La ora şase, ca astăzi.

Mai înainte de a pleca, se servi cu o porţie de Johnnie Walker pe care îl degustă pe-ndelete. Solda sa de o mie două sute de quetzali nu îi permitea decât să guste din licorile indigene.

Capitolul IX

Un panou cu inscripția „staționarea interzisă", pe care era desenat un revolver, era plasat în apropierea intrării de la *Torre del Reformator,* care găzduia Cacif, asociația moșierilor.

Doi paznici, îmbrăcați cu uniforme și înarmați cu puști mitralieră, îi percheziționau pe cei care intrau. Comisarul Pucaro le arătă insigna oficială și putu să-și păstreze pistolul. Era vădit intimidat de faptul că se găsea în inima cuibului bogătașilor guatemalezi. Imensa clădire din oțel și sticlă se ridica în fața bătrânei biserici Nuestra Señora de los Remedios, în fața căreia se înșirau indienii care vindeau brazi de Crăciun. El se urcă în ascensor și apăsă pe butonul cu numărul șapte.

O secretară foarte machiată, care se străduia să-și refacă manichiura în fața tastaturii unui computer, îl întâmpină cu un zâmbet comercial.

— Am întâlnire cu *señora* Carmen Flores, spuse el. Sunt comisarul Adolfo Pucaro.

— Desigur! făcu ea cu un surâs care ar fi sculat și un mort din groapă. Urmați-mă.

El îi admiră unduirea șoldurilor în timp ce îl conducea într-un birou mobilat cu o masă lungă de conferințe și cu o tablă neagră. Ea îl lăsă singur acolo, cu o ceașcă de cafea în față. După cinci minute, în birou pătrunse ca o vijelie o femeie ce arbora un zâmbet devastator. Adolfo Pucaro se ridică repede și luă mâna care îi fusese întinsă. Grămăjoara de diamante care indicau ora și care înconjurau încheietura mâinii stângi, valora cât salariul său, adunat timp de două secole. Niciodată nările lui nu respiraseră un parfum atât de delicat ca norul ce plutea în jurul făpturii de vis din fața lui.

El își zise că este superbă. Ochii de un albastru luminos contrastau cu părul negru, iar gura era roșie ca sângele. Haina

îi era deschisă lăsând să se vadă un pulover negru mulat pe trup, iar fusta descoperea o generoasă parte a picioarelor lungi, acoperite cu ciorapi fini de mătase neagră.

— Dumneavoastră sunteţi *señora* Carmen Flores? o întrebă el timid.

— Nu, răspunse femeia cu un zâmbet dezolat. Eu sunt *doña* Maria-Beatriz Orlando. Carmen Flores este bolnavă şi se întoarce mâine. Luaţi loc. Ce pot face pentru dumneavoastră? Din păcate, nu dispun de prea mult timp. Cursul cafelei creşte vertiginos şi toate fluctuaţiile trebuie continuu supravegheate.

Ea se aşeză pe aceeaşi parte a mesei ca şi el şi îşi puse un picior peste celălalt, având grijă să lase la vedere o bună parte din pulpă. Comisarul Pucaro o cunoştea din auzite pe *señora* Maria-Beatriz, dar nu se gândise niciodată că va sta faţă în faţă cu ea. Membrii oligarhiei nu frecventau aceleaşi cercuri ca el. Avu nevoie de mai mult timp ca să-i răspundă.

— Anchetez crima comisă în cazul Mercedes Pinetta, începu el.

Doña Orlando îi tăie vorba:

— Ah, ştiu, este o poveste cumplită. Trăim într-o ţară foarte violentă. Avem nevoie de oameni ca dumneavoastră pentru ca legea să fie respectată. De fapt, de ce doreaţi să o vedeţi pe *doña* Carmen Flores?

Poliţistul îi explică povestea cu sacul în timp ce Maria-Beatriz Orlando îl urmărea cu atenţie, cu mâna pusă pe masă. Când acesta termină, ea arboră un aer dezolat.

— Va trebui să reveniţi mâine, pentru că nu am cheile de la dulapul lui Carmen Flores. Sper că nu vă deranjează prea mult.

— Nu există nici o altă cheie?

— Din păcate, nu. Dar mâine se rezolvă. Atunci Carmen Flores vă va pune la dispoziţie toate însemnele moşiilor şi sper să găsiţi ce căutaţi.

Ea se ridică cu un surâs de scuză.

— Trebuie să mă întorc la calculatoarele mele. Am ţinut să vă primesc personal, datorită rangului dumneavoastră. *Adios señor.*

Adolfo Pucaro se trezi afară pe palier, perplex. Era foarte ciudată această absenţă a lui Carmen Flores, dar nu putea obliga o persoană ca *doña* Orlando ca să-i deschidă un dulap. Va mai aştepta până mâine.

* * *

Chris Jones, cu ochii protejați de ochelarii negri, coborî primul scara avionului Boeing 727 al companiei AeroMexico, urmat de Milton Brabeck. Amândoi purtau costume în culori deschise, cămăși cu guler, butoni la mansete și cravate înflorate. Aveau părul tuns scurt și brațele lor musculoase semănau cu niște jamboane de Virginia... Din locul unde se afla, Malko vedea cum aceștia adulmecau cu neîncredere aerul destul de proaspăt din Guatemala City.

Peste cinci minute, Chris îi zdrobea falangele în strânsoarea mâinii.

— Pe aici, toată lumea vorbește spaniola, remarcă el dezgustat.

— Spaniolii au venit aici înaintea noastră, spuse Malko, și au o limbă foarte ușoară. Totul este să nu vorbești limba indienilor.

— Cum, pe aici există indieni? întrebă Milton Brabeck, care venise și el.

— Păi ăștia ce sunt? exclamă Chris Jones arătând spre un grup de indigeni îmbrăcați cu veșminte multicolore tradiționale.

— Dar au un metru patruzeci înălțime! exclamă gorila. Sunt adevărați pitici.

Ei se îngrămădiră dintr-o mașină și se îndreptară spre hotel. Circulația era de-a dreptul imposibilă. Șoferii claxonau, schimbau banda și se depășeau unii pe alții printre pietonii care traversau pe unde pofteau. Cât despre autobuze, acestea erau modele vechi americane, ticsite ca niște cutii cu sardele. Cei doi nu-și puteau crede ochilor.

— Nici măcar în Harlem nu merg așa de înghesuiți, remarcă Milton.

Cele două gorile nu se liniștiră decât în holul hotelului *Camino Real,* care era plin cu turiști americani. Fața lui Chris Jones se lumină.

— Aici trebuie să existe și hamburgheri!

— Mai degrabă *ceviche,* îl corectă Malko.

— Ce e aia?

— Pește crud.

— Ce oroare! Crud?

— Crud...

Chris încă nu-și revenise din stupoare, când ajunseră în camera lui Malko. Acesta îi întrebă:

— Aveţi artileria cu voi?

— Ştiţi prea bine că nu! spuse amărât Milton Brabeck. Cu legile astea împuţite, nu mai poţi să iei nimic cu tine. Va veni însă cu *diplomatic pouch*[1], mâine. S-ar putea să ne fie utilă.

— Bine, făcu resemnat Malko. Până atunci, duceţi-vă să vizitaţi oraşul.

— Ce am văzut din avion când am aterizat este un oraş? întrebă Milton. Se pare că în partea de sud este un incendiu nenorocit.

— Nu este vorba de un incendiu, este o groapă de gunoi, în care focul arde în permanenţă.

— *For Christ's sake!* exclamă Chris Jones, unde ne-aţi adus? Mi s-a spus mie la Washington că pe aici trăiesc sălbatici. Am putea să mergem într-o zi şi prin locuri normale ca Saint Louis sau Kansas City? Cu lume care mănâncă normal şi crede în Dumnezeu...

— Şi aici oamenii cred în Dumnezeu, dar asta nu îi împiedică să se măcelărească între ei.

— Apropo, de ce am venit aici? întrebă Chris.

— Ca să-mi asiguraţi protecţia, le explică Malko. A mea şi a unei doamne pe nume Rigoberta Menchu.

Milton Brabeck saliva deja.

— Trebuie să fie foarte tristă doamna... în fine, verişoara lui Fu-Menchu. Cât are în jurul sânilor?

— Un metru douăzeci, făcu Malko; în fotografia asta nu se vede decât bustul, adăugă el întinzându-le o fotografie cu laureata Premiului Nobel pentru Pace.

Cele două gorile rămaseră mute. Apoi Chris Jones ridică spre Malko o privire profund dezamăgită.

— Trebuie s-o apărăm pe *asta* ? Spuneţi-mi, aţi îmbătrânit, sau ce s-a întâmplat cu dumneavoastră? Ne daţi o sarcină tare grea.

— Nu uita că e vorba de un Premiu Nobel.

— Şi ce-i cu premiu' ăsta? E ceva în genul lui Pulitzer? întrebă nedumerit Milton Brabeck, care nu citea decât paginile de sport şi, eventual, anunţurile locale.

— Este vorba de Premiul Nobel pentru Pace, îi explică Malko răbdător; dacă i s-ar întâmpla vreo nenorocire, ar sări în sus toată omenirea.

— Ha!

Milton părea cam sceptic.

---

1 Valiză diplomatică (n.t.)

— În sfârșit, cel puțin câteva zile ar fi mare tărăboi, o mai drese Malko. Iar noi am venit aici, ca așa ceva să nu se întâmple.

— În orice caz, eu o voi proteja, că doar asta mi-e meseria. Dar să știți că nu mă voi culca peste ea, spuse hotărât Chris Jones, clarificând lucrurile.

Era protecția în cazurile cele mai dure, când gorila trebuia să-și apere omul cu propriul trup. De cele mai multe ori, el salvase astfel viața mai multor creaturi de vis. Malko îi puse la curent cu ce aveau de făcut, făcându-le și o scurtă prezentare a politicii locale...

— Avem de-a face cu oameni la fel de sălbatici ca și aceia care l-au împușcat pe episcopul Romero, în Salvador, în timp ce era la slujba religioasă, acum zece ani. Sunt capabili de orice.

— Și noi la fel, afirmă Jones. Dacă ni se ordonă...

Prezența celor două gorile era un fapt foarte reconfortant. Îndată ce aveau echipamentul necesar, ei reprezentau o forță redutabilă. Nu le era frică de nimic în afară, poate, de hepatita virală.

— Închiriați o mașină, instalați-vă, cumpărați un plan al orașului și duceți-vă să vă plimbați, îi sfătui Malko.

— Chiar nu aveți treabă cu noi?

— Am întâlnire la ora șase cu un polițist local. Puteți veni cu mine să vă îmbunătățiți spaniola...

* * *

Parcul de pe Bulevardul al șaselea era și mai aglomerat ca în ajun. Malko își parcă mașina între două taxiuri, pe o străduță transversală.

— Ai zice că e o șmecherie de Walt Disney, remarcă Milton arătând către imobilul poliției.

O indiancă bătrână, îmbrăcată cu șaluri multicolore, care ținea un copilaș atârnat în spate și altul în brațe, se apropie de el cu mâna întinsă. Milton se feri, îngrozit și spuse:

— Cred că este plină de păduchi... Sunt o rasă de pitici. Chiar și la Tijuana sunt mai frumoși.

Era ora șase și zece. Malko, care supraveghea ieșirea, observă deodată capul chel al comisarului Pucaro. Acesta se

opri ca să-și aprindă o țigară și începu să traverseze drumul. Se afla cam pe la mijlocul șoselei, când Malko remarcă o motocicletă oprită la intersecție. Pe ea se aflau doi tipi în jachete de piele și cu căști ce le acopereau fețele. Motocicleta demară, mergând de-a lungul trotuarului și se apropie de comisarul Pucaro.

Un val de adrenalină se urcă în arterele lui Malko. Îmbrâncind lumea din jurul său, el se repezi urlând cât putea:

— Păzea! Comisare Pucaro! În spatele dumneavoastră!

Polițistul guatemalez îl văzu și se opri brusc în mijlocul șoselei, neînțelegând nimic din ce striga Malko, din cauza zgomotului infernal din jur.

Douăzeci de metri îi mai separau pe cei doi, când motocicleta ajunse în dreptul comisarului, cu o viteză redusă. Cu oroare, Malko văzu, ca într-un film derulat cu încetinitorul, cum tipul din spate își scoate din jachetă un pistol-mitralieră Ingram, cu patul rabatabil. Cu brațul întins, el îl ochi pe polițistul oprit în mijlocul șoselei.

Împușcăturile se pierdură în vacarmul străzii. Trăsăturile feței lui Pucaro se schimonosiră. El încercă să-și scoată arma din toc, apoi căzu cu fața în jos.

Motocicleta îl depăși; ucigașul se întoarse și mai trase o rafală de gloanțe în corpul întins pe jos, apoi motocicleta se pierdu în circulația de pe Bulevardul al șaselea.

— *Holy shit!* făcu Chris Jones, aici e un adevărat *gang land*[1] !

Malko ajunse lângă comisar o dată cu un bărbat mult mai tânăr, în mod vizibil tulburat, care avea un pistol în mâna dreaptă. Malko își dădu seama că era un polițist. Alți doi, în uniformă, alergau în direcția victimei și o grămadă de trecători se înghesuiau acum în jurul corpului întins pe jos, blocând circulația. În câteva secunde numai, se creă un ambuteiaj îngrozitor. Cei care nu vedeau despre ce este vorba, claxonau furioși, iar vacarmul era de necrezut. Unul dintre polițiști trase câteva focuri de armă în aer, iar acest lucru liniști puțin spiritele. Pasagerii unui autobuz, înghesuiți la ferestre, priveau scena cu aviditate.

---

1. Oraș de gangsteri (n. t.)

Malko întoarse corpul comisarului cu fața în sus. Acesta nu mai respira. Mai multe proiectile îl nimeriseră în spate și în cap...

Tânărul își scoase haina și îi acoperi fața.

— Dumneavoastră sunteți *señor* Malko Linge?

— *Sí.*

— Știu că avea întâlnire cu dumneavoastră.

— A obținut informația pe care o căuta, în legătură cu ștampila de pe sac?

— Nu. A fost azi la Cacif, dar cei de acolo au pretins că fata care avea cheia dulapului cu registre este bolnavă. Se întoarce la serviciu abia mâine.

Capitolul X

Un polițist îi îndepărta cu brutalitate pe curioși: o ambulanță își croia drum către locul atentatului. Doi infirmieri scoaseră o targă pe care așezară corpul polițistului asasinat. Cinci minute mai târziu, intersecția era degajată, nemairămânând decât o baltă de sânge, care fu și ea ștearsă curând de nenumăratele vehicule. Chris Jones era îngrozit.

— *My God!* Nu i-au dat nici o șansă...

— Ca în filmele despre Mafia... adăugă Milton Brabeck. Iar noi, stăteam ca tâmpiții și ne uitam. Ce legi nenorocite! Înțeleg acum de ce aveți nevoie de „baby-sitters".

— Cu ce era vinovat tipul ăsta?

— Își făcea doar datoria, spuse cu simplitate Malko.

El îl luă de braț pe polițistul cel tânăr și îl trase de-o parte.

— Veniți, vreau să stăm puțin de vorbă.

Guatemalezul nu se împotrivi, fiind în stare de șoc. Malko îl conduse până la mașina sa și îi prezentă pe cei doi americani. Polițistul abia se uită la ei.

— Cum vă numiți? îl întrebă Malko.

— Hugo Gordillo. Sunt inspector-șef în *Departamento de homicidios*. Lucrez cu comisarul Pucaro. Trebuia ca mâine să merg împreună cu el la Cacif. Dar acum...

— Ce aveți de gând să faceți? îl întrebă Malko.

— Să o interoghez pe tipa de la Cacif, așa cum a fost stabilit. Trebuie să continuu munca lui *señor* Pucaro și să fiu foarte prudent. Acum, *señor,* dacă doriți să veniți cu mine, am foarte multă treabă.

— Vă dau numărul de telefon al camerei mele, îi spuse Malko. Vă rog să mă sunați dacă aflați ceva.

— Așa voi face, îl asigură tânărul. Comisarul Pucaro era ca un părinte pentru mine. Scuzați-mă, sunt foarte tulburat.

* * *

Malcolm Brown era deja la curent cu asasinatul când Malko pătrunse în biroul său. Îl apostrofă de parcă ar fi fost vina lui:

— V-am spus doar că ticăloșii aceea nu se vor da în lături de la nimic! Tocmai am vorbit cu procurorul Juan Carlos Verdes. Este de-a dreptul îngrozit. Foarte rar se întâmplă să fie lichidat un membru al poliției. Asta dovedește că sunt la mare ananghie. Președintele repubilicii a publicat un comunicat în care se jură că va face tot posibilul și imposibilul ca să-l prindă pe vinovat.

— Au mai procedat și altădată tot așa?

— Desigur, de mai multe ori, dar numai cu ziariști și avocați, folosind mereu aceeași metodă. Cu doi tipi și o motocicletă. Și niciodată asasinii nu au fost identificați. Odată, un avocat a reușit să descopere că numărul de înmatriculare al motocicletei folosite în asasinarea unui ziarist era acela al unui vehicul din garda prezidențială.

— Și ce s-a întâmplat?

— A fost și el asasinat, trei zile mai târziu. Garda prezidențială a depus mărturie că acea motocicletă fusese furată cu două săptămâni mai devreme.

Situația se arăta albastră rău. Guatemala numai stat de drept nu se putea numi. Pe lângă ea, Vestul sălbatic era o adevărată Elveție.

— Și nouă ce ne rămâne de făcut? întrebă Malko.

— Juan Carlos Verdes a cerut poliției să continue ancheta. Asasinatul acesta dovedește faptul că Pucaro se afla pe o pistă bună.

— Mai mult ca sigur. Să sperăm că mâine, adjunctul său va face un pas mai departe. Și Rigoberta Menchu care sosește peste opt zile...

* * *

Colonelul Sanchez simțea un nod în gât în timp ce urca pe peronul Mariei-Beatriz Orlando.

Aceasta îl aștepta în marele salon decorat de Claude Dalle cu mobilă Charles X făcută din lemn de mahon cubanez. Mai frumoasă ca întotdeauna, într-un taior care valora cât salariul unui indian în douăzeci de ani, ea se ridică de pe canapea ca să-l întâmpine.

— Ai un aer tare obosit, *mi amor*. Bei un Johnnie Walker *on the rocks*?

— Dacă eşti aşa de bună, făcu Jorge Sanchez cu o voce posomorâtă şi se lăsă să cadă pe canapea.

Ea îi prepară băutura, apoi îşi turnă şi ei o porţie de Cointreau, cu trei cuburi de gheaţă şi suc de lămâie verde, după care, veni şi se aşeză lângă el.

— Pari foarte îngrijorat. Ce s-a întâmplat?

Jorge Sanchez aproape că se înecă cu whisky-ul său.

— Ţie îţi arde de glumă! Generalul Guzman a fost convocat de preşedinte şi săpunit zdravăn. Preşedintele este convins de faptul că numai noi l-am fi putut ataca pe comisarul Pucaro. Sigur că Guzman a negat totul, dar acum este furios pe mine.

— Ştia?

— Nu. A trebuit să-l pun la curent cu totul, explicându-i că am fost obligaţi să protejăm acţiunea „El Diablo". Or, adjunctul comisarului Pucaro are de gând să meargă mâine la Cacif şi este greu să repetăm două zile la rând istoria cu dulapul zăvorât. Poliţia este dezlănţuită. Toţi vor să-l răzbune pe comisarul Pucaro.

Maria-Beatriz îşi savura pe-ndelete porţia de Cointreau, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat, apoi aşeză paharul pe masă şi spuse:

— Eşti obosit, dragule, şi prea le vezi pe toate în negru. Dreptatea este de partea noastră. Trebuie să-i feliciţi din partea mea pe cei care au îndeplinit această sarcină, necesară pentru menţinerea sănătăţii publice. Comisarul Pucaro era un trădător. Se pregătea să spună tot ce ştia acelui agent CIA care lucrează pentru „Pollo triste". Îţi dai seama de consecinţele acestui lucru?

Cum Jorge Sanchez nu-i răspundea, ea îl apucă de mână şi îl trase către scara monumentală.

— Vino să te destinzi un pic, îi spuse ea cu un ton plin de făgăduieli.

El o urmă pasiv până în camera ei. Marele pat tapiţat cu piele şi mătase fusese creat de celebrul Claude Dalle anume pentru erotism. Îndată ce închise uşa în urma lor, Maria-Beatriz îl înlănţui pe amantul ei, topindu-se în braţele acestuia ca o bomboană fondantă.

— Ai fost formidabil! îi murmură ea la ureche.

Ca printr-un miracol, jacheta taiorului ei mov alunecă de pe umeri, în timp ce ea se freca încet de el. Apoi, desfăcând cureaua uniformei, ea îşi eliberă amantul, se lăsă în genunchi în faţa lui şi începu o felaţie de toată frumuseţea. Jorge Sanchez era beat de

fericire; nici o târfă din lumea asta nu ar fi fost mai abilă și mai docilă. Era absolut o raritate ca o femeie mândră ca ea să se coboare atât de jos. De obicei se comporta diferit: lungită pe pat, ea se lăsa în voia lui. Altădată el era cel care se străduia să o mulțumească și încă de mai multe ori la rând...

O clipă îi veni în minte gândul că era manipulat, dar îl izgoni imediat, atât era de mare plăcerea pe care o încerca. Avea impresia că sexul său se lungea neîncetat, precum nasul lui Pinocchio.

Gura ei se mișca din ce în ce mai repede. Maria-Beatriz își desfăcu fermoarul fustei sale strâmte și se ridică grațioasă, scuturându-și coapsele pentru ca aceasta să cadă pe dușumea. Ea se culcă pe pat trăgându-l și pe Jorge Sanchez. El o penetră dintr-o singură mișcare, apoi mai reuși să reziste treizeci și nouă de secunde până la explozia finală. Cu tunica descheiată și cu pantalonii lăsați în vine, era animat acum de un amestec de furie și satisfacție animalică. Târfa asta ordinară îl avusese și de astă dată la cheremul ei! Totul fusese premeditat! Chiar și faptul că nu avea nimic pe sub fustă! Ea care avea oroare de genul ăsta de erotism, dorise numai să-l excite.

În timp ce își aranja uniforma furios pe el însuși, femeia își puse fusta și, cu o luminiță batjocoritoare în ochii albaștri, îi spuse:

— Mai ești demoralizat?

Era o cârpă în mâinile ei. Știuse asta dintotdeauna. Maria-Beatriz îi intrase în sânge, ea îi ghicea și cel mai mic gând. În orice moment ea putea face orice dorea din el, numai printr-o simplă atingere. Câteodată, la vreun dineu oficial unde stăteau la masă la o distanță de câțiva metri, Maria-Beatriz îl privea cu o anumită expresie în ochi, în timp ce mâna ei dispărea pe sub masă. El știa atunci că se mângâie pe sub rochie.

Apoi ghicea momentul în care ea atingea orgasmul; pupilele i se întunecau, dilatându-se. Nici o femeie nu avea această forță de atracție asupra lui. Nu se iluziona. Știa că era atras de ea tocmai datorită puterii pe care o avea asupra lui. „Serviciul Arhive" era un microcosmos ermetic. Fără el, Maria-Beatriz nu ar fi făcut nimic cu toată frumusețea și cu toată averea ei. Din fericire, foarte adesea, ideile lor se complementau...

Cei doi coborâră din nou în salon. Ea își turnă o nouă porție de Cointreau cu cuburi de gheață, își aprinse o țigară și spuse cu o voce mult mai puțin languroasă:

— Și acum îți voi spune de ce am avut dreptate eliminându-l

pe Pucaro. Dacă descoperea că sacul provine de la *finca* mea, riscam să afle și lucruri cu mult mai grave și să le comunice apoi, ori acelui *gringo*, ori ticălosului de Juan Carlos Verdes, punându-te în pericol pe tine și desconspirând operațiunea „El Diablo". Chiar dacă acum urlă, Guzman nu te va denunța. *Nimeni* nu te va denunța, Trebuie numai să mai câștigăm opt zile.

— Ai uitat ceva! Pe inspectorul Hugo Gordillo.

Maria-Beatriz îi adresă un surâs de încurajare.

— S-ar putea foarte simplu ca el să nu mai meargă la Cacif.

— Nu, doar n-ai de gând să...

Ea îi tăie vorba cu surâsul ei angelic:

— Nu, *mi amor*, nu este ce-ți închipui tu.

Maria-Beatriz începu să-i explice planul ei. Trebuia să recunoască faptul că amanta sa știa să-și folosească creierul. Terminându-și băutura, ea încheie:

— Va mai rămâne un singur pericol: acel agent al CIA care-și bagă nasul peste tot. Dar dacă nu obține informația, nu mai este periculos, nu? Oricum, până la urmă, va trebui să-l elimini și pe el.

— Este destul de norocos.

— Asta nu este o scuză, spuse ea cu răceală. Încearcă iar. Dacă din întâmplare, descoperă ceva important, se poate întâmpla o catastrofă. Ai făcut lucruri mult mai dificile.

— O să mai încerc, promise Jorge Sanchez. Îl ținem permanent sub observație.

— Îl vei putea supraveghea mult mai ușor într-un coșciug sigilat, completă suav Maria-Beatriz Orlando. Când vom reuși treaba asta, toată lumea ne va felicita. Până atunci, eu te voi ajuta.

* * *

Malko fu trezit de telefon la ora opt și jumătate. O voce de bărbat îi spuse:

— Pot să vă văd la cafeneaua hotelului. Eu sunt deja aici.

Era Hugo Gordillo, adjunctul comisarului Pucaro. Malko se îmbrăcă și îl găsi pe polițist așezat în fața unei sticle cu Coca-Cola.

— Ne-au suspendat ancheta, îl anunță acesta cu amărăciune în glas.

— Cine?

— Cei de la G–2. Tocmai m-au anunțat. Generalul Guzman i-a telefonat șefului nostru, colonelul Rodriguez. I-a spus că poliția nu

dispune de mijloacele necesare ca să poată duce la bun sfârșit o acțiune legată de „*subversivos*". Așa ca au preluat-o cei de la G–2.

Această veste avu efectul unui duș rece asupra lui Malko.

— Dar cu percheziția ce trebuia făcută la Cacif cum rămâne?

— Tot G–2 se va ocupa și de treaba asta. Au venit azi dimineață și au luat dosarul cu probele strânse. Inclusiv cu sacul crimei. Nu vom mai afla niciodată de la ce *finca* provine.

Capitolul XI

Malko era mai mult decât uluit! Această reacţie din partea oligarhiei guatemaleze dovedea două lucruri: Mercedes Pinetta fusese eliminată ca să fie blocate scurgerile de informaţii spre CIA într-o afacere extrem de gravă, iar militarii nu se dădeau înapoi de la nimic ca să mușamalizeze totul.

— Ce credeţi despre toate acestea? îl întrebă el pe poliţist.

Hugo Gordillo făcu un gest de descurajare:

— Ori de câte ori vreun membru al armatei era în pericolul de a fi inculpat, a existat o reacţie similară. Ei vor să-şi spele rufele murdare în familie.

— Dar preşedintele?

— El nu ştie totul. Iar „Serviciul Arhive" nu este controlat de nimeni. Cu excepţia gărzii prezidenţiale.

Cercul fusese închis: asasinii trebuiau să se ancheteze pe ei înşişi.

– Sunt absolut sigur că această afacere este legată de Rigoberta Menchu, spuse Malko. Oricum, vă mulţumesc că aţi vrut să mă ajutaţi. Voi continua eu săpăturile.

— *Señor*, făcu guatemalezul, nu veţi reuşi să descoperiţi nimic. Sunt extrem de puternici. Ei *sunt* puterea. Ei pot bloca întreg mecanismul judiciar, pot asasina oameni, pot exercita teroarea. S-au obişnuit cu asta timp de patruzeci de ani! Comisarul Pucaro va avea parte de funeralii naţionale. Şi totul se va opri aici. Fiţi însă atent! Ei nu se tem de nimic, nici chiar de America. *Adios*.

Malko îl privi cum se îndepărtează. Speranţele i se spulberau unele după altele. Pentru ca să-i descopere pe cei care pregăteau asasinarea Rigobertei Menchu nu-i mai rămăsese decât un singur atu: Juan Carlos Verdes, procurorul

general. Așa că se hotărî să-i facă o vizită. Chris și Milton plecaseră la ambasă ca să-și recupereze artileria.

* * *

Juan Carlos Verdes, abătut, era aplecat asupra unui teanc enorm de dosare și avea în față o sticlă plină de Johnnie Walker, pusă în echilibru pe unul din dosare. El nu păru prea surprins să-l vadă.

— Sunt la curent cu totul, spuse el. Ce mai contează un scandal în plus? Acum, chiar că nu vom mai afla nimic. Întreaga afacere este zăvorâtă.

— Dumneavoastră nu mai puteți face nimic?

Procurorul general zâmbi cu tristețe.

— Teoretic, da. Continuu să conduc ancheta. Dar actele judiciare sunt întocmite de G–2. Iar ei îmi vor povesti doar ce vor. Neavând nici un motiv ca să-l aresteze pe comisarul Pucaro, l-au omorât. Și l-ar omorî pe oricare altul care ar continua urmărirea.

— Cine sunt acești asasini?

— Sunt oameni din garda prezidențială. Ori dintre cei care lucrează acum în societățile de pază.

Verdes tăcu, în mod vizibil descurajat.

— Și ce am putea face noi ca să împiedicăm asasinarea Rigobertei Menchu?

— Nu știu, mărturisi procurorul general. Cred că vor pregăti un atentat la sosirea ei, dar dacă nu avem indicații precise, este imposibil să-l împiedicăm.

Se revenea la punctul de unde plecaseră. Malko avea sentimentul unei muște prinse sub un borcan, care încearcă să zboare, dar se izbește de pereții de sticlă, negăsind ieșirea. Juan Carlos închise dosarul cu un oftat.

— Voi deveni în curând la fel de pasiv ca și indienii, spuse el. Nu-mi mai rămâne decât să mă rog la Dumnezeu.

Malko înțelegea că acesta dorește să rămână singur. Oricum, în stadiul în care se găsea, nu prea mai avea cu ce să-l ajute.

* * *

Un plic de format mare îl aștepta pe Malko la recepția hotelului. În el se afla o superbă invitație pentru un cocteil la

Palacio Nacional, ce avea loc chiar în acea seară. Intrigat, el urcă în cameră, de unde îl sună pe Juan Carlos Verdes, ca să-i comunice evenimentul.

— Sunt și eu invitat acolo, îi spuse procurorul general. Este dat în onoarea unui scriitor guatemalez. Va fi și președintele acolo.

— Cine a putut să-mi trimită invitația asta?

— Este un gest de bunăvoință din partea Președinției. Sau chiar din partea generalului Guzman și poate însemna sfârșitul ostilităților. Au zăvorât afacerea și se simt liniștiți. Vreți să ne întâlnim la ora șapte în fața Palatului Național?

* * *

Chris Jones jubila. El scoase din centură un Sig automat cu paisprezece gloanțe și i-l întinse lui Malko.

— Priviți! Păstrați-l cu grijă. L-am cumpărat din economiile mele: o mie șase sute de dolari. Dar face banii.

El se mulțumea cu un Browning automat și cu un revolver miniaturizat. Avea muniție cât să reziste unui asediu. Milton Brabeck, mereu fidel Colțului său Magnum 357, își mai luase și un mini-Uzi ascuns într-o geantă diplomatică. Cele două gorile aveau sub cămașă câte o vestă antiglonț care, în mod teoretic, trebuia să facă față tuturor proiectilelor provenite din arme de mână. Malko își băgă Sig-ul în centură și cele două încărcătoare, în buzunar.

— Când începem? întrebă Chris.

— Am început deja, îl corectă Malko. Trebuie să fim pregătiți în orice moment. De acum înainte, să nu mă mai lăsați o clipă din ochi.

Cuvintele încurajatoare ale procurorului general nu-l făcuseră să lase garda jos. Cum tot dorea să meargă în centru, se gândi să treacă și pe la Conavigua și să vadă dacă sunt ceva noutăți în legătură cu dispariția Petronei Chona.

Peste zece minute, se aflau pe Reforma, în două mașini, ca să-și asigure o mai bună protecție. Ei se opriră în fața sediului Conavigua. Garajul, ce servea ca post de observație pentru spionii colonelului Sanchez, era deschis și o camionetă albă staționa ceva mai departe.

Malko sună și ușa îi fu deschisă de către o indiancă. Ea îi conduse în încăperea pe care Malko o cunoștea deja. Maria

Chacar intră și ea după câteva clipe, înfășurată în șalurile ei și cu un *corte* multicolor ce-i ajungea până la glezne. Ea se uită înfricoșată la Chris și la Milton care o depășeau cu jumătate de metru. Malko o liniști:

— Aceștia sunt *pistoleros* și mă protejează.

— De ce ați venit?

— Doream să știu dacă aveți noutăți despre prietena dumneavoastră *doña* Petrona care a dispărut.

Indianca își plecă privirea, ezită și, în cele din urmă spuse:

— Da, am găsit-o.

Nu părea să fie prea bucuroasă. Malko întrebă intrigat:

— Ce s-a întâmplat? Sper că nu a pățit ceva din cauza mea.

Ea se tulbură.

— Din nefericire, a fost și din cauza dumneavoastră, dar nu sunteți de vină.

— Se află aici?

— Da.

— Aș putea să o văd?

Femeia ezită din nou.

— *Bueno*, veniți, însă singur.

El o urmă pe culoarele clădirii, apoi traversară un *patio* până ajunseră în fața unei uși păzite de două văduve. Maria intră prima.

Era un fel de chilie, mobilată extrem de simplu. În ea se găsea un pat îngust pe care era întins trupul unei femei. Auzind zgomot, ea se întoarse și Malko văzu doi ochi mari, îngroziți, arzând de febră. Femeia era înfășurată într-o pătură de lână și tremura.

— *Doña* Petrona se află încă în stare de șoc, spuse Maria Chacar. Noi credeam că a fost răpită și ucisă. Acum însă, știm adevărul. Ea a fost urmărită de un bărbat, care a atacat-o lângă *basurero*. El i-a pus mai multe întrebări despre dumneavoastră, dar ea, bineînțeles, nu știa nimic. Amenințând-o cu un cuțit, a dezbrăcat-o și a violat-o. Apoi a abandonat-o, luându-i hainele.

— Și a stat acolo timp de trei zile?

— Nu, căci au văzut-o niște tineri din cartier. Dar în loc să o salveze și să o ajute, au încuiat-o într-o pivniță. Acolo au violat-o zilnic, lăsându-i și pe alții să o aibă contra cost. Ea era sigură că până la urmă aveau de gând să o ucidă. Dar a avut noroc: ieri seară, toți au băut atât de multă *concha*, încât

au căzut morţi de beţi. Atunci a reuşit să fugă şi să ne anunţe prin cineva.

Maria Chacar completă:

— Bărbatul care a violat-o purta un pistol şi face parte din dispozitivul de supraveghere care ne hărţuieşte.

— Cine este acest bărbat?

— Nu ştiu cum se numeşte. Dar este uşor de recunoscut. Are coşuri pe faţă, o mustaţă micuţă şi este foarte slab. Are blugi şi cizme de cowboy.

Semnalmentele îi amintiră lui Malko de şoferul de camion care dorise să-l omoare.

Ei ieşiră din chilie.

— *Doña* Petrona m-a pus să jur că nu voi spune nimănui ce i s-a întâmplat. Este extrem de ruşinoasă.

— Înţeleg, spuse Malko.

Ei trecură prin faţa unei bucătării foarte mari şi o indiancă îi spuse ceva Mariei Chacar în limba ei.

— Acum trebuie să vă las. E ora mesei.

Malko îşi aminti de o remarcă a lui Juan Carlos în legătură cu indienii şi îi spuse cu un aer vesel:

— Miroase foarte frumos. Ce aveţi de mâncare?

O lumină de mirare trecu prin ochii Mariei care întrebă neîncrezătoare:

— Aţi vrea să staţi cu noi la masă? Nu este vorba de bucătăria din casele boiereşti...

— Mi-ar face multă plăcere, răspunse Malko, deşi nu am vrea să vă deranjăm.

— Dimpotrivă, spuse Maria Chacar, plăcerea este de partea noastră. Chemaţi-vă prietenii, ne vom instala aici.

Ea arătă spre o încăpere micuţă în care era aşezată masa.

Malko se duse să-i caute pe Chris şi pe Milton.

— Suntem invitaţi la masă, le spuse el.

— Şi cam ce mănâncă indienii ăştia? întrebă Milton îngrijorat.

— O, probabil şobolani şi insecte, făcu Malko cu un ton degajat. Cred că v-aţi săturat de hamburgeri.

* * *

Ei intrară în micuţa încăpere şi Chris privi cu groază la imensa oală cu conţinut negricios ce răspândea un miros bizar.

Lângă ea se afla un castron plin cu bucăţi de carne ce nu părea să fie prea proaspătă. Mult mai atrăgătoare păreau nişte *tortillas* galbene şi fine. Maria Chacar începu să pună în farfurii porţii generoase din mâncarea aflată în oală.

— E mâncare de *frejoles*, o fasole neagră gătită cu sos de ierburi aromate. E foarte bună.

Malko atacă primul. Fasolea era dură, iar gustul ei era destul de fad. *Las tortillas* din mălai erau însă delicioase. Văzând feţele dezgustate ale gorilelor, Malko le îndemnă vesel:

— Curaj, sunt la fel ca pop-corn-ul.

Milton gustă şi spuse dezamăgit:

— Asta nu este pop-corn.

— Nu vă este foame? îi întrebă neliniştită Maria Chacar pe cei doi americani.

În faţa privirii mustrătoare a lui Malko, ei începură să mănânce fasolea, ca şi cum af fi avut în farfurie otravă pentru şobolani.

Brusc, Maria Chacar exclamă:

— Vai, am uitat ceva!

Ea ieşi din încăpere, iar Malko profită de absenţa ei ca să ascundă repede un teanc de *tortillas* în fundul buzunarului. Indianca apăru cu o sticluţă plină cu untdelemn în care pluteau nişte bobiţe roşii, cu care stropi fasolea.

— Este mult mai gustoasă cu asta, afirmă ea.

Chris Jones luă o lingură, înghiţi şi ochii i se umplură de lacrimi. Îl apucă o tuse violentă. Se făcu vânăt la faţă.

— Ce este asta? se bâlbâi ei cu glasul stins.

— Untdelemn cu piper de Cayenne, răspunse Maria Chacar. Îi dă un gust mult mai picant, nu?

— Apă! ceru Chris Jones cu ochii ieşiţi din orbite.

Indianca îi uplu paharul cu un polonic emailat, iar el bău pe nerăsuflate. Imediat însă o scuipă dezgustat.

— Dar e apă de canalizare! gemu el.

— O, nu! Este apă de la robinet. Este dezinfectată, nu are mulţi microbi. Noi nu ne îmbolnăvim niciodată.

Milton, care băuse un pahar plin ca să-şi astâmpere arsura provocată de piperul de Cayenne, se făcu alb ca varul...

— Cred că mă voi duce în maşină, ca să supraveghez strada, spuse el cu gândul la febra tifoidă, tetanos şi poliomielită.

Împreună cu el o şterse şi Chris Jones, lăsându-l pe Malko

singur cu Maria Chacar. Aceasta privi cu bucurie la farfuria goală a lui Malko, care încerca să potolească arsura provocată de piper înghițind *tortillas*.

— Văd că ne sunteți cu adevărat prieten, îi spuse ea. *Ladinos* ne disprețuiesc mâncarea. Ei spun că este bună doar pentru câini...

Ca să o seducă complet, el ciuguli și câteva bucățele de carne. O cafea oribil de amară încheie prânzul. Indianca își schimbase complet atitudinea față de el, ajungând să-l privească cu un fel de tandrețe. Sacrificiul celor două gorile nu fusese inutil... Malko se hotărî să profite de situație:

— L-ați văzut vreodată pe aici pe bărbatul acela care a violat-o pe *doña* Petrona?

— Sigur că da, spuse Maria. Stă aproape tot timpul postat în localul de vizavi, de unde ne spionează. De câte ori una din noi iese de aici, o urmărește ca să vadă ce face. Și azi se află tot aici.

Malko reuși să rămână impasibil. Nu se așteptase la asta!

— Vreți să-mi faceți un mare serviciu? Aș vrea să-l văd pe acest om. V-aș ruga să vă duceți până la catedrală și apoi să vă întoarceți. Eu voi rămâne aici și voi observa locul prin ferestruica ușii.

Maria Chacar tresări:

— O, nu, mi-e frică!

El o privi cu ochii săi aurii și cu o voce mângâietoare îi spuse în spaniolă:

— *Maria, es muy importante!*

Femeia mai că nu se topi. După câteva momente de ezitare, spuse:

— *Bueno*. Mă voi duce.

Malko o însoți până la ușă și privi prin ferestruică. Un bărbat cu semnalmentele date de ea, apăru din garaj și începu s-o urmărească. Era întors însă cu spatele și Malko nu reuși să-l identifice.

Trebui să aștepte douăzeci de minute până să se întoarcă Maria Chacar, avându-l pe bărbat pe urmele ei, ca o umbră. De data asta, reuși să-i vadă fața. Era chiar bărbatul de la volanul camionului.

Maria Chacar părea îngrozită. Ea intră ca un iepuraș scăpat din gura unui câine de vânătoare.

— L-ați văzut?

— Da, făcu Malko, este bărbatul care a încercat să mă ucidă.

— *Dios mio!*

— Maria, acest bărbat face parte din grupul celor care vor să o asasineze pe Rigoberta Menchu. Trebuie să aflu cât mai multe lucruri despre el. Mai întâi, unde locuiește și până la ce oră stă aici.

— Localul se închide la ora șase. De ce?

—Trebuie să faceți ceva. De data asta, veți fi dumneavoastră cea care îl veți urmări!

— Eu? Dar ce va trebui să fac?

Ea se făcuse mică de tot. Malko o privi cu un zâmbet încurajator.

— Nimic. Doar să-l urmăriți. Poate că se va duce acasă. Dacă facem noi treaba asta, ne va remarca. El nici nu-și imaginează că ați putea face așa ceva.

— Dumnezeule! Dar ce mă fac dacă mă vede?

— În oraș nu riscați nimic. Este foarte important pentru Rigoberta Menchu.

Ea rămase mută, apoi după un timp spuse cu regret în glas:

— Nu știu dacă aș avea curaj. Acest om este un monstru, o brută și mai face parte și din G–2.

— Încercați. Dacă aflați ceva, sunați-mă și spuneți-mi că aveți programul vizitei Rigobertei Menchu.

* * *

Toți cei care intrau în Palacio Nacional treceau printr-un filtru magnetic. Malko fu nevoit să-și lase arma la gorilele sale, care rămaseră în mașină să-și dreagă gustul cu o sticlă de Johnnie Walker. Însoțit de Juan Carlos Verdes, Malko urcă pe peronul ce ducea spre salon. Pe fiecare treaptă, era postat câte un soldat înarmat.

— Aveți ocazia să vedeți toată crema societății, îi șopti la ureche Juan Carlos.

Salonul de recepție era impresionant, cu rotonda ca de catedrală și cu interesantele sale vitralii. În mijlocul lui atârna o enormă lustră rotundă. Într-un balcon, o orchestră cânta în surdină. De-a lungul pereților, un șir de scaune aștepta oaspeții, ca la recepțiile arabe. Totuși, nimeni nu se așeza. Invitații preferau să discute în grupuri mici... Juan Carlos îl prezentă pe Malko mai multor persoane. Cu un pahar plin cu suc de

portocale în mână, acesta făcu cunoștință cu președintele republicii. Erau multe femei drăguțe, bine îmbrăcate, dar cu un ușor accent provincial. Unele dintre ele nu se jenau să-l privească direct în ochii săi aurii.

Brusc, Malko observă o femeie care suia scările ce duceau în sala de bal. Ea urca cu pași extrem de mici, căci rochia cu bretele era foarte strâmtă. Malko fu copleșit de albastrul de cobalt al ochilor ei. Era micuță, părul negru era tuns scurt, iar corpul ei desăvârșit era pus în valoare de rochia atât de ajustată, încât părea pictată pe piele. Mai mulți invitați o înconjurară și repede dispăru într-un grup de admiratori.

— Cine este această făptură încântătoare? întrebă Malko.

— Maria-Beatriz Orlando. O mare moșiereasă. Are o *finca* de patru mii de hectare cu plantații de cafea.

— Și cum de este singură?

— Este văduvă. Atât tatăl, cât și soțul ei au fost omorâți de *subversivos*, acum șase ani. De atunci, ea locuiește în Ciudad de Guatemala, într-o reședință superbă și merge foarte rar la moșie. Iarna și-o petrece de obicei în Florida. Este o femeie extrem de energică și joacă un rol foarte important atât în organizarea grupării Cacif, care îi reunește pe toți *finceros*, cât și a nucleului acesteia, Agra. A avut mulți amanți, printre care și colonelul Sanchez. Ați vrea să o cunoașteți?

Chiar și fără să audă de colonelul Sanchez, Malko ar fi dorit să o cunoască. Această femeie degaja un fel de magnetism animalic primitiv. Juan Carlos îl antrenă în direcția ei, așteptând ca femeia să-l observe. Îndată, ea îi adresă un zâmbet strălucitor și se îndreptă spre el.

— Señor *licenciado*, ce plăcere să vă văd aici!

Juan Carlos se înclină în fața ei și făcu prezentările:

— *Señor* Malko Linge lucrează pentru Organizația Națiunilor Unite, spuse el. Acum face o anchetă în Guatemala.

Malko se înclină la rândul său deasupra unei mâini care avea atâtea bijuterii cât să umple o vitrină întreagă la Harry Winston. Maria-Beatriz îi aruncă o privire strălucitoare, ce reuși să-l tulbure. Raza ei albastră avea puterea unui laser. Malko fu cucerit pe loc.

— *Encantada*, făcu ea cu o voce caldă și plină de senzualitate. Suntem foarte flatați să vedem că lumea din afară este interesată de frumoasa noastră țară.

— *Doña* Orlando, are o *finca* cu plantații de cafea, adăugă

procurorul. Ea joacă un rol foarte important în activitatea de export.

— Este rar să vezi o femeie atât de frumoasă în afaceri, spuse Malko înclinându-se ușor.

Surâsul fermecător reapăru, lăsând să se vadă două șiraguri de dinți ca de sălbăticiune, aliniați pe maxilarele pătrate dar totuși feminine.

Malko îi văzu sânii ascuțiți ce se ridicau sub țesătura fină a rochiei. În fața sa se afla o adevărată bestie plină de senzualitate.

— Nu am încotro. Soțul și tatăl meu au fost asasinați cu sălbăticie de către *subversivos*, acum șase ani. Tatăl meu era german, adăugă ea cu mândrie.

— Eu sunt austriac, zise Malko.

— A, plăcerea de a vă cunoaște este de două ori mai mare, continuă ea în limba germană. Sunt înnebunită după limba asta.

Observând că are paharul gol, Malko îi propuse:

— Mai doriți suc de portocale?

— Cu plăcere, spuse ea.

El se îndreptă spre bufet unde ea îl întâlni din nou.

— Mi-era frică să nu fiți american, atunci când v-am văzut, îi mărturisi ea. M-am liniștit însă când mi-ați sărutat mâna...

Malko o învălui cu o privire admirativă și remarcă zâmbind:

— Frumusețea dumneavoastră mă îndeamnă la ceva mai mult decât atât!

Maria-Beatriz Orlando nici nu clipi la acest atac frontal, continuând tot în germană:

— Cu siguranță că nu sunteți american! *Los gringos* se tem de femei. Dacă vreți să aflați mai multe despre Guatemala, puteți veni să luați prânzul cu mine mâine.

— Cu multă plăcere, spuse Malko ascunzându-și surpriza.

— La ce hotel locuiți?

— La *Camino Real*, în camera 453.

— Șoferul meu vă va lua de acolo, mâine la prânz, spuse ea. *Hasta luego, señor.*

* * *

— Se pare că vă place foarte mult, remarcă Juan Carlos Verdes. Mă întreb dacă nu cumva știe cine sunteți. Nu ar strica să fiți atent.

— Cu toate astea, am de gând să răspund invitației. Chris și Milton se vor afla în apropiere. Sper că nu are de gând să mă ciopârțească cu satârul...

— Și eu sper să nu fie o capcană, insistă procurorul. Sunt capabili de orice! Un colonel a încercat să mă convingă de faptul că *subversivos* au stropit cu vopsea fațada Palatului Național. Ca și cum cineva s-ar fi putut apropia fără să fie ciuruit imediat de gloanțe. Sunt provocări ale celor din G–2.

— Voi fi prudent, spuse Malko.

El era sigur însă de faptul că Maria-Beatriz ar fi fost încântată să-l aibă în patul ei.

* * *

Exact la prânz, telefonul din camera lui Malko sună și o voce întrebă în spaniolă de *señor* Malko Linge.

— Cobor îndată, răspunse acesta.

În fața hotelului, aștepta un Buick roșu, iar șoferul acestuia deschise portiera. Cu o privire scurtă, Malko se asigură de prezența gorilelor sale, aflate ceva mai departe. Pistolul său se afla încă la ei.

Drumul fu străbătut fără nici un fel de incident. Însă după ramificația de la Montebelle II, Malko nu mai văzu Nissan-ul. Oare ce se întâmplase? El nu mai avu timp să se gândească la asta. Buick-ul ajunsese în fața unei porți mari și negre care se deschise după ce șoferul claxonă.

Mașina fu oprită în fața peronului. Văzând cum poarta cea grea se închide automat în spatele lui, Malko se întrebă brusc dacă nu cumva căzuse într-o cursă.

Capitolul XII

— *Guten tag, Herr Linge!* spuse o voce melodioasă, în spatele lui Malko.

Acesta se întoarse. Maria-Beatriz era la fel de fermecătoare ca și în ajun. Era îmbrăcată într-un taior în negru și alb și avea o bluză roșie sub care se ghiceau sânii neîncorsetați. Avea mai puține bijuterii, dar în ochii de cobalt strălucea aceeași luminiță sălbatică. Toată făptura ei răspândea o senzualitate controlată, dar puternică. Ea se apropie de Malko învăluindu-l într-un nor de Guerlain.

— Tocmai admiram grădina dumneavoastră. Este superbă, spuse acesta.

— Nu-i așa? Eu ador florile. De fapt și ale dumneavoastră sunt superbe. Veniți.

El îi adusese un enorm buchet de trandafiri roșii. Ea îl luă de mână cu familiaritate, apoi puse florile într-o vază de cristal așezată pe un bufet din mahon Charles X.

— Vă plac mobilele franțuzești? îl întrebă ea.

— Această piesă este remarcabilă, mărturisi cu sinceritate Malko. Unde ați descoperit-o?

— Am adus-o de la Paris, de la decoratorul Claude Dalle, împreună cu multe alte piese. Tot el mi-a decorat și casa de la Boca Raton, din Florida. A venit personal acolo.

Maria-Beatriz îl făcu să se gândească cu o înfiorare la celebra doamnă Nhu, la rafinamentul amestecat cu senzualitate, dar și cu cruzime al acesteia.

— Doriți un scotch?

— Nu, mulțumesc, făcu Malko. Mai degrabă aș bea o votcă.

— Atunci, o Margarita adevărată: cinci părți tequila, patru de Cointreau și una de lămâie. Votcă nu am. Sau dacă preferați, un Dom Pérignon.

Ea dădu un ordin scurt unei indience mici de statură, care aştepta într-un colţ. Aceasta merse la bar şi reveni cu o cupă plină cu o licoare aurie: era o Margarita autentică. Maria-Beatriz îşi turnă Cointreau într-un pahar mare care avea în el cuburi de gheaţă. *Doña* Orlando ridică paharul:

— Să bem pentru sejurul dumneavoastră în Guatemala! Cum vi se pare ţara noastră?

— Foarte plăcută. Are un climat foarte sănătos.

— Şi încă nu aţi văzut totul! Regiunea Quiche, unde se află *finca* mea, este de o splendidă sălbăticie. Iar indigenii sunt foarte interesanţi...

Malko o asculta distrat privindu-i faţa perfect machiată, apoi bustul şi picioarele fine, acoperite cu ciorapi de nailon.

— La ce vă gândiţi? îl întrebă gazda.

— La dumneavoastră, sunteţi o femeie fermecătoare.

Maria-Beatriz îşi lăsă capul pe spate cu un râs cristalin.

— *Señor* Linge, sunteţi îndrăzneţ. Eu sunt doar o biată văduvă, care încearcă să supravieţuiască într-o lume dificilă.

Ea se alinta aşezându-şi un picior peste altul, ca Malko să-i poată admira mai bine pulpele cărnoase. Executa un adevărat dans erotic. Lui Malko îi era greu să-şi facă o părere despre gazda sa. Sud-americancele se aprindeau cu uşurinţă în faţa străinilor, ca să mai iasă din monotonia unei vieţi aproape provinciale.

— Locuiţi singură aici? o întrebă el.

— Din păcate, da, de la moartea soţului meu. Foarte rar mă duc la *finca* mea, este prea trist acolo. Mă ocup de florile mele, de afaceri; câteodată petrec câteva zile cu prietenii mei, în Florida, ca să-mi mai schimb gândurile. Dar îmi iubesc cu ardoare ţara, nu aş părăsi-o pentru nimic în lume.

Indianca se apropie şi-i spuse ceva la ureche.

— Masa este servită, spuse Maria-Beatriz.

Ei trecură într-o sufragerie somptuoasă, în care o masă rotundă din mahon era aranjată pentru două persoane. În mijloc, trona o sticlă cu La Gaffelière din '76. Ai fi zis că se află în Franţa.

— Apropo, cum de îl cunoaşteţi pe procurorul general? îl întrebă gazda imediat cum se aşezară la masă. Este un bărbat plin de calităţi. Ne-ar trebui mai mulţi oameni de calibrul lui. Este integru, curajos, naţionalist şi foarte credincios. Ca şi mine de altfel, adăugă ea cu modestie.

Între sânii ei sclipea o mică cruciuliţă de aur. Malko avu timp să găsească un răspuns.

— Mi l-a prezentat un prieten de-al meu de la Ambasada americană. Sunt trimis de ONU să fac un raport despre Guatemala și pentru asta trebuie să mă întâlnesc cu multă lume. Era necesar să am o întrevedere și cu un comisar de poliție, dar acesta a fost asasinat chiar sub ochii mei.

— Ce oribil! strigă Maria-Beatriz. Am auzit și eu de asta din ziare. Deși armata a reușit să-i reprime pe *subversivos,* în oraș se mai ascund câțiva. Sunt ultimele rămășițe de marxiști din America Latină.

— Sunteți bine păzită aici?

— *Como no!* Am oameni de la *finca* mea. Persoane ce îmi sunt devotate cu trup și suflet. Familiile lor au fost ucise de *subversivos.*

Li se servi *ceviche*, iar tânăra femeie începu să mănânce cu poftă. Ea devora peștele, făcându-l pe Malko să se întrebe dacă făcea sex cu aceeași poftă. La Gaffalière era de-a dreptul delicios. Nici nu se golea bine paharul, că indianca îl și umplea iar. După ce mâncă și *parillada,* Malko spuse cu un aer inocent:

— Guatemala trebuie să fie mândră cu un Premiu Nobel! Mai ales, pentru pace.

Maria-Beatriz, blocată pentru câteva clipe, îi răspunse în cele din urmă:

— *Claro que sí!* Este minunat. Chiar i-am spus președintelui că ar trebui să-i acorde o decorație acelei femei, cum o cheamă... Riga...

— Rigoberta Menchu, o corectă Malko, fără să zâmbească.

— A, da, îl aprobă Maria-Beatriz. Este un nume indigen. Se pare că este destul de bine cunoscută în străinătate.

— Un pic, da. Aici, de asemenea, presupun.

Tânăra se strâmbă ușor.

— Sunt zece ani de când a plecat din țară, îmbrăcată în straie de călugăriță. De atunci nu s-a mai întors decât de două ori și numai pentru câteva zile. Chiar acum, ea se află în Mexic, ca și cum i-ar fi rușine cu Guatemala.

— Dar, de ce?

O nouă grimasă strâmbă gura femeii.

— Are prieteni foarte proști, niște *subversivos* marxiști care o sfătuiesc rău.

Băutura continuă să curgă în pahare, îmbujorând obrajii Mariei. Conversația continuă pe teme geopolitice până la desert, când fu adusă o salată din fructe tropicale.

Maria-Beatriz se ridică de la masă.

— Veniţi să servim cafeaua. Vine de la *finca* mea.

Cafeaua fu servită pe un platou din argint masiv. Era într-adevăr delicioasă. Malko îşi spuse că gorilele sale îl aşteptau deja cam de multă vreme în maşina aflată sub soarele arzător. Maria-Beatriz îl observa cu ochii pe jumătate închişi.

— Aş vrea să vă arăt casa, îi sugeră ea. Văd că vă interesează decoraţiunile interioare.

Cei doi traversară repede sălile de recepţie ca să urce la primul etaj. Maria-Beatriz îl duse pe Malko direct spre o cameră ce părea ieşită de la Hollywood, cu imensul pat tapiţat cu piele şi mătase. Malko recunoscu stilul lui Claude Dalle în aranjamentul camerei. Într-un colţ, se aflau o combină Akai hi-fi şi un uriaş televizor cu marca Samsung.

— Este foarte cald aici, remarcă ea cu un ton iritat. *Muchacha* a uitat să dea drumul la aerul condiţionat.

Cu un gest natural, ea îşi scoase jacheta, lăsând la iveală sânii ale căror sfârcuri se vedeau clar prin mătasea subţire. Malko o privi, întrebându-se ce va urma.

Deodată, mai multe sunete de claxon sparseră liniştea şi, după câteva secunde, zgomotul unei maşini se auzi în grădină. Maria-Beatriz rămase nemişcată.

Cineva bătu uşor în uşă. După aceea, o altă indiancă mititică apăru şi-i spuse ceva în şoaptă stăpânei ei. Malko observă pe braţul ei o arsură urâtă având forma tălpii unui fier de călcat.

— Ce a păţit la mână? întrebă Malko după ce aceasta dispăru din cameră. Este îngrozitor.

Maria-Beatriz răspunse netulburată:

— A, a fost din pricina mea. Eram prea enervată. Îmi strică atâtea lucruri la călcat, încât am vrut să-i arăt temperatura necesară, punându-i fierul pe braţ. Oricum, peste câteva zile îi va trece...

Malko simţi un fior pe şira spinării.

Cu siguranţă, Maria-Beatriz era o adevărată stăpână.

Fără nici un preambul, ea îi spuse lui Malko.

— Aşteptaţi puţin aici. Mă întorc imediat.

Ea ieşi din încăpere, lăsându-l singur. Peste câteva secunde, el auzi o discuţie violentă purtată în limba spaniolă, dar nu putu să înţeleagă ce se spunea. Apoi totul încetă şi scrâşnetul pneurilor unei maşini ce demarează brusc umplu grădina.

Maria-Beatriz îşi făcu apariţia, având pe faţă un surâs pervers.

— Vă cer scuze, am avut o mică problemă cu un prieten. Voia cu tot dinadinsul să urce aici şi a trebuit să-l dau afară.

Privirea cu care-i spusese acestea era fără echivoc.

— Este vorba de un bărbat foarte gelos, îi explică ea cu suavitate, care crede că îşi poate permite orice dacă am avut o mică aventură cu el. A văzut masa aşezată pentru două persoane şi a trebuit să-i spun că aţi fost aici la masă, dar că aţi plecat. Asta l-a înfuriat şi mai tare...

— Dar, de ce? întrebă Malko sincer mirat.

— Mi-a interzis să vă primesc aici.

— Dar de unde mă cunoaşte?

— Unul dintre prietenii lui v-a văzut vorbind cu mine la recepţia de aseară. Aflând acest lucru, el mi-a telefonat azi-dimineaţă şi mi-a interzis să vă revăd. Crede că sunteţi un spion care lucrează pentru americani. Şi încă unul foarte periculos, încheie ea cu un ton aţâţat. Însă, pe mine nu mă interesează, căci nu fac politică.

— Dar despre cine tot vorbiţi? Cine este bărbatul acesta?

— O, nu ştiu dacă îl cunoaşteţi. Este vorba de colonelul Sanchez, şeful gărzii prezidenţiale. El vede peste tot numai spioni şi *subversivos,* dar este un bărbat foarte gentil. Adevărul este că e nebun după mine. Ar trebui să coborâm mai repede, căci cu siguranţă le va interoga pe *muchachas* ca să afle cât am stat împreună sus. Lor le este şi frică să-i spună tot ce fac eu...

Odată reîntorşi în salonul de recepţie, Maria-Beatriz dădu ordin să fie adusă o sticlă cu coniac Gaston de Lagrange XO şi două cupe pe care le umplu cu generozitate.

Malko încerca un amestec de neîncredere şi amuzament. Era sigur că Maria-Beatriz se pregătise să facă dragoste cu el în momentul în care apăruse amantul intrus... Nu-i displăcea ideea că fusese pe cale să-i sufle iubita tocmai celui care dorise să-l asasineze. Vocea dulce a gazdei sale îl smulse din reverie.

— Am o idee. Ce-ar fi să petrecem weekend-ul la *finca mea?* Cu siguranţă că acolo am fi cu mult mai liniştiţi.

Malko o privi drept în ochi, dar nu văzu decât cheful să-şi potolească o dorinţă. El se gândi că în afară de o aventură agreabilă, poate ar fi reuşit să afle lucruri interesante. Maria-Beatriz îl putea ajuta să pătrundă în universul acesta închis.

— De ce nu? făcu el. Cum se poate ajunge acolo?

— Pe şosea până la Chichicastenango. De acolo sunt doar drumuri de ţară, dar am un Land Cruiser excelent. Drumul este de circa cinci ore, dar merită osteneala. Acolo, sus, este un aer minunat.

— Accept cu multă plăcere, spuse Malko.

— Bine, spuse Maria-Beatriz fără să-și ascundă bucuria. Am de gând să iau câteva precauții. Nu vreau să rămân singură aici cu dumneavoastră, din cauza lui Jorge. Mi-e frică de el. Am putea să ne întâlnim la ora opt în prima stație mare de benzină Esso, aflată pe partea dreaptă a bulevardului Roosevelt, după *trebol.* Luați un taxi și cereți să vă conducă acolo. De acord?

Totul părea să se transforme într-un vodevil, dar Maria-Beatriz părea în mod sincer că se teme de amantul ei. Malko se feri să-i spună că, dat fiind interesul pe care i-l purta lui colonelul, riscau ca acesta să fie la curent cu mica lor escapadă...

Oricum, avea destul timp să se gândească la asta mai târziu. Era sigur că o femeie îndrăgostită este întotdeauna imprudentă, așa că acest capriciu al Mariei-Beatriz putea să fie providențial.

Cei doi își terminară coniacul, iar Maria-Beatriz îl însoți până la peron de unde își luă rămas bun de la el cu o strângere de mână care îl lăsă visător.

— *Hasta mañana por la mañana*[1]!

— Pe mâine.

Imediat ce ieși pe poarta mare, văzu Nissanul lui Chris și Milton în spatele său. Când ajunseră la *Camino Real,* cei doi erau morți de foame. Era ora trei și jumătate!

— Nu ați văzut nimic? îi întrebă Malko.

— Ba da, răspunse trist Milton. Am văzut hamburgeri, dar în vis.

— Am mai văzut și un tip care a venit ca un nebun și a plecat tot așa, valvârtej, după cinci minute, adăugă Chris Jones. Un mustăcios cu aer de răufăcător. I-am notat numărul mașinii.

— Puteți merge la bar să vă refaceți forțele, îi sfătui Malko.

Când trecu prin fața recepției, el văzu în caseta cu numărul camerei sale un plic și se duse să-l ia. Maria Chacar îl anunța că era gata să-i comunice programul vizitei Rigobertei Menchu.

Inima începu să-i bată cu putere. Fără îndoială, această zi de vineri era o zi norocoasă! Își căută imediat bodyguarzii, care tocmai comandau un prânz pantagruelic.

— Gata, plecăm, le spuse el.

Milton luă pe furiș o chiflă care era mai la îndemână și o vârî în buzunar.

---

1. La revedere, pe mâine dimineață! (n.t.)

* * *

Maria Chacar bătea ceva la maşină când Malko sosi la Conavigua. Când îl zări, ea se înroşi şi se ridică intimidată. Fusta neagră şi lungă îi ajungea până la glezne, dar bluza era dintr-o ţesătură destul de transparentă.

— Doream să ştiu dacă mai aveţi ceva noutăţi, se interesă Malko.

Maria, mândră ca o şcolăriţă, scoase din centură o bucată de hârtie.

— L-am urmărit! spuse ea triumfătoare. Niciodată nu mi-a fost atât de frică! Locuieşte într-o înfundătură care se face din Strada a zecea. Lângă ea se află un parching. La parterul casei este un salon unde se ţin cursuri de dans. Cred că el locuieşte la primul etaj. Acolo s-a aprins lumina după ce a intrat în clădire.

— Excelent, bravo, aţi lucrat minunat.

Malko plecă imediat după aceea. De astă dată, nu trebuia să fie reperat. El avu o scurtă convorbire cu cele două gorile şi puse la punct un plan. Apoi demară înaintea lor şi, chiar înainte să ajungă la intersecţia cu Strada a treia, Nissan-ul avu „o pană", blocând şoseaua. Malko acceleră şi dispăru, sigur că nu este urmărit. Trei minute mai târziu, el urca pe Strada a zecea, lăsându-şi apoi maşina în marele parching pustiu aflat sub cerul liber. Cartierul părea să fie destul de animat, aşa că prezenţa lui nu era prea remarcată. El găsi cu uşurinţă fundătura despre care îi vorbise Maria. Merse pe lângă un zid fără ferestre, apoi văzu o uşă ce avea deasupra ei o firmă: *Club Esportivo.*

Malko împinse uşa şi pătrunse într-un hol întunecos. El aprinse o lanternă şi putu să vadă o uriaşă motocicletă neagră, legată cu un lanţ de balustrada scării. O examină cu atenţie şi văzu că nu are placă de înmatriculare... Era ca aceea pe care o conducea asasinul comisarului Pucaro...

Desigur, nu era singura Honda neagră din Guatemala City, dar trebuia să admită că are de-a face cu o stranie coincidenţă...

Malko începu să urce scara cu trepte şubrede, până la primul etaj. Acolo nu se afla decât o singură uşă ce avea pe ea o carte de vizită, fixată cu o piuneză. Malko citi:

Noel de Jesus Zacara. Guardia presidencial 10 a. Calle 6–4 Zona 1. Final del callejon, entre banco promotor y parqueo 665, apartamento 2.

El notă cu grijă numele și se grăbi să plece, nebun de bucurie. În sfârșit avea un fir. Poate chiar două, dacă o punea la socoteală și pe frumoasa *doña* Orlando. Acum era momentul să-i dea și lui Malcolm Brown vestea asta bună.

— Rigoberta Menchu sosește peste șase zile, iar noi avem încă prea puține elemente pentru a putea reacționa. Sigur, am identificat pe unul dintre asasinii din garda prezidențială, dar nimeni nu știe dacă acesta participă la complotul îndreptat împotriva Rigobertei. Mai mult, nu putem să îl supraveghem douăzeci și patru de ore pe zi. Nu putem să-l controlăm decât în mod sporadic. Iar dumneavoastră vreți să abandonez ideea de a încerca să aflu mai multe prin intermediul Mariei-Beatriz Orlando?

Malcolm Brown îl asculta pe Malko cu capul aplecat într-o parte, ca de obicei.

— Identificarea acestui Noel de Jesus este extrem de importantă, recunoscu el. Dar cred că Maria-Beatriz ori dorește o aventură, ori vrea să vă atragă într-o cursă...

Așa se întâmpla întotdeauna cu agenții serviciilor de informații. Erau niște paranoici. Malko nu era un naiv. Desigur că exista posibilitatea unei manipulări. Totuși atitudinea Mariei-Beatriz față de amantul ei, era un element grăitor.

— Lăsați-mă să mă ghidez după propriul meu instinct, spuse el. Voi avea grijă să-mi iau toate măsurile de precauție posibile. În fond, ce avem de pierdut?

— Pe dumneavoastră, făcu sumbru șeful Centralei CIA. Aici, totul este posibil. Ei se consideră invulnerabili. Dacă veți fi asasinat la *finca*, ce ne rămâne nouă de făcut? Oricând pot găsi o explicație cu care să ne închidă gura.

— Dar, în caz contrar, s-ar putea să rezulte și ceva extrem de interesant, nu?

— Văd că doriți neapărat să vă încercați norocul la ruleta rusească... suspină americanul. Văd că ați fost vrăjit de femeia asta periculoasă ca un șarpe cu clopoței și excitantă ca un star de cinema. Cunoașteți povestea despre Samson și Dalila?

Malko nu-i răspunse. Știa că este atras de Maria-Beatriz, dar nu voia să recunoască. Însă de multe ori își urmase instinctul și nu dăduse greș.

— Nu puteți să-i luați cu dumneavoastră pe Milton și pe Chris, mai spuse americanul.

— Poate că vor veni în urma mea, ca să intervină în caz de forță majoră. Apropierea de această femeie poate fi un pas

important ca să intrăm în furnicar. Poate că îl facem și pe colonelul Sanchez să se dea în spectacol. Nu prea avem multe mijloace la îndemână ca să-i destabilizăm.

— Acest optimism poate să vă ducă la pieire! spuse ca un oracol Malcolm Brown. Sper că luni nu voi fi nevoit să-mi pun o cravată neagră.

Capitolul XIII

De la Los Encuentros, Malko numărase două sute treizeci de curbe. Drumul destul de desfundat te făcea să crezi că te afli într-un *roller-coaster*. Mașina urca și cobora colinele acoperite cu o vegetație abundentă, cu vârfurile în nori. Peisajul era de o splendidă sălbăticie. Cam din cinci în cinci minute, Land Cruiser-ul depășea câte un autobuz care se târa ca un melc, cu treizeci de kilometri pe oră, încărcat până la refuz cu indieni. Unii călătoreau chiar și pe acoperiș! Maria-Beatriz conducea repede și bine, având mâinile protejate cu mănuși de piele. Era îmbrăcată cu un pulover negru, mulat pe corp și cu pantaloni de piele peste care erau trase cizme. Părul îi era prins într-o coadă de cal și, cum era foarte puțin machiată, semăna mai degrabă cu o fetișcană.

Plecaseră de mai bine de două ore. Undeva în urma lor, veneau Chris și Milton. Nu exista nici un risc ca să se piardă, deoarece nu mai era nici un alt drum până la Chichicastenango, unde Malko urma să ia masa împreună cu frumoasa Maria-Beatriz.

În fundul genții de voiaj, Malko își ascunsese cu grijă Sig-ul și cele două încărcătoare. Era singura posibilitate de a se apăra singur. Mai avea cu el un radio-emițător, de mărimea unui pachet de țigări, pus în buzunarul bluzonului din piele de căprioară. Chris Jones avea și el unul identic. Se înțeleseseră să ia legătura la începutul fiecărei ore.

— Nu vă este foame? îl întrebă tânăra femeie.

— Doar un pic, mărturisi Malko.

— În curând ajungem la Chichicastenango. Este un loc foarte agreabil.

Lăsară în urma lor lacul Atitlan. Drumul era îngrozitor. Curbele se țineau lanț, iar panta era foarte înclinată. Praful lăsat

în urmă de maşină îi îneca pe băştinaşii care mergeau pe jos pe marginea drumului.

În cele din urmă, ajunseră la Chichicastenango, unde se auzea o muzică asurzitoare. Mulţimea pestriţă se înghesuia pe străzi, unde cei câţiva turişti se pierdeau printre indieni. Maria-Beatriz opri maşina în faţa unui hotel construit în stil colonial spaniol. Locul era de-a dreptul superb ! Ai fi crezut că te afli la capătul pământului. Ei se aşezară la o masă plasată la marginea curţii interioare. Tânăra femeie părea perfect liniştită.

— Azi este sărbătoare. Este ziua Sfântului Francisco d'Assisi, îi explică ea. Imediat veţi putea vedea un spectacol foarte interesant.

* * *

Malko şi Maria-Beatriz se amestecară în puhoiul de oameni de pe strada principală a oraşului. Ei lăsaseră maşina la hotel. Chris şi Milton nu se vedeau pe nicăieri. Malko îşi spuse că probabil stăteau ascunşi undeva la intrarea în oraş.

Grupuri de indieni îmbrăcaţi în costume de *conquistadores* dansau în mijlocul mulţimii, şi purtau pe faţă măşti groteşti. Ritmul îndrăcit al unei *marimba* făcea ca întreaga asistenţă să se mişte în delir. Indienii veniseră aici împreună cu familiile lor tocmai din vârful munţilor. Piaţa cuprinsă între cele două biserici din oraş era neagră de lume. Dintr-o dată, se auziră exploziile unor petarde. Ai fi crezut că sunt adevărate rafale de mitralieră.

— Se aruncă cu petarde, îi explică Maria-Beatriz. De câte ori e zi de sărbătoare, sunt aruncate cu miile.

Era un adevărat vacarm. Mirosul acru de pulbere înţepa nările, iar grupurile de femei şi de copii se strânseseră lângă ziduri... Atunci, Malko putu să-i zărească undeva, înghesuiţi în valul de vizitatori, pe Chris şi pe Milton. Dansatorii ţopăiau pe loc, iar alcoolul şi muzica îşi făceau din plin efectul. Maria-Beatriz se aplecă la urechea lui Malko.

— Aţi dori să vedeţi ceva şi mai interesant?

— De ce nu?

— Veniţi cu mine.

Ea îl apucă de mână, conducându-l în labirintul de străduţe în pantă, în care abia te puteai strecura din cauza tarabelor cu tot felul de mărfuri. Când ajunseră în partea de jos a oraşului, se

instaurase liniştea. Maria-Beatriz se îndreptă către o poartă grea, bătută în ţinte de fier şi păzită de doi indieni cu figuri suspecte. După o scurtă conversaţie încheiată cu un teanc de patru sute de quetzali, Malko şi tânăra femeie fură lăsaţi să pătrundă într-o curte acoperită, în care se înghesuia foarte multă lume. Ei fură întâmpinaţi de un indian mititel, care-i conduse în primul rând, acolo unde se aflau şi alţi străini. Malko văzu că pe un fel de platformă era culcată o indiancă, complet goală. Avea forme rotunde şi părul ei era lung şi despletit; sânii ascuţiţi erau îndreptaţi spre cer ca două pere coapte. Fata era legată cu nişte curele pe un fel de suport în formă de X. S-ar fi putut crede că este o femeie gata să nască. Un bec puternic era îndreptat către triunghiul întunecat dintre coapsele ei. Din când în când, ea întorcea capul către public şi zâmbea...

— Ce face femeia aceea acolo? o întrebă Malko pe însoţitoarea lui.

— Aveţi răbdare, veţi vedea îndată.

El văzu cum un indian începuse să strângă bani de la public. Maria-Beatriz îi şopti:

— Daţi-i două sute de quetzali. Nimeni nu-i dă mai mult.

Malko făcu întocmai. Indianul îşi termină cheta şi dispăru. Imediat apăru un alt bărbat care trăgea de căpăstru un măgar. O linişte adâncă se lăsă asupra asistenţei. Malko observă cum un turist îşi pregătea aparatul de filmat.

Bărbatul veni cu măgarul foarte aproape de fată. Capul animalului se afla deasupra feţei acesteia. Măgarul pătrunsese în unghiul format de cele două stinghii de lemn, exact între picioarele desfăcute ale fetei. Însoţitorul animalului îşi vârî mâna sub pântecele acestuia şi începu să-l excite. Încetul cu încetul, sexul măgarului căpătă proporţii colosale. Bărbatul orientă lumina, spre el ca toată lumea să poată admira înfricoşătorul apendice... Malko auzi bâzâitul unui aparat de filmat. Apoi o privi pe Maria-Beatriz. Ea părea că se află în transă, cu ochii ficşi. Cu amândouă mâinile, ea îşi strângea sânii. Pe scena improvizată, bărbatul unse membrul măgarului cu o alifie. Apoi îl trase de căpăstru, obligându-l să se urce cu copitele din faţă pe suportul de lemn. În această poziţie, sexul animalului atingea femeia. Sunetul unui flaut, acompaniat de o tamburină, sparse liniştea. Toată lumea îşi ţinea respiraţia. Cu o încetineală calculată, bărbatul ocoli măgarul, aşezându-se între acesta şi

spectatori. El avea în mână un bici scurt. Cu o mişcare bruscă, lovi crupa animalului, care în mod reflex ţâşni înainte, făcând ca membrul său să pătrundă cam douăzeci de centimetri în pântecele indiencei, ce scoase un urlet înfiorător. Malko simţi cum unghiile ascuţite ale Mariei-Beatriz îi pătrund în palmă cu aceeaşi violenţă cu care animalul o penetrase pe indiancă. Măgarul începu să se mişte ritmic. Fata scotea ţipete lungi. Această împerechere contra naturii părea să aibă un efect fantastic asupra mulţimii. Străinii filmau scena înnebuniţi. Totul era abominabil, pervers şi totodată oribil de excitant. Malko şopti la urechea Mariei:

— Dar o va ucide!

Ea îl privi cu o expresie dementă, în care lucea o lumină perversă.

— Nici vorbă de asta, indigenele sunt foarte suple...

Măgarul continua să se agite, fiind ajutat şi de stăpânul său. „Spectacolul" continuă încă trei sau patru minute, după care animalul se cabră. Dresorul său îl trase chiar cu o secundă înainte de a exploda.

Spectatorii începură să se împrăştie în tăcere. Malko se trezi afară cu o senzaţie de rău. Petardele explodau în depărtare, în centrul orăşelului, copiii se fugăreau pe străzi, iar indienii îşi continuau pantomima în costumele lor colorate.

— Asta nu este doar o atracţie pentru turişti, îi explică Maria-Beatriz cu o voce neobişnuit de răguşită. În timpul cuceririi spaniole, indienii îşi pedepseau aşa femeile care se lăsau seduse de către cuceritori. Acum este doar un ritual. Fata aceea asigură două spectacole pe zi. Pentru fiecare din ele, primeşte câte cincizeci de quetzali. Măgarul oboseşte mai repede ca ea, adăugă ea cu râs care reuşi să-l înfioare pe Malko.

Un gând îi fulgeră prin minte: el se întrebă dacă nu cumva Malcolm Brown avusese dreptate. Maria-Beatriz era *extrem* de periculoasă.

Îndată ce se suiră în maşină, ea îl privi ciudat şi îşi puse mâna pe pulpa lui, aproape de sex. Sfârcurile sânilor erau dure şi se vedeau clar prin ţesătura puloverului.

— A fost destul de excitant, nu-i aşa?

Fără a-i lăsa timp să răspundă, ea îi strivi buzele cu un sărut.

Tot corpul îi era scuturat de spasme. Malko își dădu seama că spectacolul la care asistase își făcuse efectul.

Calmată, Maria-Beatriz porni motorul.

— La drum acum. Ne îndreptăm spre Shangri-La[1].

* * *

Timp de aproape două ore, nu mai văzură nici picior de indian. Drumul urca încet-încet, îndreptându-se către nord. Începuse să se lase întunericul. Cu fața marcată de oboseală, Maria-Beatriz se întoarse spre Malko.

— Mai avem doar o jumătate de oră de drum.

De fapt, mai trecură trei sferturi de oră. Peisajul se schimbase. Acum se aflau pe un imens platou înconjurat de dealuri. Alături de vegetația sălbatică, se aflau aici întinse plantații de cafea. Maria opri puțin mașina, arătând spre ele.

— Am ajuns la *finca* mea! Este frumoasă, nu? Sunt aici patru mii de hectare plantate cu cafea.

În depărtare, se puteau vedea clădirile fermei. Când ajunseră în sfârșit acolo, trei indieni se grăbiră să ajute la descărcarea bagajelor din mașină. Maria-Beatriz îi spuse lui Malko:

— Eu vă voi arăta camera dumneavoastră.

Aceasta se afla la parter. Era în întregime albă și mobilată cu un uriaș pat din lemn închis la culoare, deasupra căruia atârna un crucifix imens. Alături se afla baia. Malko își lăsă jos bagajul de mână, închise ușa și se uită la ceas. Era ora șase și cinci minute. Tocmai bine. Luă radio-emițătorul și îl reglă pe canalul 4. Nu se auzi însă nimic. El încercă de mai multe ori, dar în zadar. Ori oamenii săi nu se apropiaseră suficient, ori dealurile împiedicau propagarea undelor. El ezită, neștiind dacă să ia Sig-ul sau nu. În afară de indieni, nu mai văzuse pe nimeni. În cele din urmă, scoase arma din tocul ei și o ascunse pe un dulap, mai înainte de a se reîntâlni cu gazda sa.

Tânăra femeie stătea în fața unui șemineu uriaș în care ardea un foc de lemne. Ea se schimbase, înlocuind pantalonii negri de piele cu o fustă lungă și neagră, mulată pe trup. O sticlă de Cointreau trona în mijlocul unei măsuțe cu picioarele scurte, iar ea avea deja un pahar în mână, cu câteva cuburi de gheață în el.

— Bun venit la *finca,* îi ură ea.

Malko se mulțumi cu o Margarita capabilă să amețească chiar și un cal. În spatele lor, o indiancă era ocupată cu aranjarea unei

---

1. Țară mitică unde oamenii sunt fericiți (n. a.)

mese. Domnea o liniște desăvârșită și noaptea se lăsase deja. Maria-Beatriz se aplecă asupra lui și, strecurându-i o mână pe sub cămașă, murmură:

— Va fi minunat. V-am dorit chiar din clipa în care v-am văzut. M-au trecut toți fiorii.

Albastrul ochilor ei își schimbase nuanța. Respirația îi era întretăiată și privirea pierdută. Malko simți cum unghiile ei îi ciupeau cu abilitate sfârcurile. Era o târfă de înaltă clasă! El o privi în ochi și citi în ei numai o imensă dorință de a face dragoste. Desigur că Malcolm Brown era un paranoic!

Servitoarea așeza pe masă platourile cu mâncare.

— Veniți! Masa este servită.

Se servi un fel de tocăniță cu fasole neagră, însoțită de niște turte de mălai. Maria-Beatriz bău Cointreau cu gheață și fără în tot timpul mesei. Malko era atent la toate zgomotele nopții. În garaj nu văzuse nici o mașină. Erau numai ei doi, în afară de personalul de serviciu. Cina se desfășură repede. Maria-Beatriz mâncă fructe și bău o ceașcă cu cafea. Când fata veni să strângă masa, ea îi spuse că poate să se retragă. Era ora opt. Malko ieși un pic în prag și privi afară. Nu se vedea nici o lumină în afară de stele.

— Cea mai apropiată *finca* se află la cincizeci de kilometri. Indienii nu au lumină electrică. Casa este deservită de un grup electrogen.

Ea se lipi atât de strâns de spatele lui încât îi simți muntele lui Venus. În fața căminului erau înșirate perne și mai multe cuverturi de guanaco, iar Maria-Beatriz se tolăni în mijlocul lor. Malko i se alătură și, imediat, ea se lipi de el ca o felină, cu fiecare părticică a corpului ei. Acest lucru era frustrant din cauza hainelor cu care era încă acoperită...

Când Malko încercă să i le scoată, ea îl împinse și se repezi către pântecele lui. Ca un animal de pradă, ea puse stăpânire pe el, lucrând și cu gura și cu degetele în același timp. Întregul ei trup fremăta și se ondula ritmic în timp ce gura ei aproape că îi atingea pântecele.

Brusc, ea se sculă în picioare, își smulse puloverul și își lăsă fusta să alunece pe coapsele lungi și să-i descopere fesele cambrate și gambele musculoase.

Adunând un teanc mare de perne, se întinse peste ele și îl atrase pe Malko între coapsele ei. Ea se dezlănțui sub

mângâierile lui, urlând de plăcere. Trupul ei arcuit îl implora să o posede. Malko o penetră atunci dintr-o singură mişcare. Era atât de excitat, încât nu putut să reziste prea multă vreme. Explozia sa fu primită cu un ţipăt răguşit, după care urmă o stare de prostraţie.

Nu trecu însă mult timp şi Maria-Beatriz îl înfulecă iar. Femeia asta dădea dovadă de o tehnică foarte rafinată! Atât de rafinată, că reuşi să-l trezească iar. Când văzu efectul produs asupra sexului lui Malko, ea îl contemplă cu o vădită satisfacţie. Apoi se ridică, se îndreptă către o comodă, căută un timp în ea şi se întoarse cu un obiect ciudat în mână: semăna cu un inel prevăzut cu nişte firişoare de păr. Malko îşi dădu imediat seama despre ce este vorba. Era un *guesguel* utilizat de către toţi indienii din Altiplano ca să ofere plăceri deosebite partenerei. Era făcut din pleoapa unui ţap, uscată şi îmbibată cu un ulei vegetal care îi menţinea supleţea.

Cu o privire gurmandă, Maria-Beatriz încercui sexul lui Malko cu straniul obiect erotic.

— Iar acum, mă vei face să mor de plăcere. Aici în Guatemala, bărbaţii nu vor să o folosească. Ei susţin că este bun numai pentru indigeni. Toţi sunt nişte *machos*...

Se întinse peste *guanaco* şi îl atrase peste ea. Malko o pătrunse fără să se grăbească. Maria-Beatriz îşi cambră tot corpul, apoi, cu un geamăt de agonie, îşi înfipse unghiile roşii în pulpele lui. Ochii îi erau plini de lacrimi. Părea să sufere cumplit, dar cu toate acestea, bazinul ei venea în întâmpinarea bărbatului. Frecarea firelor de păr de pereţii fini ai vaginului părea că-i provoacă senzaţii nebănuite, căci tresărea ca electrizată sub greutatea trupului lui. Deodată, ea se arcui şi juisă. Cu ochii înlăcrimaţi şi cu o voce de muribundă ea îl rugă:

— Şi acum, te rog, pe la spate...

Când el se retrase cu totul, ea mormăi exact ca o bestie căreia i se smulge mâncarea. În noua poziţie, sexul lui Malko reuşi să se afunde şi mai mult, declanşând alt şuvoi de gemete.

— Nu, nu, este prea dur, mai încet, te rog!

De astă dată, Malko se făcu că nu o aude şi o prinse cu şi mai multă violenţă, smulgându-i alte ţipete de protest.

Femeia începu să-l muşte. Atunci Malko dădu ascultare instinctelor sale rele. Tentaţia crupei din faţa sa era cu mult prea mare. În momentul când încercă să o sodomizeze, femeia ţipă:

— Nu, nu vreau!

Dorinţa era însă mult mai puternică decât el. Cu mâinile încleştate pe coapsele femeii, Malko îşi croi drum în măruntaiele acesteia prin deschizătura îngustă. Inelul din pleoapă de ţap îi producea o durere atât de mare Mariei-Beatriz, încât urletele ei deveniră inumane.

Ea se zbătea atât de puternic încât era cât pe-aci să-i scape. Dar el era acum înfipt în întregime şi nu ar fi dat fericirea asta nici pe un imperiu.

— Gata, opriţi-vă! ţipă Maria-Beatriz cu vocea strangulată. Vă implor!

Malko păru că se supune rugăminţilor ei, retrăgându-se aproape în întregime; dar chiar în momentul în care era gata să iasă, se afundă din nou, cu toate forţele sale... Maria-Beatriz tremura din toate încheieturile, zbătându-se ca un şarpe rupt în două şi întorcând spre el faţa inundată de lacrimi.

— Este oribil. Aveţi de gând să mă sfârtecaţi!

În loc de orice răspuns, Malko începu să o călărească cu ferocitate, provocând urlete din ce în ce mai sfâşietoare. Ea încercă să-i scape, târându-se înainte, dar fu nevoită să se oprească, altfel ar fi intrat în flăcările şemineului...

Malko simţi că explodează. În momentul în care seva se pregătea să se reverse, el se retrase total şi îi penetră din nou sexul.

Urletele Mariei-Beatriz nu mai aveau nimic uman. Malko explodă în învelişul fierbinte şi se lăsă să cadă alături de ea. Timp îndelungat nu se mau auzi decât trosnetul focului. Apoi, cu o voce languroasă şi epuizată, Maria-Beatriz suspină:

— A fost fenomenal, *mi amor,* de la început şi până la sfârşit.

* * *

Malko adormise pe jumătate, când un scârţâit îl făcu să tresară. Se uită întâi spre uşă. Era în continuare închisă, cu cheia în broască, la fel ca atunci când se culcase. Grelele jaluzele de lemn de la fereastră nu puteau fi deschise din afară. Printre ele se zărea lumina firavă a zorilor.

Înainte de a se culca, se gândise îndelung, analizând posibilele motive pe care le-ar fi avut Maria-Beatriz ca să-l invite aici. După întâlnirea sălbatică din ajun, ea îi promisese că îi va

facilita întâlnirea cu oameni interesanţi pentru ancheta lui.

Scârţâitul se auzi iar.

Deodată, Malko văzu apărând lângă patul lui o fantomă.

Maria-Beatriz stătea în picioare, ochindu-l cu o puşcă Wincester, a cărei ţeavă se afla la mai puţin de doi metri de capul său. De unde apăruse oare? Lăsând descoperirea răspunsului pe altă dată, Malko îşi vârî mâna după revolverul ascuns sub cearceafuri. Voceа aspră a Mariai-Beatriz îl opri:

— Bagă mâna sub cearşaf şi te ucid pe loc, *mi amor*.

Capitolul XIV

Malko se supuse. Era deja mai calm. Răceala care îl cuprinse se amesteca cu un sentiment de furie contra lui însuşi. Se lăsase orbit de dorinţa lui nestăvilită pentru o nouă femeie şi înşelat de extraordinara comedie pe care o jucase Maria-Beatriz. Şi cu toate acestea, în timp ce făceau dragoste, ea fusese sinceră... Ca şi cum i-ar fi ghicit gândurile, femeia îi spuse cu ironie, tutuindu-l:

— Credeai că e suficient să mă ai ca să mă ameţeşti? Ce-i drept, m-ai satisfăcut binişor. Va fi o amintire foarte plăcută. Tu eşti ca soţul meu: o făceam de două ori la rând şi a doua oară era cel mai bine. Şi el se folosea de *guesguel*... Dar acum, totul s-a sfârşit.

Nu-i mai rămânea decât să încerce să scape. Însă nu ştia cum de îi dejucase vigilenţa. Ea se mişcă şi putu să o vadă mai bine. Era îmbrăcată ca în ajun, cu puloverul şi cu pantalonii din piele neagră şi cu puşca strânsă lângă corp.

— Ce anume s-a sfârşit?

— Pentru tine, totul.

Ea nu ridicase vocea, dar tonul ei spunea destul.

Malko se gândi la Chris şi la Milton. Înainte de a adormi, încercase să ia din nou legătura cu ei, dar în van. Unde s-or fi aflat?

— De ce? o întrebă el.

Gura femeii se strâmbă puţin.

— Cum, de ce? Pentru că faci o treabă murdară pentru mizerabilii de *gringos* ce se tem că vom scăpa ţara de lepra aceea de Rigoberta Menchu. Noi am eliminat zeci de mii de ticăloşi ca ea, care acum ne îngraşă pământul. Şi acesta continuă să se învârtească, nu? Mercedes Pinetta ar fi trebuit să vă servească drept lecţie... Special am depus-o în faţa

Ambasadei americane, ca să înțelegeți că nu trebuie să vă amestecați în problemele noastre. Dar nu ați înțeles nimic.

— Dumneavoastră ați omorât-o?

— O, bineînțeles că nu! Dar am dat ordin să fie tranșată ca o vită. Tot așa cum ticăloșii de comuniști au făcut cu soțul și cu tatăl meu...

El se mișcă puțin, iar țeava puștii îi aținti din nou.

— Ați jucat admirabil scena cu colonelul Sanchez, remarcă el.

Maria-Beatriz îi adresă un zâmbet veninos.

— Atunci n-am jucat comedie. Jorge nu dorea să te aduc aici. Se temea că mă voi culca cu tine. I-am jurat că asta nu se va întâmpla. Și doar nu vei fi tu care să afirmi contrariul, nu? Peste două ore vei fi mort, iar imbecilii de *gringos* nu vor mai putea să se pună de-a curmezișul, stricându-ne planurile. Peste patru zile, totul va fi terminat. Eu mă voi afla la Miami, tu, în Marea Caraibelor, iar Rigoberta Menchu, într-un cimitir, la un loc cu ticăloșii ei de indieni. *Claro?*

— Destul de clar, răspunse Malko ca să mai tragă de timp.

Acum era puțin mai împăcat cu sine. Cel puțin, cearta dintre Maria-Beatriz și amantul ei fusese autentică. Nu se înșelase chiar în toate privințele.

— Ridică-te, îi porunci ea. Altfel vei muri aici în pat.

Malko dădu cearceaful la o parte și se sculă. Tânăra femeie îl contemplă îndelung cu un zâmbet sardonic.

— Ești gol? Credeai că voi veni în patul tău în timpul nopții? Ei, bine, am venit. Și acum, deschide-ți servieta și golește-o.

El ocoli patul și înțelese cum Maria-Beatriz pătrunsese în cameră. Sub covor, era ascunsă o trapă. Era destul să o ridici... Ea își pregătise bine lovitura.

Malko își goli servieta pe dușumea. Între timp, ea îi căută în haină și găsi aparatul de radio-emisie pe care îl azvârli jos și îl strivi cu cizma. Apoi, dând la o parte cearceaful, găsi revolverul Sig. Pe acesta îl strecură la cingătoare.

— Așadar, frumosul meu agent CIA era neîncrezător. La ce te așteptai când te-ai culcat cu mine?

Malko nu-i răspunse. Prin fereastră, se puteau vedea colinele verzi ale junglei. Nu-i mai avea acum decât pe Chris și pe Milton ca să-l scoată din acest bucluc, în care intrase din cauza orgoliului său prostesc de mascul.

— Îmbracă-te, făcu Maria-Beatriz. Nu mai avem prea mult timp.

Malko se îmbrăcă iute. Nu avea rost să se împotrivească. Trebuia să prindă o ocazie. Dar femeia nu-i dădu nici un răgaz.

— Te întrebi ce am de gând să fac? Îţi voi spune. Vezi pista aceea? Aştept un avion. Soseşte din Columbia cu patru sute de kilograme de cocaină la bord. Va ateriza peste o jumătate de oră, ca să descarce marfa ce va fi depozitată pentru o vreme aici. Acest avion nu se va mai întoarce gol, pentru că te va lua pe tine. Columbienii sunt băieţi de treabă, ştiu să răsplătească un serviciu. I-am rugat ca, în drum spre Columbia, să te arunce în Marea Caraibelor. Astfel, nu se va afla niciodată ce ţi s-a întâmplat. E o idee foarte bună, nu? Cum nimeni nu m-a văzut plecând cu tine... Apropo, nu-i mai aştepta pe cei doi *pistoleros*. Sunt şi acum la Chichicastenango... Jorge a trimis un ordin la postul local de poliţie ca să fie reţinuţi acolo.

Maria-Beatriz tăcu, încordându-se brusc. Malko îşi dădu îndată seama din ce cauză. Din depărtare, se auzea un huruit de motor. Era zgomotul făcut de un avion.

— Trebuie să ieşim afară, ordonă ea.

El o ascultă. Se luminase complet de ziuă. Pe pistă se vedeau îngrămădite canistre cu benzină. Aşadar avionul trebuia alimentat cu combustibil. Îi mai rămânea puţin timp de trăit.

Aparatul apăru deasupra colinelor: era un mic bimotor care ateriză pe mijlocul pistei şi se îndreptă către *finca*.

Maria-Beatriz se afla la doi metri în spatele lui Malko, între clădire şi acesta. Dacă ar fi încercat vreo mişcare, l-ar fi doborât ca pe un iepure. Avionul se apropie, hurducându-se pe iarbă, şi se opri la câţiva metri de ei. Un bărbat coborî din el. La brâul său se vedea clar un pistol uriaş. Când îl zări pe Malko, se opri brusc.

— *Todo está bien!* îi strigă Maria-Beatriz.

Fără să-l scape pe Malko din ochi, ea se apropie de columbian şi cei doi discutară îndelung cu voce joasă. Bărbatul clătina din cap afirmativ. Pilotul sări şi el pe pistă. Acesta nu părea să fie înarmat.

Maria-Beatriz se întoarse către Malko.

— Acum ne vei ajuta la descărcat, îi spuse ea.

Când se apropie de avion, Malko zări baloturile acoperite cu o prelată de sac. Dedesubt, se puteau distinge pachetele cu cocaină. Pasagerul se urcă în avion și scoase de acolo un balot pe care i-l dădu lui Malko să-l care în spate.

Clătinându-se sub povara încărcăturii, acesta se îndreptă spre un hangar, în râsul batjocoritor al Mariei-Beatriz.

— Mișcarea face bine pentru sănătate!

* * *

Cu cămașa lipită de trup din cauza transpirației, Malko se clătina de obosit ce era. În ciuda altitudinii, căldura era îngrozitoare. Pilotul stătea lungit pe iarbă savurând o bere rece, iar Maria-Beatriz își proteja pielea delicată cu o pălărie imensă.

Malko așeză pe pământ ultimul balot cu cocaină și se ridică anevoie. Pasagerul tocmai începuse să pompeze benzina în rezervoare. El strigă:

— Peste cinci minute, plecăm.

— Legați-l, le strigă femeia celor doi columbieni. Altfel, îi va veni chef să facă prostii.

Ea se apropie de Malko și îi înfipse țeava puștii în stomac, cu un rânjet veninos.

— Aș da orice să te pot vedea în clipa în care te vor azvârli din avion. Vei guița ca un porc...

Într-o clipită, Malko se trezi cu mâinile legate fedeleș la spate, cu o frânghie albă și subțire. Cei doi sud-americani erau impasibili, de parcă ar fi avut în fața lor o vită. Femeia se îndepărtă puțin și strigă:

— În avion, să-i legați și picioarele. Nu are rost să-l cărați voi până acolo.

— Am terminat de alimentat rezervoarele, plecăm peste cinci minute.

În momentul în care punea piciorul pe pământ, dinspre *finca* se auzi un zgomot ciudat. Toți cei prezenți încremeniră. Sursa zgomotului se lămuri îndată: era un elicopter.

— *Maldito sea!* urlă pilotul. *Vamos! Vamos!*

El alergă ca un nebun către aparat și sări în el. Cu inima bătând să-i spargă pieptul, Malko nu îndrăznea să facă vreo mișcare. Era sigur că gorilele sale îi veniseră în ajutor. Elicopterul făcu o roată deasupra lor. Ușile sale laterale erau deschise și se vedeau doi bărbați îmbrăcați cu uniforme militare și înarmați cu mitraliere. Apoi, apăru și un al doilea elicopter.

Elicea stângă a bimotorului începu să se rotească. O voce distorsionată de megafon urlă ceva, dar Malko nu reuşi să înţeleagă ce anume. Fără să ezite, Maria-Beatriz ridică Winchesterul spre elicopter şi trase.

Imediat mitralierele ripostară şi aripa avionului se transformă într-o jerbă de foc! Malko observă pilotul care încerca să iasă din cockpit, dar care fu înghiţit de flăcări şi transformat într-o torţă vie!

Malko începu să fugă, în timp ce Maria-Beatriz continua să-şi descarce puşca în direcţia elicopterului. Când, îşi dădu seama de fuga lui, Malko se afla de cealaltă parte a avionului. Alerga ca un nebun, cu mâinile legate la spate, spre liziera de copaci care se afla de cealaltă parte a pistei.

Huruitul celui de al doilea elicopter se auzi deasupra sa. O voce strigă ceva nedesluşit în limba spaniolă. Aparatul se afla la o înălţime de câţiva metri deasupra lui, şi unul dintre ocupanţii săi îndrepta o mitralieră către sol. Malko se opri brusc.

Vijelia stârnită de elice era atât de puternică, încât era imposibilă orice conversaţie. Încet-încet, elicopterul ateriză. Imediat, ţâşniră din el trei bărbaţi: doi erau îmbrăcaţi în uniformă, iar al treilea era în civil. Se năpustiră asupra lui şi îl percheziţionară. Erau vizibil intrigaţi de faptul că este legat.

— *Yo soy americano!* strigă Malko acoperind zgomotul făcut încă de elicopter.

— *Grupo antinarcoticos*, anunţă unul dintre bărbaţi. Cine sunteţi dumneavoastră? Bărbatul avea un puternic accent american.

— Eu nu sunt traficant, ci lucrez pentru Ambasada americană. Sunteţi de la DEA?

Americanul îl privi cu neîncredere.

— Da, cine sunteţi?

— Sunt Malko Linge, lucrez pentru Malcolm Brown. Sunteţi James Colton?

Americanul parcă era picat din cer.

— *For Christ's sake!* Am auzit de dumneavoastră. Ce căutaţi aici?

— Mi-am petrecut weekend-ul cu o posibilă informatoare, care ulterior s-a dovedit a fi extrem de primejdioasă. Sosirea dumneavoastră mi-a salvat viaţa. Puteţi să-mi dezlegaţi mâinile?

Dinspre *finca* se auziră niște împușcături. Urmă apoi o explozie surdă. O coloană de fum negru se înălța din elicopterul aflat lângă avionul incendiat.

— *Holy shit!* înjură americanul.

El îl eliberă pe Malko cu ajutorul unui pumnal. Apoi alergă spre *finca* cu un M 6 în mână, urmat de polițiștii guatemalezi. Unul dintre soldați zăcea pe sol, mort sau rănit. Columbianul rămas în viață stătea lungit pe burtă legat de mâini și de picioare. Un alt american continua să tragă din spatele elicopterului.

— Ticăloasa aceea ne-a ciuruit cu un M 16. A reușit să fugă spre casă.

Zgomotul unui motor de mașină se auzi și Malko strigă:

— A reușit să fugă.

Într-adevăr, câteva secunde mai târziu, văzură Land Cruiser-ul care se îndepărta cu viteză maximă pe drumul ce cobora de-a lungul colinei. Maria-Beatriz părea că este singură la bord. Cu elicopterul ar fi putut fi prinsă cu ușurință.

— Percheziționați casa! ordonă primul american, care vorbise cu Malko.

Vântul împrăștia fumul înecăcios al celor două aparate incendiate. James Colton îl întrebă:

— Erați la curent cu afacerea drogurilor?

— Nu, am aflat abia azi-dimineață, spuse Malko și îi relată toate motivele pentru care venise la *finca* Mariei-Beatriz. Și dumneavoastră, cum de ați ajuns aici?

— Urmărim acest avion de când a decolat în Columbia, îi explică agentul de la Drug Enforcement Agency. Noi știm că Guatemala servește ca placă turnantă a traficanților columbieni. În această țară nu există însă decât două radare, dintre care cel mai puternic bate doar la patruzeci de mile... Agenția ne-a pus la dispoziție un AWACS. Nu am slăbit din ochi avionul din momentul în care și-a luat zborul de pe o pistă clandestină de lângă Barranquilla. Din clipa în care a pătruns în spațiul aerian guatemalez, am trimis în urmărirea lui două elicoptere de la Treasury Police și l-am urmărit cu ajutorul aparatelor AWACS. Dar a meritat oboseala.

— Faptul că mi-ați salvat viața este de ajuns, remarcă Malko.

— Nici capturarea a opt sute de livre de cocaină pură nu-i rea deloc, adăugă zâmbind agentul special...

Colegii săi ieşiră din casă, împingând de la spate un grup de indieni înfricoşaţi. Un interogatoriu scurt dovedi că nu aveau nici un amestec în afacerea asta. Malko stătea ca pe ghimpi. Puseseră mâna pe cocaină, dar Maria-Beatriz putea să scape între timp. Ea deţinea secretul morţii lui Mercedes Pinetta şi al atentatului împotriva Rigobertei Menchu... Brusc, văzu strălucind ceva pe pământ. Era revolverul Sig, care căzuse de la cingătoarea femeii.

Malko îl ridică: Chris şi Milton vor fi mulţumiţi... Gorilele se plictiseau grozav acum în Chichicastenango.

— Se poate decola din nou? întrebă Malko. Este absolut necesar să prindem femeia. Deţine informaţii vitale.

Special Agent reflectă câteva momente, apoi spuse:

— Vom decola imediat, dar nu o vom urmări. Ea are un M 79 şi nu am chef să pierd şi al doilea aparat pe ziua de azi. Asta ca să nu mai vorbim de pielea noastră! O puteţi găsi cu ajutorul primului post de poliţie militară, la Chichicastenango.

Malko crezu că ia foc.

— Post militar! Păi acolo va fi la adăpost! Este doar amanta unui colonel guatemalez!

Americanul înlătură orice obiecţie cu un gest scurt.

— *Too bad!* Eu mi-am îndeplinit misiunea, şi cu asta, gata. Sunt mulţumit că v-am salvat viaţa, dar mă simt responsabil pentru acest aparat de zbor. Pierderea celuilalt este recompensată de capturarea celor opt sute de livre de cocaină...

Malko îşi înghiţi neputincios furia. Pentru moment, el ar fi avut o şansă ca să o facă să vorbească pe Maria-Beatriz. El se urcă fără tragere de inimă în elicopterul care decolă imediat, lăsând trei oameni la *finca* să păzească cocaina.

Douăzeci de minute mai târziu, survolau Chichicastenango. Aparatul ateriză la intrarea în orăşel, unde era aşteptat de mai multe vehicule, dotate cu antene, aparţinând poliţiei guatemaleze. Malko abia avu răgaz să coboare din elicopter. Chris Jones îi sări înainte cu faţa crispată de ură.

— *For Christ's sake!* Credeam că aţi murit!

Capitolul XV

Imediat apăru şi Milton, la fel de furios. El îndreptă un deget acuzator către agentul special al DEA.

— Ticălosul ăsta a refuzat să ne ia cu el. Dacă n-ar avea atâtea maimuţe în jurul lui, l-aş face biftec.

Malko se gândi la Maria-Beatriz, care în tot acest timp, se îndepărta la volanul maşinii Land Cruiser... El povesti pe scurt cele întâmplate.

— Când aţi plecat din nenorocitul ăla de târg – că nici nu pot să-i pronunţ numele – eram în spate. După vreo trei sute de metri, ne opreşte o patrulă şi ne freacă timp de jumătate de oră, încercând să ne caute nod în papură. Când am reuşit să scăpăm de tipii ăia, eraţi deja departe. Ne-a fost imposibil să putem găsi ramificaţia care ducea la blestemata aia de *finca*, îi explică Chris Jones. Nici radio-emiţătorul nu ne-a fost de prea mare ajutor, iar de localnici, ce să mai vorbim? Toţi vorbesc în limba lor păsărească. La un moment dat, ne-am întâlnit cu şmecherii ăştia cu elicopterele. Au binevoit să ne spună că se duc chiar acolo unde ne interesa şi pe noi. Când i-am rugat să ne ia cu ei, ne-au refuzat.

— Las-o baltă, făcu Malko. Acum trebuie să punem mâna pe Maria-Beatriz, fie ce-o fi! Cu siguranţă că a făcut un ocol mare, dar cum nu există decât o singură şosea pe care să poată ajunge la Guatemala City, trebuie să fim cu ochii-n patru să nu ne scape.

— Şi după aia, ce facem? întrebă Chris.

Întrebarea era bună. Malko nu avea împuterniciri legale. Era momentul să se întoarcă la diplomaţie. El se îndreptă către *special agent* şi îi bară calea.

— Nu vă interesează tipa care v-a doborât aparatul?

— Cum să nu? Unde este?

— Este liberă şi nevătămată, la volanul maşinii ei, fugind

spre casă. Aş vrea să-i pregătim o ambuscadă. Aţi putea să-mi împrumutaţi pe unul dintre poliţiştii guatemalezi care se află cu dumneavoastră?

Celălalt stătu pe gânduri.

— Ştiţi cine este? Aveţi date despre ea?

— Desigur.

— Atunci, o s-o dibuim mai târziu. Acum am nevoie de toţi oamenii aici, spuse el întorcându-i spatele.

Înfuriat peste măsură, Malko se întoarse la gorilele sale.

— Nu ne putem baza decât pe noi înşine. Să mergem.

Ei coborâră cu toată viteza şoseaua dintre Chichicastenango şi lacul Atitlan. Aici se afla o răscruce şi, lângă ea, o staţie de benzină. Era locul unde se întâlneau toate drumurile secundare din *Quiche*. Cei trei se instalară acolo, examinând cu atenţie toate vehiculele care coborau din munţi. Patru ore mai târziu, când începuseră să-şi piardă orice nădejde, apăru şi Land Cruiser-ul condus de Maria-Beatriz!

— Blocaţi şoseaua! îi ordonă Malko lui Chris Jones.

Gorila intră cu maşina pe mijlocul şoselei unde se opri, forţând Land Cruiser-ul să frâneze. Malko îi ieşi în întâmpinare cu Sig-ul la centură.

El o zări pe Maria-Beatriz la volan, iar alături de ea se afla un ofiţer al armateri guatemaleze. Acesta sări furios din maşină şi se îndreptă către el.

— *Que pasa?*

— Eu lucrez cu DEA, îi spuse Malko într-o spaniolă aproximativă. Femeia aceasta tocmai a doborât un elicopter al brigăzii *Grupo antinarcoticos*, omorând un soldat, în timp ce supraveghea descărcarea unui transport de cocaină la *finca ei.*

Ofiţerul se întoarse la tânăra femeie cu care schimbă câteva cuvinte. Când se întoarse la Malko, avea mâna pusă pe patul revolverului.

— *Señor,* habar n-am despre ce vorbiţi. Eu am primit ordin de la superiorii mei ca să o însoţesc pe *doña* Orlando până în capitală. Tocmai a fost atacată de *subversivos* şi este în stare de şoc. Daţi-vă la o parte!

Fără să mai aştepte vreun răspuns de la Malko, el se urcă în Land Cruiser. Maria-Beatriz nici nu clipise. Era chiar mai dură decât o crezuse Malko. Maşina ei ocoli Nissan-ul şi se îndepărtă.

— După ei! spuse Malko.

Se ţinură după Land Cruiser până la primul baraj militar.

Acolo, ofițerul coborî, spuse câteva cuvinte militarilor de gardă și urcă din nou în mașină. Când Malko vru să demareze, în fața lui se afla țeava unei puști Galil și un soldat care-i ordonă să coboare.

Peste cinci minute, atât el cât și gorilele lui se aflau în stare de arest.

* * *

Era ora patru și jumătate după-amiază, când Malko și cei doi americani reușiră să iasă de la postul de pază, morți de foame și turbați de furie! A fost nevoie de intervenția personalului de la Ambasada Statelor Unite și a șefului DEA, ca să poată fi lăsați liberi, cu armele asupra lor.

— Bine a mai ticluit lucrurile ticăloasa aia! făcu întunecat Chris Jones. Cred că a ajuns în Brazilia de acum...

— Nu se știe, are destul tupeu... spuse Malko.

Peste o jumătate de oră, se aflau pe Roosevelt Avenue. Înainte de toate, Malko vru să verifice un lucru. Ei urcară până pe Autostrada Salvadorului și se opriră în fața reședinței Mariei-Beatriz. Malko se apropie și se uită prin crăpăturile porții.

Land Cruiser-ul era oprit în fața peronului!

— Ticăloasa, răbufni Chris. Nu este în toate mințile. Nu avem decât să anunțăm autoritățile s-o ridice...

— Să te audă Cel de sus, oftă Malko. Însă degetul meu mic îmi șoptește că nu este chiar atât de simplu. Întâi să mergem la ambasadă.

— Păi ce, acum faceți trafic cu *coke*[1]? îl întrebă ironic Malcolm Brown pe Malko. Eu v-am spus că târfa asta e periculoasă.

— Ați câștigat o sticlă de Dom Pérignon și una de Johnnie Walker, răspunse Malko. Puteți să le amestecați. Se spune că tăietorii de lemne canadieni fac asta. Acum însă, trebuie să rezolvăm treaba cu Maria-Beatriz.

— L-am prevenit deja pe Juan Carlos Verdes, spuse șeful Centralei CIA. Trebuie să sosească aici dintr-un minut într-altul.

Nici nu termină bine de vorbit, că procurorul general își făcu apariția. Părea îngrijorat, deși își păstra aerul politicos. După ce salută pe toată lumea, el se așeză și spuse:

---

1. Cocaină (n.t.)

— Am veşti proaste.

— A reuşit să scape? întrebă repede Malko.

Guatemalezul surâse albastru.

— Mai rău decât atât. În seara asta, cinează la Preşedinţie la un dineu organizat în onoarea ambasadorului Mexicului.

— Dar aceştia, sunt la curent cu cele întâmplate la *finca*? întrebă Malcolm Brown.

— Desigur. Dar cunosc doar versiunea ei. Ea pretinde că şi-a petrecut weekend-ul cu domnul Malko Linge venit la *finca* să viziteze plantaţiile. Acesta ar fi încercat să o violeze, iar ea a fost obligată să se apere cu o armă ca să-şi protejeze virtutea.

Chris Jones îi aruncă lui Malko o privire strălucitoare.

— Nu este adevărat, nu?

— Continuaţi, spuse Malko vânăt de furie.

— În clipa când se pregătea să plece, un avion a aterizat pe pistă, având la bord oameni necunoscuţi. Aceştia au tras în ea şi atunci a trebuit să riposteze. Credea că este vorba de traficanţi de droguri care doreau să-i folosească *finca* profitând de absenţa ei. Toată lumea ştie că nu stă mai deloc acolo de la moartea soţului ei... Apoi au sosit elicopterele, iar ea a crezut că sunt tot cu traficanţi. Aşa că a fost nevoită să alerge la primul post de poliţie.

Se lăsă o tăcere apăsătoare, apoi Malcolm Brown spuse:

— În viaţa mea nu am auzit o poveste atât de aiurită! Există martori: oamenii de la *Grupo antinarcoticos* şi cei de la DEA.

— Cei de la *narco* nu vor să-i pronunţe nici măcar numele! Nu ştiu şi n-au văzut nimic. Cât despre cei de la DEA, aceştia doar au văzut-o trăgând în direcţia lor, fapt pe care de altfel nici ea nu-l neagă...

— Dar eu? întrebă Malko.

Juan Carlos se întoarse impasibil spre el.

— Dumneavoastră riscaţi o condamnare pentru tentativă de viol. Există cuvântul dumneavoastră împotriva cuvântului ei. În faţa unui tribunal guatemalez, se ştie clar care are putere mai mare...

Situaţia nu era deloc roz. Malko nu ştia dacă să râdă sau să se înfurie. Era culmea să fie acuzat de viol de o femeie care îl implorase să se culce cu ea în toate felurile posibile...

— Deci nu se poate face nimic împotriva ei, trase el concluzia.

Procurorul general schiţă un gest neputincios.

— Dacă aţi fi avut un martor guatemalez, dar chiar şi aşa, procesul poate dura ani de zile. Martorii străini nu au nici o putere.

Din nou se aşternu liniştea.

— Preşedintele ştie că se pregăteşte un atentat împotriva Rigobertei Menchu? întrebă Malko.

— Ca să fiu sincer, nu ştiu, răspunse procurorul general.

— Ea soseşte peste patru zile, remarcă americanul.

— Îi voi pune la dispoziţie chiar maşina mea blindată, spuse Juan Carlos; acest lucru constituie o anume protecţie...

— Dacă se foloseşte un lansator de rachete, blindajul produce mai degrabă efectul de seră, remarcă Malko, cu scepticism în glas. O face praf şi o mai şi coace pe deasupra. Cred că ar trebui să procedăm altfel. Malcolm, trebuie să redactaţi un raport care să conţină toate datele furnizate de Mercedes Pinetta, inclusiv numele generalului Guzman şi al colonelului Sanchez. Eu voi face un raport despre Maria-Beatriz. Ea însăşi mi-a spus că prietenii ei, mai sus menţionaţi, se pregătesc să o lichideze pe Rigoberta Menchu. James Colton poate şi el să scrie ce a văzut la *finca*. Eu voi depune mărturie că cocaina urma să fie depozitată acolo cu consimţământul Mariei-Beatriz.

— Şi pe urmă? întrebă americanul.

— Pe urmă, adunaţi toate aceste probe la un loc şi aranjaţi ca ambasadorul Statelor Unite să le pună direct în mâinile preşedintelui Jorge Serrano, avertizându-l că, dacă nu ţine cont de ele, Statele Unite vor face publică toată această afacere. Acest lucru ar putea avea un efect devastator pentru imaginea Guatemalei.

O tăcere de plumb se aşternu după această propunere. Malcolm Brown se făcuse mic de tot. Ideea de a pune piciorul în prag prin State Department, ostil acestui gen de confruntări, îl înfricoşa.

— Acum este duminică şi la State Department nu este nimeni.

— Atunci alertaţi Casa Albă! îi sugeră Malko. Ei cu siguranţă vă vor da o mână de ajutor. Nu mai este nici un minut de pierdut.

— Niciodată preşedintele Serrano nu va accepta să-l primească pe ambasadorul vostru într-un timp atât de scurt, obiectă Juan Carlos Verdes. Şi nu mai aveţi la dispoziţie decât patru zile.

— Atunci aranjaţi ca să intervină preşedintele Salinas al Mexicului, propuse Malko. Aşa veţi putea obţine o întâlnire rapidă.

Malcolm Brown păru în sfârşit convins:

— Aveţi o idee a dracului de bună... *I am going to raise the hell*[1]!

Malko se ridică.

— Aşadar, la treabă. Iar noi ne vom ocupa de Noel de Jesus Zacara. Este tot ce mai putem face acum.

— Doar nu aveţi de gând să-l..., protestă şeful Centralei CIA.

— Nu, zise Malko. Doar să-l supraveghem. Ţineţi-ne pumnii strânşi.

* * *

Noel de Jesus tocmai terminase de montat puşca sa de precizie, Dragonov, utilizată în armata sovietică. Provenea dintr-un depozit cu arme ascunse de *subversivos*. Numerele de serie erau foarte vizibile, iar numele comandantului care se servise de această armă împotriva armatei guatemaleze era gravat pe patul armei. Acum, scheletul lui zăcea undeva în munţii *Quiche*...

Guatemalezul trase culasa şi examină interiorul. Cu o asemenea armă puteai să zbori cu uşurinţă creierii cuiva aflat la mai mult de trei sute de metri. Era suficient apoi să abandonezi arma ca să se vadă cine a fost asasinul: unul dintre ticăloşii de *subversivos*, invidioşi de succesul Rigobertei Menchu. El înveli arma cu grijă într-o bucată de pânză, apoi o băgă într-o husă prevăzută cu un fermoar Ecler.

Noel de Jesus era singurul care ştia când şi unde avea să fie folosită această armă. Era una din metodele prevăzute în afacerea eliminării Rigobertei. Colonelul Sanchez păzea cu străşnicie secretul operaţiunii globale. Un lucru era însă sigur: indianca nu trebuia să ajungă vie în *Quiche*.

* * *

De mai bine de o oră, Malko aştepta în Nissan-ul staţionat în parchingul de pe strada unde locuia Jesus Zacara. Chris şi Milton, opriţi ceva mai departe, erau pregătiţi să-l urmeze pe

---

1. Mă puneţi să intru într-un viespar (n.t.)

guatemalez, imediat ce acesta ar fi apărut. Fereastra de la primul etaj era luminată, semn că tipul era încă acasă. Deodată lumina se stinse! Malko claxonă scurt și gorilele sale se apropiară.

Peste câteva secunde, poarta imobilului se deschise și Noel de Jesus apăru călare pe uriașa motocicletă neagră, reperată deja de Malko. De-a curmezișul pieptului atârna o husă de forma unei puști... El străbătu aleea în viteză și intră pe șosea. Malko nu putea să-l urmărească, dar Chris și Milton porniră după el.

Malko deschise radioul, alese un post local și așteptă. Peste douăzeci de minute, mașina americanilor intră în parching și Chris coborî din ea cu un aer amărât.

— Ne-a scăpat, conducea ca un nebun peste stopuri. Nu a lipsit mult să intre într-un autobuz.

— A văzut că este urmărit?

— Nu.

— Bine, atunci îl vom aștepta.

Se mai scurse o oră până ce motocicleta apăru din nou. Noel de Jesus nu mai avea husa în formă de pușcă pusă în bandulieră. El își băgă motocicleta în holul imobilului, iar peste câteva clipe, fereastra lui se lumină iar.

Oare unde dusese coletul ce semăna cu o armă?

* * *

Juan Carlos Verdes ascultase cu atenție relatarea lui Malko în legătură cu cele întâmplate mai devreme.

— Ei nu pot risca să folosească o motocicletă în cazul Rigobertei Menchu. Este mult prea vizibilă. O vor ochi de la mare distanță. Ar trebui să știm unde a dus pușca. Este imposibil să supraveghem tot traseul.

— Credeți că el primește ordine de la colonelul Sanchez?

— Este mai mult ca sigur.

— Știți unde locuiește Sanchez?

— În *colonia* Lourdes, dar nu am adresa exactă. Este o zonă rezervată armatei, în estul orașului, aproape de Spitalul Militar. De ce ?

— Încă nu știu, dar s-ar putea să avem nevoie mai târziu.

— Atenţie cu el. Este foarte bine păzit şi tipul este foarte precaut. Mâine dimineaţă îi voi afla adresa. Voi trece pe la hotelul dumneavoastră, căci am treabă în zonă.

* * *

Malko se afla în hol de cinci minute, când îl văzu pe procuror coborând dintr-un Blazer alb şi intrând în hotel.

— Aici aveţi adresa lui Sanchez, făcu guatemalezul. V-am făcut şi o mică schiţă, căci este destul de complicat. Am aflat că astă-seară cinează cu *doña* Orlando...

— Ce vrea să însemne asta?

— Cred că vor pune la punct ultimele amănunte în legătură cu atentatul. Deşi totul se petrece aproape sub nasul nostru, suntem fără nici o putere. Câteodată mi-e şi ruşine că sunt guatemalez.

Malko îşi notă adresa şi explicaţiile date de procuror. Maşina infernală ce avea să o ucidă pe Rigoberta Menchu fusese pusă în funcţiune şi nimic nu părea că ar putea-o opri. Autorităţile legale, politice, poliţieneşti sau militare din Guatemala erau complice sau dezinteresate şi nu păreau să ofere prea multe posibilităţi. Singura nădejde era în demersul diplomatic disperat, propus de Malko lui Brown. Din păcate, deocamdată nu aveau nici o noutate în acest sens, şi până la venirea laureatei Premiului Nobel mai rămăseseră doar trei zile.

Capitolul XVI

Colonelul Jorge Sanchez stătea în faţa Mariei-Beatriz cu pumnii încleştaţi, iar ochii săi fulgerau de mânie. Amanta sa era îmbrăcată cu o rochie de jerseu verde, extrem de scurtă.

Ea îl înfrunta dreaptă ca un par, cu ochii ei de cobalt.

— Jură-te că nu te-a avut! repetă el.

— Ţi-am mai spus-o doar! făcu Maria-Beatriz exasperată. Fiecare a dormit în camera lui. Este destul loc la *finca*.

În ochii ei se putea percepe o luminiţă ironică. Jorge Sanchez nu se lăsă:

— Oamenii mei te-au văzut la Chichicastenango, când l-ai dus să o vadă pe indianca aia cum se reglează cu un măgar.

— Şi ce-i cu asta? Doar e un lucru amuzant, nu?

El făcu un pas înainte şi o apucă de gât.

— Lasă că te cunosc eu. Te-ai dus numai pentru că asta te excită. Mi-ai spus într-o zi că, după ce ai asistat la scena asta, ai simţit că trebuie să faci imediat dragoste.

— Ia mâna de pe mine! făcu Maria-Beatriz cu o voce pierită. El îi dădu drumul, iar ea făcu stânga-mprejur şi o zbughi sus pe scări. Jorge Sanchez rămase posomorât în salon, sperând că va coborî. Apoi, se hotărî să se ducă şi el sus. Deschise uşa dormitorului şi o văzu îmbrăcată într-un halat de mătase roşie, pus peste o cămăşuţă de noapte foarte scurtă. Sânii ei mari erau strânşi de corsajul cămăşii. Maria-Beatriz era parcă şi mai atrăgătoare...

El făcu un pas spre ea, dar se lovi de o adevărată furie. Cu pupilele dilatate şi cu maxilarele crispate, femeia îi spuse:

— Credeam că ai plecat deja.

— Mă omoară gelozia, spuse el cu o voce jalnică.

— Asta-i treaba ta, îi răspunse ea cu răceală. Dacă te-ai

temut că mă voi culca cu el, trebuia să-i faci de petrecanie înainte.

Era o înfruntare directă. Cu un urlet inuman, Jorge se repezi s-o strângă de gât.

— Te-ai culcat cu el! ţipă bărbatul.

— Nu am afirmat aşa ceva.

Maria-Beatriz făcu o mişcare bruscă într-o parte ca să scape de el, iar halatul i se desfăcu. Jorge Sanchez se aruncă peste pat. Atingerea mătăsii lucioase îl înnebunea. Maria-Beatriz se întoarse deodată, iar colonelul simţi ceva dur în partea de jos a pântecelui. Aplecându-şi privirea, văzu cu stupoare cum femeia ţinea în mână un pistol Beretta 7,65, iar degetul era pus pe trăgaci.

— Ori pleci, ori te împuşc! spuse ea cu o voce periculos de liniştită.

Cei doi se înfruntară din priviri. Pupilele femeii erau mari şi întunecate. Cu siguranţă, se drogase.

— Doar n-ai de gând să...

Sanchez îşi înghiţi vorbele. Degetul aflat pe trăgaci se mişcase imperceptibil.

— Crezi că nu sunt în stare să te ucid? Vrei să vezi?

El trase aer în piept, apoi se întoarse şi plecă. Maria-Beatriz nu se clinti, ţinând arma îndreptată spre el. I-o dăruise chiar el cu ocazia Crăciunului.

Coborând scările, răsturnă un preţios vas de Sèvres plin cu florile pe care i le adusese. Simţi o ură neîmpăcată faţă de Rigoberta Menchu care, în definitiv, era cauza întregii discordii.

— Ticăloasa! Ticăloasa! mormăia el coborând treptele ca un vârtej, fără să ştie sigur la care dintre femei se gândeşte.

* * *

Malko rămase foarte surprins de vizita scurtă făcută de colonel amantei sale. Crezuse că va aştepta ascuns acolo toată seara. El verifică numărul de înmatriculare al Hondei Accord şi o urmări de la o distanţă apreciabilă. Era vizibil faptul că ofiţerul nu era deloc în apele sale. El tăie calea unui camion, claxonă cu furie şi apoi o apucă pe Strada a doua din zona 5, spre nordul oraşului. Conducea ca un nebun, iar Malko de-abia mai putea să se ţină după el.

După o bună bucată de drum, Sanchez făcu un viraj ca să intre pe un mare bulevard ce șerpuia printre colinele din partea estică a orașului. Se puteau vedea mai multe panouri ce făceau reclamă unor firme de construcții. De asemenea, multe clădiri se aflau încă în construcție. Traficul se rarefiase în mod simțitor. În curând, nu se mai văzu nici o casă. Apoi, zări un pâlc de lumini. Colonelul încetini viteza. Se aflau în *colonia* Lourdes, cartierul rezervat militarilor și familiilor acestora. Construcțiile erau ridicate pe terenuri expropriate sau cumpărate la prețuri de nimic. După încă un viraj la stânga, Sanchez opri mașina în fața unei vile somptuoase, decorate cu balcoane din fier forjat, în stil spaniol. El claxonă îndelung și, imediat, porțile se deschiseră.

Colonelul se întorcea acasă, dar ce anume îl putuse enerva în asemenea hal?

Malko își continuă drumul înainte. Cartierul acesta era foarte întins și domina orașul ale cărui lumini se puteau zări în depărtare. După un timp, ajunse în dreptul unei clădiri luminate ca ziua:

Era Spitalul Militar, cel mai modern așezământ spitalicesc din Guatemala City. Aici șoseaua se termina. Malko trebui să întoarcă mașina. Când trecu din nou prin fața vilei colonelului Sanchez, reuși să verifice adresa.

Chris și Milton se aflau ascunși pe Strada a zecea, în modul cel mai discret cu putință.

* * *

Colonelul Jorge Sanchez își notă cu grijă numărul mașinii care tocmai trecuse prin fața casei sale. El își dăduse seama că este urmărit și, pe loc, furia i se atenuă. Brusc se gândi la numeroasele rivalități ce domneau în sânul gărzii prezidențiale. Mulți dintre camarazii săi erau convinși că este manipulat de amantă și de moșieri și că afacerea Rigoberta Menchu ar fi putut fi tratată cu mai multă blândețe. Mulți ofițeri ar fi vrut să-i ia locul și faptul că fusese urmărit după ce ieșise de la Maria-Beatriz, îi întărea această ipoteză. În ciuda frumuseții și a puterii ei, tânăra femeie era considerată de multă lume ca fiind o extremistă periculoasă. Generația mai tânără de ofițeri guatemalezi nu dorea ca țara lor să fie de râsul lumii întregi și era

gata să accepte chiar ideea promovării indigenilor. Iar acest lucru era de neconceput în ochii moşierilor.

Telefonul sună chiar în momentul în care el dorea să sune pe linia directă.

— Jorge, sunt eu.

Maria-Beatriz avea o voce nesigură. Cocaina nu făcea casă bună cu şampania Dom Pérignon.

— Ce mai vrei? o întrebă Jorge Sanchez cu o voce în mod voit agresivă.

— Am fost o rea. Întoarce-te. Nu fi supărat pe mine, căci nu m-am culcat cu acel *gringo*.

El fusese atât de dornic să audă aceste vorbe, chiar dacă undeva, în sufletul său, o voce mică îi şoptea că sunt minciuni. Doar îi cunoştea atâtea aventuri galante. Simţi cum îl cuprinde dorinţa, dar se stăpâni. Nu era bine să capituleze atât de repede.

— Acum este târziu şi am multă treabă.

Dacă ar fi fost să-şi urmeze impulsurile, acum ar fi fost deja la volanul maşinii. După genul acesta de scene, Maria-Beatriz se purta ca o pisică în călduri şi era nespus de docilă.

— Hai, vino! insistă ea.

Jorge rezistă cu stoicism tentaţiei. Mai avea totuşi o fărâmă de orgoliu în el.

— Am treburi importante de rezolvat. Dacă termin repede şi dacă nu sunt prea obosit, poate vin.

Avu curajul formidabil de a-i închide telefonul înainte de a primi răspuns... Imediat, el sună la sediul G–2. După ce îşi spuse numele, zise:

— Aş dori să ştiu cine este proprietarul maşinii înmatriculate sub numărul 768 GR 45.

Serviciul său avea în memoria computerului toate numerele vehiculelor înmatriculate în Guatemala City.

— Vă voi suna îndată ce obţin informaţia cerută, spuse omul de permanenţă.

Jorge Sanchez îşi aprinse o ţigară şi începu să răsfoiască revista *Playboy*, încercând să nu se mai gândească la nimic. Oare Maria-Beatriz s-o fi culcat?

Ţârâitul telefonului îl făcu să tresară.

— Maşina aparţine oficiului de închiriere Budget, îi raportă locotenentul de serviciu. În acest moment nu pot să vă dau date

suplimentare. Abia mâine vom putea afla dacă maşina a fost închiriată sau a fost folosită chiar de ei.

— Mulţumesc, spuse colonelul Sanchez înainte de a închide telefonul. Aşadar, nu era vorba de colegii săi. Aceştia aveau destule maşini la dispoziţie, cu plăci de înmatriculare false, ca să nu fie nevoiţi să apeleze la serviciile firmei Budget. Aici mirosea a *gringos*! Dintr-o dată, se gândi la presupusul amant al Mariei-Beatriz. Dacă era chiar el? Sanchez nu mai avu linişte până a doua zi dimineaţă. Acum avea un pretext bun ca să iasă din casă şi să treacă şi pe la amanta sa.

* * *

Jorge Sanchez sosi în Strada a paisprezecea şi începu să cerceteze cu atenţie toate maşinile parcate în jurul hotelului *Camino Real*. Hotelul nu avea un parching, iar clienţii îşi lăsau maşinile pe unde puteau, fiind „păzite" de puştii care le spălau. Pentru câţiva guetzali, ei aveau grijă să nu le fie furate cauciucurile.

Pe Strada a paisprezecea nu găsi nimic! Intră pe Reforma, dar nici aici nu avu mai mult succes. La sfârşit cercetă şi cea de a doua intrare a hotelului. Aici, eforturile îi fură răsplătite.

Maşina se afla acolo, aproape de staţia de taxiuri. Avea sigla Budget. La bord se puteau vedea un plan al oraşului şi un număr din *Time Magazine*. Or, bărbatul pe care îl bănuia el, locuia la *Camino Real*. Timp de câteva secunde, Sanchez rămase pe gânduri. Acum îl ura de două ori mai mult pe ticălosul de *gringo*. Întâi, pentru rolul pe care îl juca în toată afacerea şi apoi, pentru că era aproape sigur că se culcase cu Maria-Beatriz; simţi că nu va mai avea linişte până nu-l va şti mort.

* * *

Malko desfăcu *Prensa* de marţi. Acolo era anunţată sosirea Rigobertei Menchu pentru joi. Aşadar, îi mai rămăseseră doar două zile. Gorilele sale nu reuşiseră încă să descopere nimic nou în cursul orelor petrecute la pândă. Telefonul sună.

— Ambasadorul nostru se află la Palacio Nacional, se auzi vocea triumfătoare a lui Malcolm Brown. N-a fost o treabă prea uşoară, dar preşedintele Mexicului a fost formidabil... Dacă treceţi după-amiază pe la ambasadă, cred că vă voi putea spune mai multe.

* * *

Mai înainte ca șeful centralei să deschidă gura, Malko știu că planul său reușise. Malcolm Brown era într-o stare de totală euforie.

— *Good news*! exclamă el. Nici nu știu cum să vă mulțumesc.

— Pentru ce? întrebă Malko, prudent din cauza insuccesului de până atunci.

— Generalul Guzman este scos la pensie, iar colonelul Jorge Sanchez este în stare de arest. Președintele a cerut o anchetă aprofundată în legătură cu toată activitatea „Serviciului Arhive".

Capitolul XVII

Malko nu putu să nu încerce o satisfacție secretă. Aventura sa nebunească în compania Mariei-Beatriz nu se soldase cu un eșec total.

— Așadar, nu mai există nici un pericol de atentat la viața Rigobertei Menchu?

— Absolut nici unul, îl asigură Brown, apăsând pe fiecare silabă. Doar nu vă puteți imagina că președintele republicii l-ar putea minți pe ambasadorul nostru în cursul unui dialog *oficial*. El a dat ordine precise chiar în prezența acestuia, ordine care trebuie executate imediat. Bineînțeles că Guatemala nu se poate transforma peste noapte într-o Suedie, dar trebuie să recunoaștem că s-a repurtat o mare victorie în problema Drepturilor Omului. Președintele nu fusese la curent cu nimic. După ce a citit documentele prezentate de ambasadorul american, a fost cuprins de o furie înspăimântătoare. Putem considera încheiată misiunea dumneavoastră.

— I-ați vorbit și de Noel de Jesus Zacara?

— Nu, acesta fiind doar un subaltern, nu a fost menționat în raport. Important este să lovim în creierul întregii afaceri. Nici nu vă puteți închipui de ce curaj a avut nevoie Serrano ca să-l scoată la pensie pe Cesar Guzman.

— Cum să nu, făcu Malko.

Șeful Centralei CIA își lăsă capul într-o parte, privindu-l pe Malko cu ochiul său rotund.

— Sunteți încă destul de sceptic.

— Într-o țară ca aceasta, este normal să fiu.

— Oricum, am primit ordine de la Langley să opresc orice *contramăsuri*. Dumneavoastră și cele două ajutoare puteți însă să mai rămâneți până la sosirea Rigobertei Menchu. Aveți tot dreptul să o vedeți după tot ce ați făcut pentru ea. Până atunci, distrați-vă! Piscina vă așteaptă.

* * *

Maria-Beatriz Orlando aştepta în salon fumând ţigară după ţigară. Lângă ea se afla o sticlă de Dom Pérignon, destupată. Ea tresări când se auzi claxonul care de obicei anunţa sosirea colonelului Sanchez. Acesta pătrunse în cameră cu o figură ce nu prevestea nimic bun şi se lăsă să cadă alături de ea.

— Ce s-a întâmplat? îl întrebă amanta sa cu nelinişte în glas.

— Tocmai m-am despărţit de Guzman.

— Ce ţi-a spus?

— Este ca turbat. Preşedintele l-a tratat şi l-a umilit ca pe un mucos. Acum este încă la el. I s-a dat un sfert de oră ca să părăsească biroul. Preşedintele i-a spus că a comis o eroare politică de neiertat, cu care nu poate fi de acord.

Maria-Beatriz scoase un şuierat ca de şarpe:

— Cea mai mare eroare politică a fost alegerea lui Serrano în postul de preşedinte! Este un fricos şi un laş! Se teme şi de umbra lui! Asta a fost tot?

— Nu chiar. Guzman mi-a transmis un ordin scris ca să pun imediat capăt operaţiunii „El Diablo".

Umerii tinerei femei se lăsară brusc. Nu avea curajul să mărturisească faptul că această catastrofă fusese posibilă datorită greşelilor comise de ea.

— Atunci se va alege praful de tot?

Jorge Sanchez lăsă să treacă câteva clipe interminabile de tăcere absolută, apoi răspunse:

— Poate că nu chiar de tot. Guzman a hotărât să încalce ordinele date de preşedinte, însă cu o singură condiţie.

— Care?

— Doreşte adunarea imediată a tuturor membrilor importanţi ai Agra. El vrea ca decizia în legătură cu eliminarea Rigobertei Menchu să fie votată de majoritatea acestora.

Agra era nucleul de bază al Cacif. În el se grupau cei mai puternici latifundiari din Guatemala. Ei erau duşmanii acelora care anulaseră toate legile sociale şi dizolvaseră sindicatele, după lovitura de stat îndreptată împotriva preşedintelui Arbenz, în 1945. Ei reprezentau adevărata putere şi bogăţie în Guatemala şi nimic nu le stătea în cale, nici chiar armata, în care aveau numeroşi reprezentanţi.

— Să admitem că această reuniune va avea loc şi că se va

obține o majoritate de voturi. Ce se va întâmpla în acest caz? întrebă Maria-Beatriz.

— Generalul Guzman îmi va da ordin să continuu operațiunea „El Diablo", iar eu îi voi asculta ordinele, spuse simplu colonelul Sanchez. Doar el este șeful meu. Și cum oamenii mei îmi îndeplinesc cu sfințenie ordinele...

Maria-Beatriz scoase un suspin de ușurare.

— *Bueno*! Atunci eu mă voi ocupa imediat de mobilizarea tuturor.

— Mario Boppel este deja prevenit. Apropo, mai este ceva. Guzman vrea să trimită doi observatori la această reuniune. Doi colonei de la G–2, în care are încredere deplină.

Maria-Beatriz se încruntă.

— Deci nu are încredere în noi...

— Așa-i. Trebuie însă să admitem că situația este foarte gravă.

Maria-Beatriz se ridică.

— *Bueno*, îți voi comunica ora la care ne vom reuni mâine.

Ușurat, colonelul Sanchez se apropie de ea și o cuprinse în brațe. Era însă ca și cum ar fi prins un trunchi de copac. Femeia era rigidă și rece.

— *La huelga*[1], doar știi asta. Mă vei avea doar după ce voi vedea cadavrul acelui mizerabil. Și acum, lasă-mă, că am treabă.

* * *

Unul după altul, cincisprezece bărbați pătrunseră în imensul birou lambrisat cu mahon. Toți pereții erau acoperiți cu portrete îngălbenite ce reprezentau figurile aspre ale unor bărbați cu mustață și aspect de cuceritori. Erau vechii membri ai Agrei, care fuseseră stâlpii Guatemalei. Toți fuseseră mari moșieri, *finceros*. Ferestrele groase împiedicau zgomotele străzii să pătrundă înăuntru. *Edificio Reforma Montufar* aparținea organizației Cacif și fiecare membru al acesteia avea propriile lui societăți. Maria-Beatriz Orlando era deja acolo, instalată în capul mesei, chiar sub portretul tatălui ei. Avea un taior din lână roz, o bluză închisă cu nasturi până la gât și un colier de perle. Nu era machiată și nu purta alte bijuterii. Cei adunați aici nu apreciau astfel de artificii.

---

1. Greva (n.t.)

De altfel, Maria-Beatriz era singura femeie din istoria Guatemalei, admisă în sânul acestei confrerii extrem de rigide. Ea aşteptă ca toţi să se aşeze, privind cu atenţie pe fiecare în parte. Cei adunaţi acolo, reprezentau nouăzeci şi cinci la sută din capacitatea agricolă a ţării. Ei câştigau averi colosale, iar indigenii abia aveau cu ce să-şi ducă zilele.

Un uşier intră şi şopti ceva la urechea Mariei-Beatriz, care înclină afirmativ capul înainte de a anunţa cu o voce sigură:

— *Caballeros*, au sosit domnii colonei Pinera şi Osoycola. Sunteţi de acord ca să asiste la reuniunea noastră?

Era vorba de cei doi trimişi ai fostului şef al statului-major al gărzii prezidenţiale, generalul Guzman.

Manuel Alda, cel mai vârstnic reprezentant al Agra, răspunse:

— Suntem de acord, *doña* Orlando.

Uşile de mahon se deschiseră şi intrară doi bărbaţi îmbrăcaţi cu costume de culoare închisă, cu părul tuns foarte scurt şi purtând în mâini nişte serviete grele din piele. Ei adresară un salut celor prezenţi şi se aşezară lângă *doña* Orlando. Uşierul închise uşile din exterior, iar tăcerea care urmă deveni apăsătoare. Maria-Beatriz alesese această sală în ultima clipă, ca să evite montarea microfoanelor. Cu o voce clară, ea deschise adunarea:

— Cu toţii ştiţi motivul pentru care ne-am adunat aici.

Ea se opri. Toţi cei prezenţi arborau nişte expresii neutre şi absente. Singur, Mario Boppel îşi aprinse una din enormele sale trabucuri cubaneze. Ele erau singura sa plăcere. Această adunare nu trebuia menţionată în arhive şi nu trebuia redactat nici un proces-verbal. În ciuda siguranţei pe care o afişase, Maria-Beatriz se simţi un pic intimidată, având nevoie de câteva clipe înainte de a ataca problema pentru care îi adunase.

— Ultima dată când ne-am întâlnit, acum câteva săptămâni, am luat decizia să intervenim pe lângă autorităţile politice ca să interzică pătrunderea în ţară a indigenei Rigoberta Menchu. După cum v-am anunţat, acest demers a rămas fără nici un rezultat, preşedintele refuzând să-şi asume această responsabilitate faţă de celelalte ţări din America Centrală şi, mai ales, faţă de Mexic. Prietenul nostru, generalul Guzman, a luat nişte contramăsuri în legătură cu care majoritatea dintre dumneavoastră sunteţi la curent. Problema este că, între timp, au apărut elemente noi ce vin să împiedice planul nostru. Prevenit în legătură cu acest plan de către *gringos*, preşedintele Serrano a cerut scoaterea la pensie a generalului Guzman, interzicându-i acestuia să realizeze proiectul.

Așa cum stau lucrurile în momentul actual, nu ne-ar rămâne altceva de făcut decât să așteptăm sosirea în țară a Rigobertei Menchu, care are ca scop incitarea la revoltă a indienilor. *Claro*?

— *Claro*, răspunseră într-un singur glas cei cincisprezece reprezentanți.

Ea tăcu câteva clipe pentru a lăsa ca vorbele să își facă efectul scontat, apoi îi privi cu atenție pe interlocutorii săi. Nici unul dintre ei nu i-ar fi plăcut ca amant. Erau bărbați frustrați, inculți, prost îmbrăcați, care își petreceau cea mai mare parte a anului în *finca* lor sau la Miami. Unii dintre ei nu purtau nici măcar cravată și arătau destul de stingheriți în costumele lor de serie. Cel care se simțea cel mai în largul său era fără îndoială Armando Lucas, președintele exportatorilor, care locuia tot anul în Guatemala City. Era un bărbat elegant, ce purta un costum albastru cu dungulițe albe, garnisit cu o batistă la buzunarul de la piept. Doctor în Drept al Universității din Luisiana, el vorbea engleza la perfecție și reușise să pună la punct o importantă afacere de pescuit industrial de crevete. El se afla pe locul din dreapta Mariei-Beatriz. Era singurul dintre toți, căruia aceasta nu i-ar fi întors spatele...

Privirea iscoditoare a lui Lucas îi scruta pe prietenii săi cu detașare. Apoi, el se uită la ceas cu o oarecare ostentație. Un bărbat din sală întrebă cu o voce tărăgănată:

— *Doña* Orlando, despre ce contramăsuri este vorba?

El abia dacă știa să scrie, dar poseda douăzeci de mii de hectare cu plantații de trestie de zahăr, pe care trudeau mii de indigeni. Maria-Beatriz își reținu un zâmbet și îi răspunse cu o voce plină de respect:

— *Don* Miguel, este vorba de tratamentul aplicat de noi în cazul tuturor *los subversivos*...

— A, bine, făcu Miguel Arenas cu ușurare în glas, abținându-se să mai pună întrebări suplimentare.

În timpurile bune, comuniștii erau azvârliți din avion, iar recalcitranții erau arși de vii. Încurajată, *doña* Orlando continuă, privind pe fiecare în parte:

— Întrebarea este extrem de simplă. O vom lăsa pe Rigoberta Menchu să vină și să ne distrugă patrimoniul nostru istoric?

— *Claro que no!* strigă un plantator de banane și de pepeni, vecin cu *doña* Orlando.

Aceasta surâse încântată, jucându-se cu o brichetă de aur.

— *Caballeros*, generalul Guzman, al cărui patriotism îl cunoașteți cu toții, a hotărât să nu asculte de ordinele preșe-

dintelui, indiferent de consecințele acestui fapt. Însă, cu o singură condiție: ca noi să-i cerem acest lucru în majoritate.

Din nou, Miguel Arenas, care era puțin amețit de băutură, luă cuvântul:

— Eu unul sunt de acord. Dar cum va ști el asta?

— *Don* Miguel, noi vom supune la vot. Sunteți de acord ca decizia – oricare ar fi ea – să fie luată, dacă obținem majoritatea voturilor?

— De acord, răspunseră toți într-un singur glas.

— Bine, atunci vom proceda la vot.

Ea se ridică în picioare și luă de pe masa din spatele ei o tavă grea de argint, pe care erau așezate douăzeci de cartonașe albe. Cu tava în mâini, ea făcu înconjurul mesei, distribuind câte un cartonaș fiecărui participant. Apoi se așeză din nou la masă. Cei doi colonei din G–2 nu participau la vot și nici Maria-Beatriz.

— Acum va trebui să scrieți pe cartonaș *sí* sau *no*. În funcție de voturile obținute, vom hotărî ce vom face.

Miguel Arenas se ridică brusc cu o strâmbătură pe față.

— O clipă, vă rog. Mă cam supără prostata! Mă întorc imediat!

Mulți dintre cei prezenți izbucniră în râs, în timp ce acesta se grăbea să se ducă la toaletă. Apoi așteptară politicoși să se întoarcă și să treacă la vot. Câteva momente nu se auzi decât zgomotul făcut de peniițe pe bucățile de carton. Fiecare bărbat își împături cartonașul în patru. *Doña* Orlando făcu din nou ocolul mesei cu platoul în mâini. După ce strânse toate voturile, ea depuse platoul în fața celor doi colonei, care stăteau ca două statui de piatră.

— *Señor* colonel, se adresă ea celui mai vârstnic dintre ei, vă las dumneavoastră onoarea să despăturați cartonașele și să ne anunțați rezultatul votului.

Ea așeză tava în fața lor și se întoarse la locul ei. Timp de câteva secunde, aceștia se uitară la tavă ca și cum ar fi fost un cuib plin cu scorpioni. Nu fusese prevăzut ca ei să numere voturile.

În cele din urmă, cei doi începură să desfacă voturile, așezându-le cu grijă în două teancuri diferite. Nu se auzea nici musca... Când terminară, colonelul Pinera se scărpină la ceafă și spuse:

— *Doña* Orlando, iată rezultatul: treisprezece voturi, pentru și două voturi, contra.

Cu greu putu Maria-Beatriz să își ascundă satisfacția. Nu se așteptase la o majoritate atât de covârșitoare.

— Foarte bine, spuse ea cu o voce voit detaşată. Acum avem un *pacto de caballeros*[1]. Domnii colonei, aici prezenţi, vor transmite acest rezultat generalului Guzman.

Cei doi colonei erau deja în picioare, gata de plecare, de parcă stăteau pe ghimpi. Maria-Beatriz îi privea cu ironie. Nu numai că asistaseeră la reuniune, fapt ce asigura o acoperire bine venită din partea serviciului G–2, dar nu mai putea nimeni să spună că voturile ar fi fost trucate... Sala începu să se golească. Oligarhia guatemaleză îşi demonstrase încă o dată coeziunea. Ea adună toate cartonaşele şi le arse unul câte unul.

Nu trebuia să rămână nici o urmă din această istorică reuniune.

* * *

Rigoberta Menchu tocmai se ocupa de corespondenţa ei în biroul apartamentului pe care îl ocupa în Mexico City, când îi fu adusă o scrisoare sigilată. Ea recunoscu imediat scrisul lui Juan Carlos Verdes. El era unul dintre oamenii care o susţinuseră dintotdeauna. Deschise scrisoarea şi o citi. Conţinea un scurt rezumat al întâlnirii ce avusese loc între ambasadorul american şi preşedintele Serrano. Rigoberta citi despre proiectul de atentat la persoana ei şi despre energica intervenţie a preşedintelui. Scrisoarea fusese adusă printr-un curier de nădejde.

Ea puse foile pe masă. De mult timp nu se mai temea de moarte. De pe vremea când asistase neputincioasă la teribila moarte a mamei sale. Cei mai buni prieteni ai ei muriseră. Nu se mai întâlnea cu ei decât în repetatele coşmaruri din care se trezea scăldată în sudori reci şi tremurând de oroare. O mulţime de tovarăşi de luptă se aflau încă în temniţe secrete, uitaţi, şterşi din evidenţă, ca şi cum nici nu ar fi existat vreodată. Scrisoarea asta nu făcea decât să-i trezească durerea amorţită. Îşi dădea seama că în Guatemala nu se schimbase de fapt nimic. Oligarhia o ura la fel de mult. La cei treizeci şi trei de ani ai ei, renunţase la viaţa de femeie ca să-şi realizeze visurile ei utopice: eliberarea poporului indian de sub jugul latifundiarilor. Deşi locuia în străinătate de mai bine de zece ani, ea continua să gândească în limba ei, să mănânce ca o indiancă, să se îmbrace aşa cum o învăţase mama

1. *Pact de onoare (n.a.)*

ei și să creadă în zeii maya care, cu siguranță, o protejau încă.

În ciuda pericolului reprezentat de întoarcerea ei acasă, aștepta cu nerăbdare să atingă pământul țării sale, să revadă munții din *Quiche*, câmpurile cu porumb și pe cei care supraviețuiseră.

* * *

Malko închise telefonul fără chef. În Austria era un frig de crăpau pietrele: din cauza gerului, două instalații de canalizare pocniseră, inundând plafonul sălii de bal a castelului Liezen... Telefonul sună din nou.

— *Señor* Malko Linge? întrebă o voce de femeie.

— Da.

— *Señor*, nu mă cunoașteți, dar am un mesaj foarte important pentru dumneavoastră.

— Din partea cui?

— Nu pot să vă spun acum.

— Unde vă aflați?

— În holul hotelului.

— Atunci, urcați!

— *Señor* Linge, spusea ea cu dulceață în glas, locul este plin cu *orejas*.

— Atunci, ce doriți? întrebă Malko precaut.

— Nu departe de aici, pe Strada întâia, este un restaurant mexican, *El Pedregal*. Astă seară, cinați acolo. Voi fi și eu.

— Cum vă voi putea recunoaște?

— Voi purta o rochie roșie, iar părul meu va fi pieptănat într-un coc.

— Și apoi?

— La un moment dat, mă voi ridica de la masă. Toaletele se află în fundul sălii. Acolo ne vom putea întâlni și sta de vorbă. *Adios*.

Ea închise telefonul, lăsându-l pe Malko perplex. Vocea îi era total necunoscută. Părea a unei tinere educate, care vorbea o engleză corectă. Totul mirosea teribil a capcană. Risca încă o dată să joace rolul prostului într-un joc ale cărui reguli îi erau necunoscute. Totuși prezența lui Chris și a lui Milton îi asigurau o oarecare securitate. Se hotărî să meargă la întâlnire, fără să-l mai avertizeze pe Malcolm Brown.

* * *

Trei cântăreţi mexicani, cu poncho şi cu *sombreros* interpretau *mariachis* cu un elan cam forţat. *El Pedregal* era un loc destul de ciudat: avea scaune uriaşe din răchită de provenienţă locală şi peste tot erau plante luxuriante. Malko se apropie de o brunetă cu părul tuns scurt ce stătea la casă, loc aflat chiar în mijlocul restaurantului.

— Am reţinut o masă aici, o anunţă el. Pe numele Malko Linge.

Ea îl însoţi până la o masă aşezată lângă uşă, apoi se întoarse la casă, balansându-se în ritmul muzicii. Chris şi Milton se repeziră să ia lista de bucate, încercând să găsească ceva comestibil. Malko privi în jurul său. Şase mese erau ocupate, dar la nici una nu se afla femeia îmbrăcată în roşu...

Ei comandară inevitabila *cevices* şi friptură la grătar. *Mariachis* se deplasau de la o masă la alta propunând clienţilor să-şi aleagă ce vor. Clienţii de la o masă vecină plătiră consumaţia şi se ridicară să plece. O jumătate de oră se scurse fără să se întâmple ceva special.

Malko tocmai îşi termina friptura, când în restaurant intrară două femei. Una purta o bluză albă ajustată şi o fustă lungă şi neagră ce lăsa să se vadă nişte cizmuliţe legate în faţă cu şireturi. Cealaltă femeie era îmbrăcată cu un taior roşu şi avea coc. Părul negru îi încadra faţa lungă şi senzuală, cu o gură cărnoasă şi o bărbie energică. Erau două *ladinas* superbe şi cu ochii scânteietori.

— Iat-o pe femeia în roşu, le spuse Malko celor două gorile.

— Dacă îşi vâră mâna în geantă, trag, îl preveni Milton.

Malko era destul de confuz. Totul mirosea a capcană, dar părea prea cusută cu aţă albă. Necunoscuta nu putea să-şi închipuie că el va veni fără să-şi ia anumite precauţii. Prezenţa la masă a celor doi americani era ca un avertisment mut. Dacă avea intenţii rele, risca să dea de bucluc. În faţa restaurantului se afla un paznic înarmat. După ce comandară două Margaritas, femeile începură să pălăvrăgească vesele. Cântăreţii mexicani se opriră la masa lor şi interpretară cu foc *Vera Cruz*. Clienţii plecau unul după altul. Lumea părea că se culcă devreme în Guatemala City. Curând nu mai rămaseră ocupate decât trei mese... Cele două necunoscute, cinci bărbaţi necunoscuţi şi câţiva cheflii adunaţi în jurul unei sticle cu tequila.

În cele din urmă, femeia în roşu se ridică de la masă şi se

strecură spre toaletă. Malko mai aşteptă câteva clipe înainte să plece şi el acolo. Toaletele se aflau în spatele barului, de o parte şi de cealaltă a unui coridor îngust. Fata în roşu era aplecată deasupra unui lavabou şi îşi refăcea machiajul. Ea se îndreptă şi îi surâse lui Malko.

— Dumneavoastră mi-aţi dat telefon? o întrebă acesta.

Ea făcu semn că da.

— De ce?

— Doream să vă vorbesc, dar se pare că nu pot încă. În sală se află o persoană care mă cunoaşte. Nu mai avem timp. Aş putea însă să vă primesc la mine acasă, pe Strada a şaptea, chiar vizavi de sinagogă. Este o clădire mare, albă, cu opt etaje. O luaţi pe scara din stânga şi urcaţi la etajul trei. Acolo nu este decât o singură uşă. Trebuie să veniţi singur şi să aveţi grijă să nu vă urmărească cineva.

— Dar...

— Îmi risc viaţa, spuse ea cu simplitate.

Malko avu impresia că este sinceră şi intră într-una dintre cabine. Când ieşi de acolo, necunoscuta dispăruse. Stătea la masa ei şi conversa cu prietena ei. Cei cinci bărbaţi vorbeau tare.

O jumătate de oră mai târziu, cele două *ladinas* cerură nota de plată şi apoi plecară. Malko aşteptă câteva minute şi apoi plecă şi el.

Nu-i mai rămânea decât să se ducă la misterioasa întâlnire.

Capitolul XVIII

Clădirea albă din faţa sinagogii se vedea de departe. Malko îi privi îndelung faţada. Era mai mult ca sigur că încercau să-l atragă într-o capcană, în ciuda celor spuse de Malcolm Brown. El se întoarse spre cele două gorile.

— Nu ne luăm nici un risc, le spuse el. Imediat ce intraţi, neutralizaţi totul.

— *No problem*, îl asigurară americanii într-un singur glas. Imobilul era o construcţie modernă cu opt etaje şi cu magazine la parter. Inevitabilul portar dormita aşezat pe un scăunel, cu pistolul pe genunchi. Malko îl salută cu un răsunător *buenas noches,* la care acesta răspunse politicos. Nu era pus acolo ca să facă necazuri unor *caballeros.*

Cei trei bărbaţi intrară în clădire. Deşi aceasta avea ascensor, ei urcară pe scară. La al treilea etaj, nu se afla decât o singură uşă. După ce Chris şi Milton se aşezară de o parte şi de alta a ei, Malko sună.

Se auzi zgomotul unor tocuri şi uşa se deschise larg. Faţa necunoscutei în roşu reflectă o stupefacţie totală când cele două gorile dădură buzna înăuntru. Cei doi săriră peste tânăra femeie şi o imobilizară la pământ... Milton Brabeck, cu un Magnum 357 în mână, începu să percheziţioneze apartamentul, deschizând uşile cu lovituri de picior...

— Nu este nimeni, anunţă el revenind în încăpere.

— Ridicaţi-o de jos! ordonă Malko.

Chris o ajută pe femeie să se ridice, dar fără exces de zel.

Aceasta îşi reveni din stupefacţie.

— Ce v-a apucat? îl întrebă cu o voce furioasă. V-am spus doar să veniţi singur.

— Am motive să fiu prevăzător, făcu el. Vă rog să mă scuzaţi. De ce nu mi-aţi vorbit la restaurant?

Femeia ridică din umeri.

— Oamenii de la masa alăturată făceau parte din G–2. Pe doi dintre ei îi cunoșteam din vedere.

— Cine sunteți dumneavoastră? Nici măcar nu știu cum vă numiți.

— V-am spus să veniți singur, spusea ea. Acum, când ați văzut că apartamentul este gol, nu puteți spune pistolarilor dumneavoastră să aștepte puțin afară?

Malko avu impresia că, imediat, Chris o va sugruma. Să-i spună lui *pistolero*!

— Bine. Chris, Milton, așteptați-mă în hol. N-aș vrea să am vreo surpriză neplăcută.

După ieșirea celor doi, femeia păru mai calmă. Luă o sticlă dintr-un bar și umplu două pahare.

— Beți. Este un rom vechi. Sunt încă moartă de frică.

— De ce?

— Dacă cei din restaurant ar fi știut ce făceam eu acolo, acum aș fi fost moartă.

Ea bău conținutul paharului dintr-o dată și îl umplu din nou. Malko o observă tulburat.

— Spuneți-mi totul de la început. Cine sunteți și unde ne aflăm?

— Mă numesc Domenica, zise ea. Soțul meu este exportator. Are plantații de cafea și de trestie de zahăr. Aici locuiește o prietenă care, în momentul de față, se află la Miami. Ea îmi împrumută adesea apartamentul. Paznicul mă cunoaște bine.

Cu alte cuvinte, aici era cuibușorul ei de nebunii.

— Unde este soțul dumneavoastră?

— Este la un dineu de afaceri. El m-a rugat să vă întâlnesc.

— De unde mă cunoaște?

— Nu știu amănunte, dar el cunoaște mai mulți colonei din G–2. A fost coleg de universitate cu ei. Are un mesaj foarte important pentru dumneavoastră.

— Despre ce este vorba?

— Ieri a avut loc o reuniune Agra.

— Ce este Agra?

— Un comitet care îi regrupează pe cei mai importanți oameni ai agriculturii. Reuniunea de ieri a avut drept scop votarea deciziei de eliminare a Rigobertei Menchu, în ciuda

interzicerii acestei hotărâri de către chiar preşedintele republicii. Ea a fost organizată de o femeie de care poate aţi auzit deja: Maria-Beatriz Orlando.

— O cunosc, zise Malko. Şi ea face parte din această organizaţie?

— Da. Îi urăşte de moarte pe indieni şi nu doreşte ca lucrurile să se schimbe în această ţară.

— Dar preşedintele republicii a jurat în faţa americanilor că toţi cei responsabili de complotul împotriva Rigobertei Menchu au fost destituiţi sau arestaţi.

Domenica schiţă un surâs plin de indulgenţă.

— Aşa şi este. Dar generalul Guzman este decis să-şi ducă planul până la capăt, chiar împotriva ordinelor primite de la preşedintele Serrano. Pentru aceea a dorit să aibă sprijinul total din partea Agra. Aşa că a avut loc votarea, iar participanţii au decis în marea lor majoritate ca Rigoberta Menchu să fie eliminată.

— De ce soţul dumneavoastră nu i-a prevenit pe americani direct?

— Pentru că ar fi putut afla prietenii săi. Dacă aceştia ar şti că v-am avertizat, ar fi cu siguranţă ucis, la fel şi eu. Nu vreau nici să vă spun numele lui.

— Şi ce aşteptaţi de la mine?

— Să ştiţi. Ei vor încerca să o asasineze pe Rigoberta Menchu, în ciuda angajamentului solemn luat de către preşedintele Serrano.

— Cum vor proceda?

— Nu ştim. Doar câţiva oameni din „Serviciul Arhive" sunt la curent cu amănuntele operaţiunii. Acum puteţi să faceţi ce vreţi, dar nu spuneţi nimănui că m-aţi întâlnit...

Ea se pregătea să-şi umple şi al treilea pahar. Privirea îi devenise mai strălucitoare.

— De ce soţul dumneavoastră a reacţionat astfel?

— Pentru că nu este de acord cu ceilalţi. Din păcate, cei ce nu doresc asasinarea Rigobertei Menchu sunt doar doi din cincisprezece. El este de părere că lumea trebuie să se schimbe şi la noi şi că Guatemala trebuie să iasă din ghetoul în care se află, dacă nu dorim să devenim ca Africa de Sud. O să ajungem să fim vânaţi de către indigeni. Şi acum, nu mai am nimic să vă spun.

Domenica se uită la ceas.

— Trebuie să mă întâlnesc cu soțul meu. Ieșiți dumneavoastră mai întâi. Dacă doriți să mă revedeți, este simplu: în fiecare zi, iau prânzul cu prietenele mele la *Randez-vous,* pe Strada întâia din *zona viva.* Nu trebuie să-mi vorbiți, dar dacă pot, voi pleca singură cu mașina și mă voi opri într-un loc sigur.

Malko plecă. Chris și Milton îl așteptau la parter, posomorâți.

— Ați stat ceva, nu glumă! remarcă Chris Jones.

— Avea multe lucruri importante să-mi spună, răspunse Malko.

Chris adulmecă hainele lui Malko.

— În orice caz, vi le-a povestit de aproape...

Cei trei se întoarseră la hotel. Malko abia aștepta ziua următoare, când avea să-l smulgă pe Malcolm Brown din liniștea sa amăgitoare.

* * *

Malcolm Brown asculta cu capul aplecat pe o parte, ca de obicei, și cu ochiul său rotund și inexpresiv fixat pe Malko. Era vizibil șocat.

— De unde știți că femeia aceea v-a spus adevărul? făcu el neîncrezător. Nu există nici o probă, dar avem în schimb cuvântul președintelui.

— Și ce interes ar fi avut aceasta să ne mintă?

— Nu știu, făcu americanul. Totul mi se pare foarte ciudat.

— Ce facem acum?

— Întrebarea ar fi mai degrabă: „Ce putem face?"

— Aș putea să-l supraveghez pe Noel de Jesus Zacara, sugeră Malko. Cu discreție.

— Dacă doriți, nu am nimic împotrivă. Dar vă rog, fiți prevăzător, să nu existe incidente. Nu sunt sigur că povestea asta este adevărată și nu mai am chef să dau ochii cu președintele.

* * *

În timpul zilei, *colonia* Lourdes era cu mult mai elegantă. Aici nu era nici urmă de mizerie. Zona era plină de verdeață, de

vile cochete şi de bulevarde bine întreţinute. Armata guatemaleză era bine tratată. Malko era la pândă de la ora şapte dimineaţa. Întâi verificase dacă maşina colonelului Sanchez se afla în curtea acestuia. Pe la ora opt, porţile de fier forjat se deschiseră larg şi apăru Honda Accord. Jorge Sanchez se îndrepta către oraş. Malko îl urmări până la o clădire mare şi îngălbenită ce se afla în spatele Palatului Naţional. Sanchez mergea la biroul său. Ca să-l poată urmări, lui Malko i-ar fi trebuit o întreagă organizaţie... Tocmai avea de gând să se întoarcă, când deodată observă camioneta albă cu geamuri fumurii. Era imposibil să vadă cine era la volan. Aceasta viră la stânga şi coborî apoi pe Strada a şasea. Malko se hotărî să o urmărească. Coborî toată Strada a şasea până la Palacio Nacional şi intră apoi pe bulevardul Bolivar şi pe *calzada* Roosevelt. Cu o sută de metri mai departe, camioneta albă intră pe o stradă laterală îngustă şi staţionă în faţa unui grilaj. Un bărbat, a cărui figură îi era necunoscută lui Malko, se dădu jos din maşină şi dispăru pe o portiţă tăiată în grilaj. Camioneta albă dispăru imediat. Malko parcă maşina şi se apropie mergând pe jos. El descoperi un parching destul de mare, unde erau cam douăzeci de semiremorci. Bărbatul care coborâse din *panel de la muerte* stătea de vorbă cu un altul, care avea pe cap o pălărie mare, albă.

Malko reuşi să se ascundă pe trotuarul din faţă, în spatele unor comercianţi ambulanţi. Cei doi bărbaţi se opriră în faţa unui imens camion-cisternă cu marca Volvo, un mastodont de treizeci de tone. Bărbatul care coborâse din camionetă se sui în cele din urmă în cabina acestuia şi un jet de fum negru ieşi pe ţeava de eşapament. Pleca aşadar la drum.

Semiremorca ieşi din parching şi trecu prin faţa lui Malko. Acesta abia avu timp să ajungă la maşina sa şi, intrigat, începu să o urmărească. Treaba asta nu era prea greu de făcut, pentru că circulaţia era încetinită de pietonii care mergeau peste tot.

Volvo se îndreptă spre partea de nord a oraşului, apoi viră la dreapta, către est, intrând în zona 4, unde se afla un cartier foarte popular. Acolo îşi încetini viteza şi se opri în faţa intrării unei clădiri ce semăna cu un castel fortificat dintr-o poveste cu zâne: avea ziduri groase şi înnegrite, cu metereze şi turnuleţe cu creneluri.

Era de fapt o cazarmă.

Camionul-cisternă se opri puţin în faţa santinelei, apoi intră în curtea cazarmei şi porţile se închiseră în urma lui. Pe frontonul clădirii, Malko citi o inscripţie alcătuită din litere mari şi roşii: *Justo Ruffino Barrios.*

Se simţi de parcă s-ar fi întors în acelaşi punct de unde plecaseră.

Şi totuşi era greu de crezut că toată armata guatemaleză avea numai grija Rigobertei Menchu.

Capitolul XIX

Deşi abia se crăpase de ziuă, zgomotele traficului de pe Bulevardul Reformei ajungeau până în biroul procurorului general. Era ora la care gărzile sale de corp erau gata să aţipească. Cum până acum nu se produsese încă nici un incident, vigilenţa lor slăbise în mod considerabil. În acel moment, doar doi stăteau de gardă: unul lângă poarta ce dădea spre stradă, iar celălalt, întins într-un hamac, pe veranda casei.

Pedro, care se afla lângă poartă, auzi brusc nişte ciocănituri şi se uită prin vizor ca să vadă cine este matinalul vizitator. Nu mai avu însă timp să reacţioneze. În loc de o figură, acolo se afla gura ţevii unei puşti. Pedro nu mai avu răgazul să se ferească. Detonaţia fu ultimul zgomot pe care îl mai auzi. Încărcătura îi smulse jumătate din craniu, iar el fu proiectat la trei metri în spate, mort chiar mai înainte de a atinge solul. Trezit brusc din somn, tovarăşul său, Isidoro, sări din hamac şi, smulgându-şi de la centură arma, se precipită către intrare. Puşca se descărcă pentru a doua oară, când el se afla doar la trei paşi de poartă. Cu pieptul ciuruit de gloanţe, bărbatul căzu pe spate scuipându-şi plămânii.

Poarta sări din balamale şi şase inşi dădură buzna în grădină. Toţi purtau bluzoane negre, cagule şi puşti-mitralieră. Nu reuşiră să ajungă prea departe însă. O rafală îi seceră pe doi dintre ei, lungindu-i pe peluză. De la fereastra camerei sale, Juan Carlos Verdes îi ochea cu un M.16... Alte gărzi de corp, aflate în interiorul casei, se dezlănţuiră la rândul lor...

Asaltanţii ripostară timp de mai multe minute, apoi fură nevoiţi să se retragă, luând cu ei şi pe camarazii morţi. De la fereastra sa, procurorul general continua să tragă, apoi lăsă arma şi telefonă la poliţie. Fără să-şi facă însă prea multe iluzii... Oamenii săi se aflau de acum în grădină şi în stradă. Ei observară o camionetă de culoare închisă care dispărea după colţul străzii.

Când poliția își făcu apariția, nu găsi decât o bucată de cartuș și cadavrele celor doi *pistoleros*.

După ce stătu de vorbă cu polițiștii, Juan Carlos spuse șoferului să scoată din garaj Blazer-ul blindat. Acum nu mai era cazul să riște. Între timp, el se întoarse în casă ca să-și ia servieta. În momentul în care se pregătea să iasă, o explozie îl făcu să tresară. El se repezi afară. Partea din față a Blazer-ului său era spulberată! Roata din stânga-față fusese proiectată la o distanță de mai mulți metri, iar capota și parbrizul erau făcute zob, în timp ce din motor ieșea un nor de fum negru. Șoferul, protejat de planșeul blindat, scăpase cu viață, dar mașina era de acum inutilizabilă... Incendiul fu repede stins cu un extinctor de către gărzile de corp.

* * *

— Au vrut să mă asasineze, le spuse Juan Carlos lui Malcolm Brown și lui Malko.

Aceștia tocmai își făcuseră apariția, alertați prin telefon. Procurorul le povesti despre atacul al cărui victimă tocmai fusese.

— Aveți vreo bănuială în legătură cu cine ar fi putut să fie? Guatemalezul făcu un gest evaziv.

— Sunt atâția care îmi doresc moartea... Pot fi cei de la G–2, traficanții, ori cei ce sunt implicați în afacerea Rigoberta Menchu. Se știe că eu colaborez cu dumneavoastră. Au vrut să se răzbune pentru că din cauza noastră, președintele i-a obligat să renunțe la planul lor diabolic.

Gărzile de corp priveau cu stupoare la ce mai rămăsese din Blazer. Motorul era mort, iar carterul fusese spulberat... Malko se apropie să vadă roata aruncată de explozie. Tocmai voia să se întoarcă la Juan Carlos, când observă că ceva era agățat de pneuri. Uitându-se mai cu atenție, văzu că este vorba de un cârlig de pescuit care era înfipt în cauciuc, fiind legat cu un fir de nailon lung de un metru. El smulse cârligul și reveni lângă grup.

— Iată ce a provocat explozia, spuse el.

Cei doi se uitară înmărmuriți.

— Ce e asta?

— Cârligul acesta a fost înfipt în cauciuc, le explică Malko. Un fir de nailon îl lega de un detonator cu tracțiune băgat într-o pungă de plastic, fixată pe osie în câteva secunde, cu ajutorul unei benzi adezive. Cu siguranță că vom găsi urmele lăsate de acestea.

Când maşina a început să se mişte, firul a fost întins şi antrenat de cârligul prins de pneu. Atunci a fost declanşat detonatorul şi... bum!

— *For Christ's sake!* exclamă Malcolm Brown, cum aţi ghicit toate astea?

— Era una dintre distracţiile zilnice de la Beirut. Înainte de a demara, trebuia să îţi verifici cu mare băgare de seamă cauciucurile...

— Dar aici nu suntem în Liban, remarcă Juan Carlos Verdes.

Brusc, Malcolm Brown, se schimbă la faţă.

— *God damn it!* strigă el.

— Ce s-a întâmplat? îl întrebă Malko.

— O să vă spun.

Americanul îşi luă la revedere de la procuror şi se năpusti către maşina sa, luându-l şi pe Malko cu el. Când se aflară în Buick, el spuse:

— Ariel Halpern, omologul meu din Mossad, vine din Liban. Ştiu că a avut mult „de lucru" aici...

— Credeţi că a putut da ceva „asistenţă tehnică" guatemalezilor? făcu mirat Malko. Pentru un atentat împotriva procurorului general?

— Ştiu sigur că sunt mână-n mână şi mai ştiu că doi tipi din Mossad, care îşi spuneau ingineri agronomi, au făcut o grămadă de deplasări în zonele cu *subversivos* unde au pus umărul la eliminarea acestora. Am o răfuială cu el şi am de gând să-l convoc imediat.

— Să-l convocaţi?

— Chiar în acest moment, israelienii se tem de Clinton ca de dracul. Ei nu fac nimic la întâmplare. De altfel, puteţi asista şi dumneavoastră la întâlnire.

— Încep să mă întreb dacă acest atentat a fost împotriva lui Juan Carlos, zise dintr-o dată Malko. De unde ştim că nu au vrut doar să distrugă maşina blindată pregătită pentru Rigoberta Menchu. Dacă Domenica a avut dreptate când ne-a avertizat în legătură cu hotărârea lui Guzman de a trece peste ordinul preşedintelui?

— Este o ipoteză de care trebuie să ţinem cont, admise posomorât şeful centralei CIA. Voi trimite imediat un telex la Washington. Eu dispun de un Cadillac blindat pe care pot să-l pun la dispoziţia Rigobertei întrucât ambasadorul lipseşte din oraş. Trebuie însă să obţin autorizaţia de la State Department.

— Noi vom merge la Conavigua, spuse Malko.

Mai avem nevoie de ceva informații. Voia să își dea seama dacă mașina infernală era încă în funcțiune.

* * *

Ariel Halpern pătrunse în biroul lui Malcolm Brown cu un zâmbet larg pe față. Gura cu buze groase și nasul impunător îi dădeau un aer jovial și inofensiv. Doar privirea ascuțită trăda altceva decât această aparentă bonomie. El se așeză pe un scaun care scârțâi sub greutatea lui.

— Ce plăcere să vă văd, spuse el vesel; nu ne-am mai prea întâlnit în ultima vreme. Ca și dumneavoastră, nu mai pridideșc cu hârțogăraia, ca să nu mai vorbesc de alte obligații. Tocmai a trebuit să-i organizez bar-mitsva[1] fiului meu și am muncit, nu glumă!

Malcolm Brown îl ascultă fără să spună o vorbă, în poziția sa predilectă, de pasăre. După câteva secunde de tăcere, el spuse cu o voce calmă, dar rece:

— Ariel, încetați cu tot acest teatru. Știu că interesele noastre sunt uneori divergente, dar *teoretic* nu suntem adversari. Or, tocmai încercați să mă călcați pe bombeu... Nu vreau să-mi redactez raportul pentru Langley, înainte să stăm de vorbă. Știți bine că în acest moment, compatrioții dumneavoastră sunt atenți la starea relațiilor dintre țările noastre. Și cum știu că iubiți mult această țară, nu cred că v-ar face plăcere să plecați la Tel-Aviv...

Ariel Halpern își dădu seama că este pus la colț. Tonul cu care Malcolm îi vorbise, arăta clar că nu glumește. Acest lucru nici nu-i stătea în fire. O explicație bună avea acum mai multă valoare decât o minciună proastă, căci americanii nu puteau suferi minciunile. Arboră un surâs plin de umilință.

— Ce-i drept, ar fi trebuit să-mi țin gura. Dar când mi-au cerut informații despre acel Malko Linge, nu m-am gândit că este chiar atât de grav dacă le dezvălui cine este. Oricum l-ar fi dibuit cu ajutorul mexicanilor sau al altor colegi din America Latină. Și apoi, am și eu ordinele mele de la Tel-Aviv, să mențin relații cât mai bune cu omologii mei de aici. *You know that...*

Malcolm Brown îl asculta împietrit. La orice s-ar fi așteptat, dar la asta nu. Trebui să facă un efort supraomenesc ca să nu sară peste birou și să-l sugrume pe israelian. Cu o voce normală, el îl întrebă:

— Aveați vreo idee în legătură cu ceea ce făcea aici Malko Linge?

---

1. Ceremonie religioasă iudaică, organizată cu ocazia majoratului (n.t.)

— Absolut nici una.

— Și cui ați difuzat această informație?

După o scurtă ezitare, Ariel Halpern răspunse:

— Colonelul Jorge Sanchez, șeful „Serviciului Arhive".

— Ei bine, vă voi spune eu ce făcea în Guatemala City acest Malko Linge, spuse Brown cu o voce rece ca gheața. La cererea mea, avea sarcina să o contacteze pe Mercedes Pinetta.

Ariel Halpern se schimbă la față.

— *My God*! spuse el cu o voce joasă, îmi pare foarte rău.

— Ați provocat moartea acelei fete și ați contribuit la eșecul unei vitale operațiuni de penetrație.

Agentul Mossad-ului avea figura descompusă și lividă.

— Sunt de-a dreptul dezolat, se bâlbâi el. Nici nu știu cum să vă explic...

Malcolm Brown îl observa înfuriat. Dacă ar fi trimis la Langley un raport în care ar fi declarat că un israelian a compromis o importantă acțiune a CIA, treaba asta nu ar fi rămas fără consecințe. Era momentul să atace.

— Tot dumneavoastră i-ați învățat cum trebuie folosit un cârlig de pescuit ca să arunce în aer o mașină? îl interogă el cu o voce dulce.

Halpern îl privi cu o mirare sinceră în ochi.

— Ce legătură are cu...? Da, desigur, cei de la G–2 au descoperit niște vehicule folosite de *subversivi* și voiau să le facă o mică surpriză. E vorba de o șmecherie pe care am învățat-o la Beirut.

Malcolm Brown nu mai semăna acum deloc cu un pui trist, ci, mai degrabă, cu un vultur gata să atace prada. El își întinse gâtul subțire, alb de enervare.

— *Fuck you!* Doar știți prea bine că nu se mai află picior de subversiv în orașul ăsta! „Șmecheria" despre care vorbiți a aruncat în aer mașina blindată a procurorului general, care era pregătită pentru transportarea Rigobertei Menchu! Iar Mercedes Pinetta a fost făcută harcea-parcea pentru că ne-a dezvăluit planul de asasinare a acesteia. Nu știam că sunteți băgat până-n gât în toată afacerea asta.

Israelianul era livid. Lucrurile luaseră o întorsătură extrem de urâtă.

— Ia stați, protestă el. Eu nu m-am ocupat niciodată de Rigoberta Menchu. Și habar n-am avut de povestea cu procurorul general. Nu este pentru prima dată când le dau o mână de ajutor în lupta contra subversivilor.

— Când le-ați furnizat aceste informații?
— Ei, să fie patru sau cinci zile.
— Și cui le-ați transmis?
— Lui Jorge Sanchez, bineînțeles. Doar pe el îl cunosc cel mai bine. El urma să transmită informațiile agenților de la G–2.

Malcolm Brown simți cum i se pune un ghem în stomac. Desigur că la data când Halpern îi învățase pe guatemalezi treaba cu cârligul, președintele încă nu oprise acțiunea de eliminare a indiencei. Faptul că atentatul asupra procurorului fusese săvârșit acum, arăta clar că nimic nu se schimbase. Planul diabolic rămăsese în picioare.

Americanul îl privi pe Ariel Halpern cu răceala unui aisberg.

— Aș putea să vă distrug cariera, știți prea bine. Ar trebui să faceți două lucruri ca să-mi țin gura închisă. Primul: să uitați că ne-am întâlnit astăzi. Al doilea: vreau toate detaliile *operaționale* în legătură cu atentatul ce se pregătește împotriva Rigobertei Menchu.

Israelianul îi aruncă o privire nenorocită.

— Cum credeți că pot să aflu eu așa ceva?

— După toate serviciile pe care le-ați adus, sunt convins că aveți destule relații în serviciile de informații guatemaleze.

— O.K., voi încerca, promise Halpern.

— Doresc să am aceste informații astă seară sau mâine dimineață cel mai târziu, i-o tăie Malcolm Brown.

* * *

— Cei de la garajul din față, care ne supravegheau, au plecat, îl anunță Maria Chacar pe Malko. Nu se mai află nimeni pe stradă...

O animație neobișnuită domnea pe culoarele din sediul Conavigua. Indiencele se agitau pregătind tot felul de banderole, portrete ale Rigobertei Menchu, pancarte. Câteva femei se chinuiau să învețe cum să manevreze un aparat de fotografiat.

— Ce mai știți?

— Am primit o scrisoare de la Președinție. Ni se cere ca din motive de securitate să n-o primim aici pe Rigoberta. Președintele însuși va pune o mașină la dispoziția ei, precum și o escortă care o va însoți până în Quiche. După un discurs care va fi rostit la aeroport, convoiul va pleca direct spre Quiche.

— Și dumneavoastră?

— Eu o voi însoţi, răspunse cu mândrie Maria Chacar.

— Şi prietena dumneavoastră, Petrona?

Faţa Mariei se întunecă.

— Sper că va putea să vină până la aeroport. Nu se simte nici acum prea bine şi se află încă în stare de şoc. Dacă nu va putea să vină la aeroport, o va întâlni pe Rigoberta în Quiche. Dumneavoastră ce noutăţi mai aveţi?

Malko încercă să fie cât mai convingător.

— Preşedintele Serrano a promis ambasadorului Statelor Unite că nu se va întâmpla nimic. El l-a scos din funcţie pe generalul Cesar Guzman şi l-a pedepsit pe şeful „Serviciului Arhive".

— O, dar este minunat! strigă Maria Chacar. Totuşi, am auzit că azi-dimineaţă s-a produs un atentat împotriva procurorului Juan Carlos Verdes. Că maşina acestuia a fost distrusă. Acum nu mai contează acest lucru, pentru Rigoberta va avea la dispoziţia ei un vehicul oficial.

Mândria cu care rostise aceste cuvinte era subliniată de un surâs strălucitor. Lui Malko nu-i veni să-i tulbure bucuria. Suspendarea activităţii de supraveghere a sediului lor era o consecinţă firească a ordinelor date de preşedinte.

Numai atentatul asupra procurorului general demonstra că activitatea subterană a complotiştilor nu se terminase.

— Continuaţi-vă pregătirile, spuse el. Nu mai este mult până la marele eveniment. *Hasta luego.*

Când plecă, el trecu prin faţa unui uriaş protret al Rigobertei Menchu, care o înfăţişa surâzătoare în mijlocul unor indieni împodobiţi cu ghirlande de flori.

Malko avu senzaţia unui gol în stomac. Instinctul său îi spunea că Domenica îi spusese adevărul şi că atentatul recent nu făcuse decât să confirme acest lucru. Trebuia să-şi intensifice eforturile. Îşi aminti de camionul-cisternă folosit de oamenii lui Sanchez şi se gândi să mai sondeze puţin această pistă. Plecă deci cu gorilele sale spre sudul oraşului şi se opri în parcul Miramar unde aşteptă să se elibereze o cabină telefonică. La telefon răspunse Hugo Gordillo, adjunctul comisarului care fusese asasinat sub ochii săi.

— Aş putea să vă văd doar cinci minute? îl întrebă Malko.

— *Como no.* Unde vă aflaţi?

— În parc. Acolo unde ne-am văzut ultima oară.

— Vin îndată.

Câteva momente mai târziu, cei doi se aflau într-o cafenea aglomerată şi zgomotoasă.

— Ați putea afla ceva mai mult despre acest camion? Să știm cui aparține de fapt.

Îi dădu numărul camionului-cisternă.

— Este simplu. Spre seară vă voi suna la hotel, dar nu vă voi spune numele meu.

— Apropo, cunoașteți cazarma *Justo Ruffino Barrios?*

— Desigur. De ce?

— Se află ceva special acolo?

Polițistul ezită un moment.

— Da și nu. Ea a servit o vreme ca închisoare pentru *subversivos* și este una din bazele de comando ale G–2. Se pare că mai sunt încă mulți *sequestrados* acolo. Nimeni însă nu i-a văzut. Civilii nu au acces. *Los paneles de la muerte* se află acolo.

Așadar, camionul cu pricina era în mâinile celor de la G–2. Or, acest organism nu era direct implicat în proiectul atentatului, doarece acest proiect era condus numai de colonelul Sanchez de la „Serviciul Arhive". Însemna că este vorba de o altă afacere. Singurul lucru ciudat era că tipii de la „Serviciul Arhive" duseseră camionul la cazarmă...

— Se anunță o grevă a transporturilor în comun și a transportatorilor de benzină pentru mâine, îi mai spuse Hugo Gordillo. Probabil că militarii au vrut să-și facă rezerve.

* * *

Malcolm Brown îl aștepta pe Malko în holul hotelului *Camino Real.* Părea vizibil preocupat. El îl atrase spre piscina pustie.

— Tocmai m-am întâlnit cu Halpern, pentru a doua oară, spuse el. L-am trimis la „pescuit" și a prins ditamai peștele. Amicii săi de la G–2 i-au spus că tipii de la „Serviciul Arhive" le-au împrumutat o armă de fabricație rusească acum câteva zile. El l-a rugat pe prietenul său să le-o ceară înapoi, iar aceștia au zis că mai au încă nevoie de ea.

Lucrurile păreau să concorde. În ciuda interdicției președintelui republicii, generalul Guzman și fidelii săi erau ferm decizi să o ucidă pe femeia care trebuia să se întoarcă în patrie.

Capitolul XX

Malko şi americanul se uitară lung unul la celălalt: de data asta se umpluse paharul. Diplomaţia avea şi ea limitele ei. Se găseau în faţa unui caz tipic pentru statele subdezvoltate: un serviciu nu asculta de ordinele primite de la şefii politici. Chiar dacă ar fi insistat din nou pe lângă preşedintele Guatemalei, lucrurile nu s-ar fi schimbat cu nimic. Cei vinovaţi ar fi continuat să nege, văzându-şi mai departe de activitatea ilegală.

— Dacă aş fi în locul dumneavoastră, aş avertiza conducerea de la Langley în legătură cu ceea ce se întâmplă aici, spuse Malko. Şi cu cât mai repede, cu atât mai bine. Şi aş cere instrucţiuni precise... Altfel riscăm să mergem cu toţii la funeraliile Rigobertei Menchu.

— Ce anume doriţi să le cer?

— Autorizaţia de a acţiona la nivel *operaţional* pentru anihilarea complotului. Adică în mod clandestin.

— Mă întorc la ambasadă, îi spuse Brown. Rămâneţi cu Milton şi cu Brabeck să mâncaţi aici. Eu mă întorc imediat cum aflu ceva nou. Malko nu se despărţi bine de americani, că se ciocni aproape nas în nas cu Hugo Gordillo.

— Am descoperit ceva, îl anunţă poliţistul. Camionul-cisternă a fost declarat dispărut acum câteva zile.

— Sunteţi sigur că este vorba de aceeaşi maşină?

— Absolut sigur.

— Este ceva frecvent furtul unor astfel de maşini?

— Orice se poate întâmpla. Din cauza benzinei, căci camionul este prea vizibil.

— Mulţumesc, îi spuse Malko. Voi vedea cum aş putea interpreta acest fapt.

Îşi aminti de Noel de Jesus şi de etuiul în formă de puşcă pus în bandulieră. Treaba asta nu prea se înlănţuia cu dispariţia

camionului cisternă. Se putea ca cele două afaceri să nu fie legate între ele. Oricum, ceva era foarte bizar...

El merse să se întâlnească cu gorilele. Seara, *Camino Real* devenea centrul vieţii sociale din Ciudad de Guatemala, cunoscând o animaţie extraordinară. Femeile împodobite ca nişte brazi de Crăciun se foiau peste tot, îmbulzindu-se către imensa sală de bal aflată în spatele celei de a doua piscine. Muzica inunda tot hotelul. Două ore mai târziu apăru din nou Malcolm Brown. Era extrem de agitat.

— Mahării de la State Department refuză să dăm maşina ambasadorului pentru transportul Rigobertei Menchu. Nu vor să participăm pe faţă în conflictul intern din Guatemala! Vor ca guatemalezii să decidă singuri soarta compatrioatei lor care a primit Premiul Nobel pentru Pace... Asta a fost vestea cea proastă. Vestea bună este asta.

El îi întinse lui Malko o telegramă ce tocmai fusese decodată, semnată de directorul general al CIA. El îi ordona lui Brown, în termeni foarte precişi, să se opună prin toate mijloacele înfăptuirii atentatului împotriva laureatei Premiului Nobel. Instrucţiunile veneau chiar de la Casa Albă şi erau în strânsă legătură cu George Bush şi cu noul preşedinte, Bill Clinton.

— Ce înseamnă acest lucru de fapt? îl întrebă Malko neîncrezător în orice fel de administraţie.

— După ce am primit telegrama, am telefonat acolo folosind o linie de satelit protejată. Şi eu m-am întrebat acelaşi lucru. Atunci mi-au răspuns că putem folosi orice tip de *covert action*. În afară de asasinarea preşedintelui, putem face absolut tot ca să prevenim orice acţiune negativă împotriva Rigobertei Menchu.

— Şi dacă mie mi se întâmplă ceva, desigur că nu veţi trimite puşcaşii marini să mă caute, sublinie cu amărăciune Malko.

Malcolm Brown îşi aplecă parcă şi mai mult capul într-o parte.

— Având în vedere metodele lor, aceştia ar trebui să vă caute în fundul unui cimitir. Acum, când, din punct de vedere legal, aveţi undă verde, ce vă gândiţi să faceţi?

— Am doar o singură pistă care poate fi exploatată, spuse Malko. Noel de Jesus Zacara. Este omul care a încercat să mă ucidă, care le-a agresat continuu pe văduvele de la Conavigua şi care are în posesie o armă pregătită pentru lichidarea Rigobertei Menchu. În plus, am şi adresa lui.

— Cum veţi folosi aceste date? Cu siguranţă că tipul nu va coopera cu noi. Vreţi să-l cumpăraţi?

— Ar fi un risc prea mare. Mai degrabă l-aş lua pe sus... Trebuie să aflu neapărat ce a făcut cu puşca aceea.

Malcolm Brown îşi aplecă capul în cealaltă parte, ca şi cum şi-ar fi mutat creierul de la dreapta la stânga, şi replică fără entuziasm:

— O.K., treceţi la treabă. Dar, *for Christ's sake*, aveţi grijă... Dacă îl... răpiţi, unde aveţi de gând să-l ascundeţi?

Malko îl privi cu ironie.

— Ţineţi neapărat să ştiţi?

Americanul bătu în retragere. Nu fusese niciodată un tip de acţiune, ci un hârţogar. Activitatea clandestină îl speria.

— O.K. *Good luck*, făcu el. Vă las.

* * *

— Niciodată n-aş îndrăzni să fac aşa ceva! Este imposibil!

Maria Chacar era moartă de frică. De vreo douăzeci de minute se afla împreună cu Malko în marele salon de la Conavigua. În toată clădirea domnea o intensă activitate. Indiencele pregăteau de zor festivitatea de primire a Rigobertei Menchu. Un grup coral repeta un cântec de bun sosit, într-un dialect necunoscut lui Malko. Acesta încercă să fie mai convingător.

— Maria, acum se ştie că au de gând să o împuşte pe Rigoberta cu o puşcă cu lunetă şi sunt sigur că Noel de Jesus ştie unde se află ascunsă aceasta. Am absolută nevoie de dumneavoastră ca să pot pune mâna pe el.

— Dar chiar dumneavoastră mi-aţi spus că însuşi preşedintele republicii o va proteja pe Rigoberta, gemu Maria.

— După aceea, am aflat altceva. Asasinii vor să încalce ordinele. Rigoberta soseşte mâine şi viaţa ei este în mâinile dumneavoastră.

Maria Chacar se prăbuşi, ca şi cum această responsabilitate o strivea. Lui Malko i se făcu milă de ea, dar nu avea de ales. Doi sau trei *gringos* nu puteau să-şi asume riscul de a ridica un agent al „Serviciului Arhive" în plin oraş.

Maria Chacar ridică privirea.

— Şi dacă mă recunoaşte?

Noel de Jesus o văzuse în mod sigur pe Maria în diverse ocazii. Dar de fiecare dată, ea fusese îmbrăcată cu straie de indiancă. Prăpastia dintre *ladinos* şi indieni era atât de mare, încât

creierul lui Jesus nu și-ar fi putut imagina că o indiancă tradiționalistă ca Maria Chacar s-ar fi putut deghiza în *ladina*. Acest lucru constituia cea mai bună protecție a ei.

— Nu sunt riscuri, dacă vă veți schimba hainele. Oricum, noi ne vom afla pe aproape.

— Dar după aia...

— El nu va afla niciodată că ați fost amestecată în povestea asta. Oricum, președintele nu va aprecia faptul că acesta și-a bătut joc de el. Chiar dacă se va purta cu mănuși cu generalul Guzman, nu va mai proceda la fel față de un sergent.

El se uită la ceas. Timpul trecea repede. Noel de Jesus trebuia agățat în timp ce trecea prin fața catedralei. Dacă ratau acest moment, totul era pierdut.

— Bine, merg să mă schimb, spuse Maria, cu un ton resemnat.

Când apăru iar, nici lui Malko nu-i veni să creadă că este vorba de aceeași femeie. Avea ochii machiați ca toate *ladinas*, era rujată, iar părul, care de obicei era lăsat liber pe spate, era strâns într-un coc elegant. Straiele multicolore și largi fuseseră înlocuite cu un pulover mulat pe trup și cu o fustă dreaptă și destul de scurtă. Își pusese ciorapi negri.

— Arăt ca o stricată, șopti ea. Mi-e tare rușine.

— Noi vom pleca înainte, iar dumneavoastră, după vreo zece minute, spuse Malko fără să dea vreo atenție celor spuse de ea. Și nu vă fie frică.

* * *

Noel de Jesus Zacara își examina cu un ochi critic cizma proaspăt lustruită, când privirea îi fu atrasă de o fată care traversa piața venind dinspre Strada a treia. Avea sânii grei, crupa obraznică și fața extrem de dulce și senzuală.

— Îmi vei termina cizmele mai târziu, îi spuse el lustragiului.

Cu o cizmă nelustruită, el porni în urmărirea necunoscutei. Reuși să o ajungă în dreptul catedralei, unde fata se oprise ca să se intereseze de prețul unor fețe de masă expuse de indieni. El se apropie de ea și îi șopti la ureche:

— *Guapa*, nu ai vrea să-ți ofer eu una?

Maria Chacar se întoarse cu repeziciune, roși și nu-i răspunse. Noel de Jesus se băgă în sufletul ei, atingându-i fesele rotunde. Fata asta i se părea nemaipomenită. Metisele astea micuțe parcă aveau foc în crupă dacă știai cum să le iei... Erau mult mai bune

decât târfele din zona 1. Fata se îndepărtă, iar el o urmări, asaltând-o cu propuneri din ce în ce mai îndrăzneţe. Parcă înnebunise. Voia cu tot dinadinsul să o aibă.

Maria Chacar se îndreptă către Strada a şasea, strecurându-se printre nenumăratele tejghele cu mărfuri etalate sub cerul liber. În cele din urmă, el îi tăie calea şi, cu zâmbetul cel mai cuceritor, îi spuse:

— *Guapa,* vino să bei o *Gallo*[1] cu mine. Sau ce vrei tu.

— Eu nu vreau nimic, răspunse fata. Nu am timp. Poate altă dată. Ea îi întoarse spatele şi, traversând strada, se îndreptă spre Strada a zecea. Noel de Jesus avu o idee. El fugi după fată şi luând-o de braţ îi spuse:

— Dar, *guapa,* ai să mergi la mine acasă!

Ea se eliberă.

— Ba nu merg deloc la tine, ci la cursul meu de dans! Lasă-mă, te rog, în pace!

Noel tresări. Intrarea la sala de dans era chiar în clădirea lui. Putea să o înhaţe cu forţa dacă o prindea în interiorul casei.

Se hotărî să nu mai încerce nimic pe stradă şi începu să o urmărească de la distanţă. Când ea se află în dreptul grilajului ce împrejmuia parchingul, el îşi grăbi paşii ca să o poată ajunge.

În clipa când fata fu la uşa imobilului, Jesus era la un metru în spatele ei. În holul întunecat, el se îndreptă către silueta care era acum chiar în faţa sălii de dans.

— *Guapa!* Aşteaptă...

Nu apucă însă să-şi termine fraza. Simţi cum gâtul său este prins într-o încleştare oribilă. Parcă ar fi avut un boa constrictor încolăcit în jurul lui! Se pomeni deodată ridicat de la pământ, cu laringele strivit de o greutate imensă. Încercă să-şi apuce arma, dar un văl negru i se puse pe ochi şi îşi pierdu cunoştinţa.

* * *

Când Malko şi Milton Brabeck se repeziră în hol, Chris Jones îl percheziţionase deja pe Noel de Jesus, scoţându-i arma, cheile şi documentele, pe care i le dădu lui Malko.

— Să mergem.

Fără vreun efort deosebit, el îl luă pe guatemalez pe umăr şi

---

1. Marcă de bere (n.a.)

începu să urce scara. Malko i-o luase înainte și descuie ușa apartamentului. Peste trei minute, Noel de Jesus era legat fedeleș într-unul din fotoliile sale, având ochii acoperiți cu o eșarfă. Ca să mai „doarmă" puțin, Chris îi aplică încă o doză din tratamentul său special...

Maria Chacar stătea nemișcată în pragul apartamentului, tremurând ca o frunză.

— Ce trebuie să fac acum, îl întrebă ea pe Malko.

— Puteți să vă întoarceți la Conavigua.

— Nu vreau, mi-este frică.

— Atunci, rămâneți.

— Nu vreau ca el să mă vadă.

— Aici sunt două camere. Mergeți în cealaltă și așteptați acolo. Ea se supuse, iar Malko încuie ușa cu cheia. Prima fază a operațiunii reușise de minune. Acum puteau să-l interogheze în liniște. Cel mai greu era însă să-l determine să vorbească.

* * *

Noel de Jesus își recăpătă cunoștința cu o durere atroce în gât. Avea impresia că fusese spânzurat. Fiind legat la ochi, nu putea să-și dea seama unde se află, și nici cine îl atacase. Încercă să se elibereze, dar în zadar.

— *Señor* Zacara, spuse o voce de bărbat, vrem să vă punem câteva întrebări. Dacă răspundeți în mod corect, nu vă vom face nici un rău. În caz contrar însă, riscați să treceți prin niște momente destul de neplăcute. *Entiendes*?

Vocea vorbea spaniola cu un puternic accent străin. Un *gringo*! Noel de Jesus simți cum i se urcă sângele la cap de furie și spuse cu scârbă:

— *Puerco! Hijo de puta!* dezleagă-mă imediat! Eu fac parte din garda prezidențială a Guatemalei. Sunt militar!

O lovitură puternică îl făcu să-și înghită cuvintele. Cu capul vâjâind, auzi vocea care îl întreba:

— Cine v-a dat ordin să o ucideți pe Mercedes Pinetta?

Jesus lăsă să treacă un timp ca să poată înregistra întrebarea. După accent, nu era un guatemalez. Atunci simți că este cuprins de panică. Cum de aflaseră *gringos* de Mercedes Pinetta? Trebuia să păstreze tăcerea.

— Cât despre Petrona Chona, ați primit ordin să o violați?

„Ticăloasa aia m-a recunoscut și a vorbit, ar fi trebuit să o ucid", gândi el.

— *Muy bien*, zise vocea. Văd că nu vrei să vorbești despre crimele înfăptuite deja. Atunci, spune-mi unde ai dus pușca aceea când ai plecat pe motocicletă? Și ce ai de gând să faci cu ea?

Noel de Jesus avu senzația unui duș cu apă înghețată. Dacă răspundea la întrebarea asta, colonelul Sanchez l-ar face bucățele. El se încăpățână să tacă. Vocea străinului tăcuse, iar parchetul scârțâi sub niște pași care se îndepărtau.

Țeava rece a unei arme se lipi de fruntea sa.

— Ai timp cât număr până la cinci...

El scutură din cap, știind că nu-l vor ucide. Vocea numără până la cinci, dar nu păți nimic.

* * *

Malko și Chris lăsară prizonierul în grija lui Milton și se retraseră în camera lui Noel ca să discute. Nici unul dintre ei nu era de acord cu tortura. La serviciul secret nu se învățase așa ceva. Malko simți că se află într-un mare impas. Jesus se temea mai mult de superiorii săi decât de ei.

Așezată pe pat, Maria Chacar se uita la ei cu o expresie ciudată pe chip. Ea descoperise pe o etajeră o sticlă de *concha* și își turnase un păhărel ca să astâmpere tremuratul convulsiv ce pusese stăpânire pe ea.

— Există o metodă sigură ca să-l faceți să vorbească, spuse ea dintr-o dată. Așa procedau *judiciales* când îi interogau pe *subversivos*.

— Despre ce este vorba? întrebă Malko.

— Este suficient să-i băgați pietricele sub pleoape. Asta te face să înnebunești de durere. Așa au făcut și cu soțul meu. A preferat să se izbească cu capul de zid și să se omoare decât să suporte chinurile.

— Dar cine ar putea să facă așa ceva? întrebă Malko.

Chris Jones își lăsă capul în jos, privindu-și picioarele uriașe. Nu era deloc dotat pentru genul acesta de exerciții.

— Eu, spuse Maria Chacar cu o voce calmă.

— Dumneavoastră... Dar, vă va recunoaște.

— Nu are importanță, răspunse indianca incredibil de liniștită. Apoi îl voi ucide. *Con permiso*, adăugă ea politicoasă.

Privirea ei îl înfrunta pe Malko. Alcoolul își făcuse efectul. Oița devenise tigru. Tânăra continuă:

— Acest om nu merită să trăiască. La început nu am vrut să vin aici, dar acum sunt mulțumită. Nici frică nu-mi mai este. Într-o bună zi, va trebui să ne ridicăm cu toții ca să învingem tirania moșierilor. Această zi a venit pentru mine.

Malko nu-i răspunse. Se afla într-o teribilă dilemă. Dacă ar fi refuzat oferta Mariei, ar fi ratat momentul și nu ar fi putut să-l facă pe Jesus să vorbească. Dacă însă o accepta, însemna să se coboare la nivelul dușmanilor săi.

— Dacă îi faceți acel lucru, eu nu vă voi putea lăsa să-l ucideți. Vă vom asigura protecția atât cât va fi nevoie.

— Eu mă voi reîntoarce în Quiche, ca să lupt așa cum a făcut Rigoberta, spuse ea cu simplitate. V-am spus deja. Nu-mi mai este frică. Deci?

— Dar de unde luăm pietricelele? făcu Malko agățându-se parcă de această imposibilitate.

Tânăra femeie începu să caute în geanta ei, de unde scoase un mic portofel din mătase pe care îl deschise. Malko putu să vadă strălucirea unor grăunțe de silex.

— Le-am păstrat ca amintire, spuse ea simplu. Când mi-au adus trupul neînsuflețit al lui Rafaelo, se mai aflau încă sub pleoapele lui.

Pe Malko îl trecură fiori reci. Cum putea oare Guatemala să-și mai găsească într-o bună zi liniștea și pacea cu atâta ură acumulată în suflete?

— *Vamos*, spuse Maria Chacar.

Ei se întoarseră în cameră. Fără să spună o vorbă, Malko trecu în spatele prizonierului și îi desfăcu de la ochi banderola. Noel de Jesus deschise ochii și o văzu pe Maria Chacar, fără machiaj, și cu privirea de nepătruns. După primul șoc, el izbucni într-o avalanșă de înjurături și de obscenități la adresa ei. Era atât de furios, încât se deplasă cu fotoliu cu tot în direcția ei. Milton fu nevoit să-l imobilizeze.

— Te voi jupui de vie, târfă ordinară, am să-ți scot ochii!

Jesus urla ca un dement făcând spume la gură. Maria Chacar îl lăsă să se potolească nițel, iar apoi, cu o voce aproape dulce, îi spuse:

— *Te gustaría marimba, Noel de Jesus*[1]?

El nu-i răspunse. Maxilarele sale erau încleștate de ură. Maria Chacar alese o casetă și o puse în casetofon, reglând volumul la maximum. Camera se umplu dintr-o dată de muzica îndrăcită a unei *marimba*. Maria Chacar începu să-și unduiască trupul pe loc,

---

1. Îți place marimba, *Noel de Jesus? (n.a.)*

cu brațele ridicate deasupra capului, așa cum dansează indienii. În alte împrejurări, Noel de Jesus ar fi găsit acest dans extraordinar de erotic. Chris și Milton priveau acest spectacol împietriți de spaimă și gâtuiți de emoție, pentru că știau ce avea să urmeze.

Malko încercă să se gândească la altceva. El, care avea oroare de violență, era obligat să-și uite în mod provizoriu convingerile.

Dansând întruna, Maria Chacar se apropie de bărbatul legat. Deși gura ei schița un zâmbet mecanic, în ochi îi ardea o ură fără margini. Parcă se transformase într-o altă femeie. Noel de Jesus o contempla fascinat, neștiind ce intenții are. Apoi privirea sa căzu pe cele două pietricele ce străluceau între degetele tinerei femei și începu să urle ca un porc înjunghiat.

Capitolul XXI

Muzica dată la volumul maxim nu reușea să acopere urletele oribile scoase de Jesus de Zacara. Cu o abilitate diabolică, Maria îi strecurase cele două pietricele între pleoape și globii oculari. Mai întâi, la ochiul stâng. Călăul lui Mercedes Pinetta încercă să se smulgă din fotoliul său, scuturându-și capul ca o vită nebună și implorând-o să-l ierte.

Malko simți nevoia să-și astupe urechile, iar cele două gorile se albiseră la față. Doar Maria era indiferentă. Din ochii lui Jesus șiroiau două firișoare de sânge. Niciodată nu și-ar fi imaginat Malko un astfel de supliciu. Aproape că-i veni să vomite. Urletele începură să articuleze câteva cuvinte.

— Vrea să vorbească, spuse Maria Cahcar. Ce doriți să aflați?

— Ce a făcut cu pușca pe care a transportat-o?

Ascultând întrebarea, Noel de Jesus clătină din cap ca un nebun. Începu imediat să dea o mulțime de explicații. Cuvintele erau ca un șuvoi neîntrerupt și de neînțeles pentru Malko.

— A dus pușca la o școală de agronomie, lângă aeroport.

— Mai exact, unde?

— Strada a șaptea, numărul 12–20. La ultimul etaj. Imobilul este nelocuit.

— El trebuia să facă treaba?

— Nu. O altă persoană pe care nu o cunoaște. El nu este un trăgător de elită.

— Ce știe despre celălalt?

Urmă un alt schimb de întrebări și de răspunsuri întrerupte de gemete.

— Spune că nu știe mai mult. El nu este decât un executant al unor ordine.

— Spune-i că trebuie să ne ducă în locul unde se află pușca. Scoateți-i pietricelele.

Maria Chacar se supuse fără prea mult entuziasm. Cu brutalitate, îi ridică pleoapele ca să poată recupera prețioasele fragmente de silex însângerate. După ce și le puse la loc în geantă, ea se întoarse către prizonierul ei. Malko crezu că vrea să-i șteargă sângele de pe față. Dar femeia scoase din cizmă un pumnal cu lamă lungă.

— Stai!

Chris Jones făcu un salt și-i luă pumnalul, chiar în clipa când aceasta era să-l împlânte în inima lui Jesus.

Maria Chacar se întoarse către Malko cu ochii arzători.

— Cum! Nu pot să-l ucid?

— Nu, spuse cu fermitate Malko. Știu că ardeți de nerăbdare să faceți acest lucru, dar ar fi o nebunie ca să îl ucidem aici. Vom vedea apoi ce este de făcut.

— Dar își merită moartea cu vârf și-ndesat.

— Vreau să ne ducă la arma aceea, îi tăie vorba Malko.

Noel de Jesus stătea cu ochii închiși și cu capul lăsat pe piept. Chris Jones îi dezlegă gleznele și îl ridică pe picioare. Cei cinci părăsiră apartamentul, în frunte cu Milton, care trebuia să vadă dacă drumul este liber. Noel de Jesus se clătina ca un bețiv, cu ochii în continuare închiși.

— Eu îl voi ajuta să coboare, propuse Maria Chacar.

Trecând în fața lui Malko, ea apucă brațul prizonierului și, cu toate forțele ei, îi dădu brânci pe scară.

* * *

Țipătul de groază scos de Jesus se contopi cu zgomotul înfundat scos de trupul ce se izbea de trepte. El se rostogoli în josul scării, apoi rămase chircit la trei metri mai jos. Capul său stătea într-un unghi ciudat față de corp și Malko nu mai fu nevoit să-i verifice pulsul ca să-și dea seama că murise deja. Omul își rupsese gâtul în cădere.

— E mort! îi strigă el Mariei Chacar.

Ea îl privi cu un surâs plin de cruzime.

— Dumnezeu m-a ajutat! Acest monstru nu merita să trăiască.

Dacă ar fi omorât un gândac de bucătărie nu ar fi fost mai puțin emoționată. Ce se întâmplase cu indianca timidă, care abia îndrăznea să-și ridice ochii? Ca și cum i-ar fi citit gândurile, ea adăugă:

— Dumneavoastră m-ați eliberat de frica mea. M-ați făcut să

înțeleg că pot fi și altceva decât o victimă. Acum mă simt foarte bine. Vă sunt extrem de recunoscătoare.

Privirea ei strălucea în mod neobișnuit. Malko avu impresia că avea să i se arunce în brațe. Milton Brabeck îi întrerupse gândurile.

— Ce facem acum?

Malko își veni în fire. În câteva clipe, puse la cale un plan.

— Milton, du-te și scoate motocicleta. Chris și cu mine vom duce cadavrul în portbagajul mașinii, iar voi mă veți urma. Vreau să găsesc arma aceea.

— Eu vă voi ajuta, spuse Maria Chacar.

Chris Jones alergă să aducă mașina din parching. Malko, ajutat de Milton, cără trupul lui Noel de Jesus la parterul clădirii. Sunetul claxonului îi dădu de știre că mașina era în fața intrării.

Peste treizeci de secunde, Noel de Jesus își începea ultimul său drum. Milton Brabeck încălecase pe Honda de culoare neagră și se luă după mașină.

— Trebuie să ne îndreptăm spre aeroport, spuse Maria Chacar.

* * *

Strada a șaptea era paralelă cu construcțiile aerogării La Aurora și cu imensul parching de lângă aceasta. Malko încetini viteza pentru ca Maria să poată observa numerele caselor.

— Aici este, îi anunță ea, arătând la o casă din cărămidă roșie, cu trei etaje și cu aspect neîngrijit. Malko opri mașina în fața ei. Deasupra ușii era o placă pe care scria: ESCUELA DE AGRICULTURA. În curte se puteau zări câteva unelte agricole părăsite.

— Continuați drumul și faceți apoi prima la dreapta, spuse Maria.

Un drum mocirlos pleca din Strada a șaptea, de-a lungul unui zid fără ferestre. El se termina în albia unui râu, Rio Guadron. Malko se afla acum în spatele școlii de agronomie. El opri Nissan-ul în fața unei portițe de lemn.

Aceasta nu era încuiată. Grădina era abandonată și plină de buruieni, iar la ferestre atârnau storurile rupte și putrede. Totul se afla într-o stare jalnică.

— Nu este nimeni pe aici. Elevii sunt în vacanță.

Ei traversară repede grădina. Ușa din spatele clădirii nu era

încuiată. Urcară scările de ciment până la ultimul etaj. În trecere, putură să vadă camerele pustii sau mobilate foarte sumar. Când ajunseră la etajul trei, văzură o scăriță care ducea și mai sus. Ajunseră într-o încăpere minusculă aflată chiar sub acoperiș, în care domnea o dezordine de nedescris și care avea o singură ferestruică. Prin ea se vedea aeroportul aflat la o distanță de aproximativ trei sute de metri.

— Priviți asta! strigă triumfător Chris Jones.

Malko se întoarse și îl văzu agitând arma închisă într-o husă cu fermoar. Malko o luă în mâini și o cântări. După greutate, era cu siguranță o armă de război. Simți conturul unei lunete montate pe armă.

— Unde ați găsit-o? întrebă el.

— În spatele cutiilor de acolo. O scoatem?

— Așteptați, spuse Malko.

Dacă el ar fi desfăcut husa forțând lanțul care o lega, adversarii săi și-ar fi dat imediat seama și și-ar fi schimbat planurile.

— Chris, cu o pușcă cu lunetă ai putea să neutralizezi un trăgător aflat la această fereastră dacă te-ai afla în aeroport?

— Și cu ochii închiși, spuse mândru acesta, sigur de posibilitățile sale.

— În acest caz, lăsați arma în locul în care ați găsit-o. Să plecăm.

Maria Chacar îi privi cu stupefacție.

— De ce nu luați pușca? Doar vor să o ucidă pe Rigoberta cu ea.

— Nu, spuse Malko. Vom avea noi grijă să nu se întâmple acest lucru. Datorită dumneavoastră avem un avantaj decisiv.

Ei coborâră scările, traversară grădina și se îndreptară către mașină și motocicletă.

— Ce facem cu individul din portbagaj? întrebă Milton.

— Am o idee, făcu Malko. Urmează-mă cu motocicleta. Ne vom îndrepta spre bulevardul Roosevelt ca să ieșim din oraș.

* * *

După mai mulți kilometri de urcuș, Autostrada Panamericană începu să șerpuiască printre dealuri și văi. Malko fu nevoit să meargă o bună bucată de vreme căutând un loc propice. În cele

din urmă, găsi ce căuta. La stânga sa se deschidea o viroagă cu o adâncime de peste treizeci de metri. El opri Nissan-ul la marginea șoselei și lângă el se opri și motocicleta.

— Va trebui să ne debarasăm de motocicletă în viroaga asta, imediat după curbă, îi explică Malko lui Milton.

Nu se vedea nici țipenie de om. Șoseaua era total pustie. Milton demară în forță, apoi reuși să sară din șa înainte ca motocicleta să țâșnească drept în râpă.

— Repede, aduceți și cadavrul, spuse Malko. Cei doi bodyguarzi scoaseră cadavrul din portbagaj și îl azvârliră acolo unde zăcea și motocicleta. Acesta se rostogoli câțiva metri și rămase cu fața în jos. Era o înscenare perfectă. Un motociclist imprudent care frânase prea puternic înainte de curbă și pierduse controlul asupra motocicletei. Singurul risc era că accidentul nu va fi descoperit prea curând... Nu era cazul să-i sperie inutil pe șefii lui Jesus.

— Dați foc motocicletei, pe urmă o luăm din loc.

În timp ce gorila cobora în viroagă, Malko se răsuci să plece din loc. Atunci văzu o mașină ce venea dinspre Guatemala City.

— Milton, la pământ! Maria, vino lângă mine!

Maria Chacar se lipi de Malko, ca și cum doar asta și-ar fi dorit. Gura ei o astupă pe a lui într-un sărut focos. Șoferul mașinii care venea nu observă decât un cuplu de îndrăgostiți, oprit la marginea șoselei...

Malko fu primul care se smulse din această ciudată îmbrățișare.

Lumina unui incendiu se ridica din viroagă și, după vreo câteva secunde, apăru de acolo și Chris Jones.

— S-o întindem de-aici. Curând va sări în aer. Am avut grijă să stropesc bine locul cu benzină.

Nici nu parcurseseră bine un kilometru, când zgomotul unei explozii tulbură liniștea: Honda sărise în aer. Cineva trebuia să observe asta ca să dea alarma.

Peste încă un sfert de oră, erau deja la *Camino Real*. Chris și Milton se făcură imediat nevăzuți, ca și cum ar fi fost înțeleși, lăsându-l pe Malko singur cu Maria Chacar.

Indianca se întoarse spre acesta cu figura aprinsă și îl sărută cu pasiune, aproape sufocându-l. Nu-i păsa de lustragiii care îi înconjurau din toate părțile.

— Dumneavoastră mi-ați redat demnitatea. Am putut să mă

răzbun. Am reușit să-l văd pe acel monstru plângând. De acum înainte nu voi mai fi o sclavă înfricoșată. Parcă nici nu eram vie. Acum, simt că în venele mele curge sânge. Doresc mai mult ca orice să fiu a dumneavoastră, să facem dragoste...

Sânii ei se presau de pieptul lui, iar în ochi îi ardea o văpaie de nebunie.

— Veniți, îi spuse Malko.

— O, nu, nu la *Camino Real,* căci mi-e rușine de lume. Prefer un motel de pe bulevardul Roosevelt.

Malko trebui să întoarcă mașina în direcția de unde sosise. Maria Chacar, încolăcită în jurul său, torcea ca o pisică. Era total transfigurată.

Abia o atinse că și începu să geamă, ca și cum fiecare centimetru pătrat de piele era viu. În partea dreaptă a șoselei Malko observă o firmă luminoasă pe care scria *El Principe.* Un bătrânel îi ceru patruzeci de quetzali și îi conduse la camera cu numărul 29. Malko își lăsă mașina într-un garaj aflat sub fereastra camerei.

Pereții și plafoanele extrem de joase erau acoperite cu oglinzi și un televizor Samsung, agățat de perete, difuza un film porno. Nu erau decât două piese de mobilier: un scaun și un pat imens, acoperit cu o blană sintetică.

Locul nu era extraordinar de romantic, dar Maria Chacar părea că nu vede nimic în jurul ei. Strâns lipită de Malko, ea îl îmbrățișa, iar corpul executa o mișcare îndrăcită. El o ajută să-și scoată puloverul, atingându-i sânii, iar ea gemu. Fusta îi căzu pe podea, iar Maria se lăsă pe pat, atrăgându-l și pe Malko. Era febrilă, stângace și arzătoare. Cât ai clipi din ochi, îl dezbrăcă de toate hainele. Maria îl apucă și îl ghidă spre ea, primindu-l cu un suspin de plăcere. Era atât de excitată, încât el o penetră dintr-o singură mișcare, fără efort. În momentul în care începu să se miște, corpul ei prinse brusc viață și răspunse cu un avânt de necrezut.

Ea juisă foarte repede, murmurând cuvinte fără înțeles. Nu trecu însă multă vreme și Malko simți că un al doilea val de dorință o cuprinde, în timp ce el continua să o penetreze într-un ritm din ce în ce mai alert. Picioarele ei îl înlănțuiră, iar brațele îl țineau de după ceafă cu o forță incredibilă. Malko începu să se retragă cu blândețe, o rostogoli cu fața în jos și imediat trupul ei se cabră lăsându-l să o penetreze prin spate. Brusc privirile lor se întâlniră într-una dintre oglinzi. Femeia învăța foarte repede. Ea juisă din nou, cu trăsăturile crispate și privirea rătăcită. După al

doilea orgasm, ea rămase nemişcată şi mută. Malko, lungit pe spate, îi respecta odihna. Dintr-o dată, ea sări şi îl încălecă pe pântece, balansându-se înainte şi înapoi.

Dulcea legănare sfârşi prin a-l excita din nou pe Malko. Maria Chacar făcea dragoste cu o mare simplitate, fără înflorituri şi mângâieri savante. Avea în schimb o imensă sete de a se bucura şi de a simţi plăcerea. Când îşi dădu seama că l-a trezit din nou, ea se ridică uşor şi îl ajută să o penetreze. În acea clipă, scoase un suspin de plăcere.

Începu o cavalcadă lentă, cu mişcări aproape imperceptibile la început, dar pe care Maria Chacar o termină într-un ritm dezlănţuit, agitându-se cu furie, până în clipa în care simţi că a atins culmile plăcerii. După un spasm violent, căzu sleită de puteri. Era atât de stoarsă de vlagă, încât în câteva clipe adormi. Când îşi reveni, primul lucru pe care îl făcu, a fost să se întoarcă în braţele amantului ei.

— Ştii, îi şopti ea, de când am rămas văduvă, nu am mai făcut deloc dragoste pentru că aveam impresia că îmi trădez soţul. Acum, după ce ştiu că l-am răzbunat, nu mai este acelaşi lucru. Toată frica, toate temerile s-au spulberat. Şi asta mulţumită ţie. Acum sunt sigură că totul se va petrece cu bine. Dacă Rigoberta ar fi omorâtă în ziua sosirii ei aici, ar fi o nenorocire pentru toţi indienii. Ar fi ca şi cum o perdea de întuneric ar coborî peste noi pentru încă cinci sute de ani...

Malko îi mângâie părul fără să spună nimic, nevrând să-i tulbure fericirea cu temerile sale. Ştia bine că mai aveau multe lucruri de rezolvat, pentru ca sosirea în ţară a Rigobertei Menchu să se desfăşoare fără nici un incident. Şi îi mai rămăseseră doar câteva ore ca să le rezolve.

Capitolul XXII

Malko se afla la aeroport înconjurat de diplomaţi şi de mulţimea simpatizanţilor Rigobertei Menchu, privind la punctul argintiu ce se mărea pe cer. Avionul care se apropia venea din nord. Era Boeing-ul 727, aparatul personal al preşedintelui Mexicului.

Era ora trei după-amiază şi un soare strălucitor lumina aeroportul din Ciudad de Guatemala. Peste câteva minute, avea să coboare pe pământul ţării ei, laureata Premiului Nobel pentru Pace 1992. Malko se simţea de parcă o bucată grea de plumb îi atârna în stomac. Întârzierea providenţială a avionului, îi permisese să ia măsuri mai amănunţite pentru protecţia Rigobertei Menchu.

Micul convoi, pus la dispoziţia acesteia de către preşedintele guatemalez, aştepta în faţa aerogării, cotropit de mulţimea suporterilor sosiţi să-şi aclame idolul. Erau femei îmbrăcate în *corte* şi *huipil*, erau bărbaţi în cămaşă şi pantaloni pestriţi, cu *morrales*[1] şi cu pălării de pai. Totul forma o pată plină de culoare, în care domina roşul, culoarea favorită a indienilor. Ceva mai departe, o indiancă bătrână şi indiferentă îşi întinsese direct pe pământ cuverturile din lâna multicoloră, oferindu-le la preţuri de nimic turiştilor.

Peste tot se puteau vedea pancarde ale CUC, ale asociaţiilor cu nume ca *Unida nacional por la Paz y los derechos de los indigenas, Comite de la Unidad Campesina*. Salutări de bun venit se auzeau de pretutindeni: *„Bienvenida, compañera!"* sau *„Que viva Rigoberta Menchu!"*.

Chiar şi parchigul fusese invadat de lume. Printre indieni se putea vedea din loc în loc şi câte o figură de *ladino*. Toţi aşteptau

---

1. Cimpoaie (n.a.)

ca Rigoberta să-şi pronunţe discursul în faţa unor microfoane plasate pe o estradă improvizată. În continuu sosea lume. Unii veneau pe jos tocmai din oraş, cărând desagi grei în spate.

Malko făcu câţiva paşi ca să se întâlnească cu Maria Chacar. Era din nou îmbrăcată cu straiele tradiţionale şi avea în mâini un enorm buchet de *cartuchos*[1].

— Eşti fericită? o întrebă Malko.

Indianca avea ochii strălucitori. Ea îşi ridică spre Malko privirea inundată de o imensă fericire şi îi şopti la ureche:

— *Sí, mi mozo. Pero hay muchas „orejas"*[2].

Boeing-ul 727 tocmai se pregătea să aterizeze. Malko o părăsi ca să se ducă lângă Milton. Acesta stătea de vorbă cu Malcolm Brown.

— Supraveghează-i pe cei din jurul nostru, îi spuse el. Am impresia că sunt o grămadă de poliţai în civil.

— Primul care-şi va băga mâna în buzunar, este un om mort, spuse încruntat Milton.

De altfel, în jurul lor nu se afla prea multă lume: cel mult treizeci de persoane, dintre care majoritatea erau diplomaţi, în frunte cu preşedintele Mexicului. Malko făcu câţiva paşi în spate şi mătură cu o privire galeria acoperită cu sticlă, aflată dedesubtul lor. Acolo se înghesuiau alţi suporteri, care aveau vedere directă spre pistă. Inima începu să-i bată nebună când, printre hainele pestriţe ale indienilor, zări clar un taior roz.

Îi trebuiră câteva secunde ca să se convingă că era vorba de Maria-Beatriz Orlando, care avea ochii ascunşi în spatele unor ochelari de soare. El se întoarse spre Milton, arătându-i-o pe Maria-Beatriz.

— Aţi văzut-o bine, nu? Fiţi cu ochii pe ea!

Tânăra *fincera* ar fi fost perfect capabilă să comită ea însăşi atentatul, ştiind că în această ţară putea să scape uşor de rigorile legii. Un huruit asurzitor îl făcu să se întoarcă. Aparatul DC 10 al Companiei AeroMexico se pregătea să aterizeze. Mai rămăseseră doar câteva minute până la aterizarea avionului Rigobertei.

— Chris este la locul stabilit? întrebă el.

— Totul este O.K., spuse Milton Brabeck.

Chris se instalase pe acoperişul unei clădiri administrative, chiar lângă turnul de control. Locul fusese bine ales chiar în

---

1. Flori albe (n.a.)

2. Da, iubitule, dar sunt şi mulţi spioni (n.t.)

dimineața aceea. Fusese simplu, deoarece aeroportul nu dispunea de o protecție specială... Malko se năpusti pe scara ce ducea la galeria cu geamuri. Își făcu cu greu loc în mulțimea adunată acolo și, peste trei minute, se afla chiar în spatele Mariei-Beatriz. Aceasta fixa avionul 727 și nu îl remarcă. Malko spuse încet:

— Ce surpriză să vă văd aici!

Tânăra se răsuci cu iuțeala unui șarpe și cu trăsăturile feței schimonosite. Malko simți străfulgerarea ochilor albaștri, deși aceștia erau ascunși de lentilele negre ale ochelarilor. Întâi avu impresia că va sări să-l sfâșie, dar ea se stăpâni și spuse cu o voce șuierătoare:

— Vă sosește protejata. Acum sunteți fericit?

— Nu-mi imaginam că veți face parte din comitetul de primire...

Ea spuse cu un rictus dușmănos:

— Vă este teamă că pot să o ucid?

Cu o mișcare bruscă, ea își deschise geanta, în care se vedeau câteva mărunțișuri, tipic femeiești. Apoi o închise și îi întoarse spatele lui Malko în mod ostentativ. Taiorul ei era prea perfect mulat pe corp ca să poată ascunde o armă. El se reîntoarse intrigat pe tarmac.

Un *ladino* îmbrăcat în alb agita un steag guatemalez alb și albastru, urlând ca să poată acoperi zgomotul produs de avion. Aparatul 727 se afla doar la câțiva metri.

— *Que viva Rigoberta Menchu! Que viva la compañera Rigoberta!*

Aparatul se opri, pasarela din spate fu lăsată la sol, iar suporterii năvăliră, aplaudându-i pe cei ce coborau. După un șir lung de pasageri, apăru Rigoberta Menchu. Ea își agita brațele cu un aer obosit. Bărbatul în alb începu să se agite și mai tare, iar fotoreporterii încercau să obțină cât mai multe fotografii.

Laureata Premiului Nobel pentru Pace arăta mai în vârstă decât cei treizeci și trei de ani ai ei. Ai fi zis că este alcătuită din două șunci imense suprapuse. Era de talie mică, avea o față rotundă cu ochi vii și părul negru și drept. Corpul ei diform era acoperit cu o lungă rochie albastră cu mâneci scurte. Avea colier și cercei din coral. Din spatele ei, apăru o altă indiancă, mai în vârstă, ce căra o geantă imensă de voiaj. Aceasta se așeză aproape de Rigoberta. Din mulțimea adunată la aeroport, apăru deodată Maria Chacar, care se aruncă în brațele Rigobertei; cele

două femei schimbară câteva cuvinte, apoi Maria începu să meargă lângă aceasta, cu ochii strălucind de bucurie și de mândrie.

Silueta impunătoare a lui Milton Brabeck se detașa de restul grupului. Ochii lui cenușii erau într-o permanentă mișcare. Din cauză că era mică de statură, Rigoberta era pur și simplu înghițită de grupul însoțitorilor ei, fapt ce îi asigura o bună protecție în fața unui trăgător plasat la distanță. Malko își ridică privirea către galeria cu geamuri, unde suporterii își agitau brațele și ovaționau din răsputeri.

Maria-Beatriz Orlando dispăruse.

Rigoberta Menchu și grupul ei fură conduși în salonul de onoare al aeroportului, unde ea se lăsă să cadă pe o canapea. Imediat fu înconjurată de un stol de ziariști.

— Credeți că se va putea stabili un acord între armata guatemaleză și dumneavoastră? o întrebă un reporter de la *Prensa libre*.

Rigoberta Menchu clătină din cap. Ea răspunse într-o spaniolă foarte corectă și cu o voce lentă și puternică, sublinindu-și vorbele cu gesturi ample:

— Sper, dar sunt totuși neliniștită. Chiar acum o săptămână, armata a pretins că membrii familiei mele care se află încă în Uspantan duc o activitate subversivă de *guerilleros*[1]. Ei au fost arestați în mod ilegal și interogați ore în șir. Chiar pe 10 decembrie, Ziua internațională a Drepturilor Omului. Acest lucru mi se pare de prost augur.

— Vă este frică de moarte? o întrebă un alt ziarist.

Se făcu liniște. Rigoberta răspunse:

— Mie nu mi-e frică de moarte, dar nu doresc încă să mor. Cu atât mai mult, cu cât nu am fost prea fericită în țara mea. Aș dori să mai profit un pic de viață...

Vreo douăzeci de reporteri se înghesuiau să pună întrebări. Dându-și seama că avea ceva timp la dispoziție, Malko se hotărî să-și mai verifice încă o dată dispozitivul de protecție.

* * *

Manuel Mitran pătrunse fără zgomot în micuța încăpere de pe acoperișul școlii de agronomie. Venise cu motocicleta pe care o lăsase la un kilometru de clădire. Îmbrăcat cu geacă, cămașă

---

1. Luptători (n.t.)

cadrilată şi cu blugi şi încălţat cu bascheţi, trecea complet neobservat.

El îşi dezbrăcă geaca şi luă puşca învelită în husă. Cu o cheiţă descuie lacătul care bloca fermoarul. Scoase arma şi o cântări în mâini. Era obişnuit să folosescă armele Dragonov, fiind de multă vreme trăgător de elită în garda prezidenţială. Tocmai din această cauză fusese mutat la „Serviciul Arhive", unde efectuase deja câteva lichidări. Nimeni nu bănuia adevărata sa misiune. Cu figura sa bucălată şi rotundă, avea mai degrabă aerul unui băiat cumsecade. Nici măcar mustaţa sa nu avea un aer agresiv.

El şterse cu o bucată de cârpă amprentele lăsate pe armă şi îşi puse o pereche de mănuşi fine din piele. Abia atunci manevră culasa şi introduse un cartuş pe ţeavă.

Era perfect calm, simţindu-se mai degrabă mândru că a fost ales pentru o misiune atât de importantă. Într-un mic toc prins de centură, el avea un Colt cu care ar fi putut să neutralizeze pe eventualii urmăritori. O dată ce Dragonov-ul fu încărcat, el începu să studieze unghiul cel mai bun de tragere, având grijă să nu se arate în cadrul ferestrei. Se aşeză pe un scaun pus cu speteaza înainte, în colţul din stânga al ferestrei.

Unghiul de tragere părea perfect, dar el nu putea să acopere decât jumătate din spaţiul în care s-ar fi putut afla Rigoberta Menchu. Dacă ea s-ar fi plasat în faţa microfoanelor din dreapta, el ar fi fost obligat să tragă expunându-se la fereastră.

După ce termină cu toate reglajele, puse puşca jos şi îşi aprinse o ţigară, pândind neîncetat la bucata de teren din faţa aerogării. Cu un pic de noroc, nici măcar un observator atent nu ar fi văzut nimic.

* * *

Chris Jones îşi şterse pentru a nu ştiu câta oară transpiraţia care îi curgea în ochi. Aşezat de mai bine de două ceasuri în plin soare, simţea că se topeşte. În ciuda altitudinii mari, ai fi crezut că te afli la Miami, în plină vară.

Privirea sa nu pierdea nici un moment mica ferestruică care se afla pe acoperişul şcolii de agronomie, la exact două sute optzeci de metri în faţa lui. Până acum, nu văzuse nici un semn

de viață. Fereastra era deschisă ca atunci când fuseseră acolo. Țeava puștii Armalite M 18, echipată cu lunetă, era rezemată pe marginea zidului ce înconjura terasa. Această lungă așteptare îi aminti de ziua în care trebuise să-l ucidă pe William Buckley, fostul șef al CIA la Oman, ca să-l scutească de îngrozitoarele torturi la care ar fi fost supus de răpitorii săi din gruparea Hezbollah[1]. Ori de câte ori va ține în mâini o pușcă cu lunetă, avea să-și amintească de acea misiune îngrozitoare.

* * *

Malko reveni în salonul în care se desfășura conferința de presă, în momentul în care un reporter o întreba pe Rigoberta Menchu:

— Cum se face că vorbiți atât de bine limba spaniolă?

— Am învățat-o la douăzeci de ani, răspunse ea. Noi, indienii, refuzăm de obicei să o vorbim, deoarece este limba celor care ne oprimă, limba vorbită de *ladinos*. Am înțeles însă că era un instrument de luptă pentru cele douăuzeci și două de comunități de indieni din Guatemala, care vorbesc limbi diferite și nu se înțeleg nici între ele.

— Până unde veți încerca să mergeți?

— Până la recunoașterea poporului nostru și a tuturor celorlalte popoare de indieni din America Latină. Este timpul ca în Guatemala să se instaureze democrația. Ca *ladinos* și indienii să fie pe picior de egalitate.

Fețele celor din jur deveniseră grave. Reporterii, toți niște *ladinos*, îi sorbeau fiecare cuvânt. Unul dintre ei se aplecă spre un coleg și îi șopti:

— Cele spuse de ea sunt dinamită adevărată...

— Sunteți dispusă să aprobați chiar lupta armată? întrebă un alt reporter.

— Eu nu caut să mă răzbun, răspunse indianca, dar uneori este necesară și „violența făcută în numele dreptății". Acest lucru este consfințit și de Biblie. Cu toate acestea, doresc să

---

1. Vezi „Ostaticul din Oman", SAS nr. 87 (n.a.)

reușească tratativele de pace duse între guvern și URNG[1]. Chiar eu doresc să fiu mediatoare.

Ea tăcu, obosită. Malko o observă, surprins de energia pe care o emana. Cu siguranță, era o ființă dură, greu de dominat și calmă ca o apă adâncă. Înțelese atunci de ce micuța analfabetă, culegătoare de cafea, devenise simbolul indienilor. Ambasadorul Mexicului o îmbrățișă călduros și grupul se îndreptă spre ieșire. În stânga Rigobertei se afla indianca cea în vârstă, iar în dreapta, Maria Chacar. Ele ieșiră afară, pe esplanada din fața aerogării și se urcară pe estrada construită special pentru această ocazie.

Malko simți cum stomacul i se strânge de teamă. Acum urma momentul cel mai periculos. El schimbă o privire semnificativă cu Milton Brabeck. Gorila se plasă chiar în spatele indiencei, supraveghind locul, în timp ce Malko controla zona din spatele acesteia.

Dintr-o dată, tocmai când ea se apropie de microfoane, se auzi o puternică detonație.

* * *

Manuel Mitran, instalat în spatele cutiei pe care se afla sprijinită pușca, respira liniștit. Rigoberta Menchu se așezase chiar acolo unde ar fi pus-o el! Așa că putu să stabilească ținta fără nici un efort. El așeză pușca la umăr și ținti pieptul indiencei. De la acea distanță, era mai sigur decât să țintească în cap. Oricum, o armă Dragonov avea o energie cinetică atât de mare, încât o ucidea chiar dacă nu ar fi nimerit un organ vital. Manuel Mitran își ținu respirația, cu obrazul lipit de patul puștii.

* * *

Detonațiile îl luară prin surprindere pe Chris Jones. Privind în jur, el văzu că era vorba de sutele de petarde dispuse pe pământ în jurul parchingului, care explodau în cascadă, dând impresia unor împușcături. Nu se mai putea auzi nimic altceva, iar Rigoberta Menchu așteptă ca să se facă din nou liniște, cu același surâs obosit pe față. Pentru a o suta oară, Chris se uită spre pătratul ferestrei, nezărind nimic.

Treaba devenea din ce în ce mai chinuitoare. Dacă adversarii lor își schimbaseră planurile?

---

1. Unidad Revolucionaria Nacional Guatemalteca (n.a.)

* * *

Cu o fracţiune de secundă înainte ca Manuel Mitran să apese pe trăgaci, un cameraman se interpuse între el şi Rigoberta Menchu. Manuel aştepta aceasta ca să se retragă, dar el o luă de un braţ şi o deplasă spre dreapta, ca să poată filma şi numele aeroportului, aflat în spatele ei!

Aşa că indianca dispăru din câmpul vizual al lui Manuel Mitran! El aşteptă încă puţin, apoi, văzând că nu revine în locul iniţial, se hotărî să se deplaseze el. Astfel, era obligat să se descopere.

* * *

Inima lui Chris Jones se opri în loc. În cadrul ferestrei, apăruse o siluetă. El îşi puse degetul pe trăgaci. Glonţul era pregătit pe ţeavă, înălţimea era perfect reglată şi nu adia nici o boare de vânt. Simţi cum îi înţepenesc muşchii stomacului. Într-o meserie ca asta, nu mai aveai o a doua şansă!

Atenţia tuturor spectatorilor era concentrată asupra Rigobertei Menchu şi asupra petardelor ce continuau să explodeze. Silueta apăru din nou în cadrul ferestrei, cu o puşcă în mâini. Omul nu părea că se grăbeşte. Nici Chris Jones. Inima parcă încetase să-i mai bată. El nu mai auzea petardele şi nu mai simţea căldura soarelui. Pieptul necunoscutului era în mijlocul vizorului armei sale. Necunoscutul îşi ducea arma la umăr.

Proiectilul care plecă din Armalite cu o viteză de opt sute de metri pe secundă, abia se auzi în mijlocul vacarmului iscat de petarde. Peste o fracţiune de secundă, în cadrul ferestrei nu se mai afla nimeni. Cu un alt cartuş pregătit pe ţeavă, Chris Jones aştepta pândind în continuare pătratul ferestrei. Exploziile petardelor se răriră încetul cu încetul. Chris se destinse şi el. Vocea Rigobertei Menchu se auzi clar în difuzoare.

Chris Jones rămăsese cu privirea fixată şi cu arma îndreptată spre fereastră. Încă mai stătea aşa în momentul în care, la terminarea discursului, laureata Premiului Nobel se îndreptă spre convoiul de maşini care o aştepta. Ea se urcă în Range Rover însoţită de bătrâna indiancă şi de Maria Chacar. La volan se afla un poliţist. Malko îi ordonase lui Chris să nu-şi părăsească postul până ce ea nu va părăsi aeroportul.

Cele două motociclete demarară deschizând drumul. Range Rover-ul era urmat de o maşină a poliţiei, apoi de maşina în care se aflau Malko şi Milton Brabeck. Alte maşini se alăturară convoiului, printre care se afla şi un Buick alb. Era maşina Mariei-Beatriz Orlando.

Chris Jones îşi demontă cu repeziciune arma, o aşeză în etuiul ei şi se năpusti după şirul de maşini. Prezenţa acolo a Mariei-Beatriz nu era semn bun!

* * *

Aşezată în spatele Rigobertei Menchu, Maria Chacar vorbea fără întrerupere, povestindu-i evenimentele petrecute înaintea sosirii ei. Maşina era plină de *cartuchos* al căror parfum era aproape de nesuportat. Rigoberta, fericită şi obosită, asculta zâmbind în mod mecanic şi privind străzile capitalei. I se părea ciudat să se întoarcă în ţara ei cu o escortă oficială. Înainte de a părăsi Mexicul, preşedintele Salinas îi promisese că va avea parte de o primire triumfală. Ea, micuţa indiancă, ce fugise cu zece ani mai devreme deghizată în călugăriţă, după ce armata guatemaleză îi omorâse fratele mai mic, mama şi tatăl... Iar acum, era tratată cu onoruri de stat, condusă de motociclişti şi de o maşină a poliţiei.

Pe *calzada* Roosevelt, mulţimea era atât de densă, încât convoiul fu nevoit să-şi încetinească viteza, pentru ca să o mărească iar în timp ce urca panta dreaptă a colinei. Aici circulaţia era ceva mai fluidă, iar motocicletele rulau în faţă la o distanţă de douăzeci de metri. Către kilometrul treisprezece, se afla un semnalizator de circulaţie, chiar la intersecţia bulevardului Miraflores cu *calzada* Roosevelt.

Motociclştii trecură pe lumina galbenă, dar şoferul Range Rover-ului frână brusc în faţa luminii roşii. Maşina poliţiei, aflată la treizeci de metri în spate, opri şi ea şi unul dintre poliţişti făcu un semn vehiculelor ce veneau în urmă să facă la fel.

Un imens camion-cisternă vopsit în roşu şi alb, tocmai venea din bulevardul Miraflores şi, profitând de lumina verde, încerca să traverseze *calzada* Roosevelt, interpunându-se între motociclişti şi Range Rover-ul Rigobertei Menchu.

* * *

— Dar ce se petrece acolo?

Milton Brabeck întorcea întruna capul în spate ca să supravegheze Buick-u alb al Mariei-Beatriz Orlando, aflat chiar în spatele lor. Tânăra femeie era singură la bord, cu ochii ascunşi în continuare de ochelarii negri.

Malko era cu toate simţurile la pândă. Auzise împuşcătura armei lui Chris şi ştia că acesta îşi îndeplinise misiunea. Deci atentatul fusese dejucat. Nu ştia însă dacă adversarii săi nu puseseră la punct şi un plan de rezervă. El privea semnalizatorul de circulaţie, gata să demareze.

Dintr-o dată, un camion-cisternă, alb cu roşu, se imobiliză de-a curmezişul şoselei. Apăru lumina verde, dar trecerea era acum blocată de colosul acela. Malko privi cu atenţie enorma maşină. El văzu cum şoferul deschide portiera şi, ridicând capota, îşi băgă capul în ea. La rândul său, poliţistul care era la volanul Range Rover-ului sări din maşină şi se duse lângă el. Cei doi bărbaţi schimbară câteva cuvinte, apoi se îndreptară către un garaj aflat de cealaltă parte a străzii Roosevelt, probabil în căutare de ajutor. Din sensul contrar, se vedea un şir lung de camioane care transportau lumea aşezată în picioare. O grevă a şoferilor de autobuze era în curs de desfăşurare, iar oamenii trebuiau să se descurce cumva.

Toate acestea nu păreau să aibă nimic neliniştitor.

Pentru toţi ceilalţi, dar nu şi pentru Malko. Camionul-cisternă din faţa lor era unul şi acelaşi cu cel despre care se pretindea că ar fi dispărut. Era camionul pe care îl văzuse intrând în curtea cazărmii *Justo Ruffino Barrios.* El sări jos din maşină, în timp ce Chris Jones sosea în goană.

— Ce se întâmplă aici? întrebă el.

— Nu ştiu, spuse Malko, dar mie nu-mi place deloc. Să mergem acolo.

Trei bărbaţi veneau în fugă către Range Rover-ul unde cele trei indiene pălăvrăgeau fără nici o grijă, aşteptând ca drumul să fie liber.

Adevărul îi apăru cu brutalitate lui Malko.

— Este vorba de o capcană! Camionul va sări în aer!

Era deja în dreptul maşinii. El deschise brusc portiera acesteia şi vru să o smulgă pe Rigoberta de pe banchetă.

Imposibil! Era prinsă cu centura de siguranță! El i-o desfăcu și strigă spre Maria Chacar:

— Ieșiți repede! Salvați-vă! Camionul va sări în aer!

El o trase pe Rigoberta și o aruncă în brațele lui Chris Jones. Acesta o primi ca pe un pachet și o luă de acolo. Malko se întoarse, deschise cealaltă portieră și o smulse pe Maria Chacar de pe scaunul ei.

— Repede, fugiți! strigă el.

Nu mai vedea decât enormul camion imobilizat în intersecție. Se năpusti iar spre mașină și o scoase de acolo și pe bătrână.

Chris Jones și Rigoberta Menchu se aflau deja în dreptul mașinii poliției. Malko venea cu Maria Chacar, de-a dreptul înnebunit.

— Repede! Repede! strigă el.

Dacă era ce credea el, mai rămâneau doar câteva secunde. Brusc, Maria Chacar scoase un strigăt: indianca bătrână se întorcea spre Range!

— Și-a uitat geanta! urlă Maria Chacar.

Malko o prinse de mână, trăgându-o după el.

— Veniți! Veniți!

Să se întoarcă din drum era ca o sfidare adresată morții. Chris, Milton și Rigoberta Menchu se aflau acum lângă zidul de ciment care separa o biserică de un teren viran.

Maria Chacar se smulse din strânsoare și țâșni spre indianca bătrână. Malko urlă din răsputeri:

— Maria! Întoarce-te!

Ea însă nu-l ascultă. Să alerge acum după ea ar fi însemnat o adevărată sinucidere. Reuși să se arunce sub zidul de ciment. În acel moment se auzi o explozie formidabilă. Un val de foc mătură *calzada* Roosevelt, înecând pe toți cei care se aflau acolo. Malko văzu oamenii transformându-se în torțe. După un timp, căldura se mai diminuă și atunci, el îndrăzni să privească în jur. Camionul-cisternă era în flăcări și o enormă coloană de fum negru se ridica din intersecție. De jur-împrejur, casele și mașinile erau și ele cuprinse de flăcări. Pasagerii unui camion săreau din el ca nebunii, cu hainele aprinse.

Lumea alerga în toate direcțiile, cuprinsă de panică și de teroare. Un preot ieși din biserică cu o căldărușă și cu un sfeștoc și începu să binecuvânteze trupurile care zăceau pe șosea.

Din Range Rover-ul Rigobertei Menchu nu mai rămăsese

decât o caroserie înnegrită. Maria Chacar și bătrâna indiancă se volatilizaseră. Rigoberta Menchu, copleșită, căzu în genunchi își începu să se roage.

* * *

Primele ambulanțe începură să sosească într-un concert asurzitor de sirene. Pompierii, veniți și ei într-un timp record, stropeau camionul-cisternă cu spumă carbonică. Acesta continua încă să ardă, degajând un fum negru și gras care acoperea totul în jur. Rigoberta, încadrată de Chris și Milton, se uita fix la ceea ce mai rămăsese din mașina prezidențială. Ea se întoarse către Malko.

— Dar unde sunt Maria și Simona?

Cu un nod în gât de emoție, Malko nu îndrăzni să-i răspundă. Căldura degajată nu îi permitea să se apropie de Range Rover. Lumea începuse să se adune de jur-împrejur, dar nu se vedea nici un polițist.

— Cine v-a spus să vă puneți centura de siguranță?

— Șoferul, zise Rigoberta.

Brusc, Chris Jones îi făcu lui Malko semn cu cotul.

— Hei! *Look*!

Malko se întoarse. Maria-Beatriz venea spre ei cu o privire înfiorătoare. În mână ținea un revolver. Taiorul îi fusese înnegrit de flăcări. Văzându-i împreună, ea își dădu seama că nu le poate face față de una singură. Se întoarse și începu să urle cât o țineau puterile:

— Jorge! *Matalos! Matalos!*[1]

Malko văzu un bărbat sprijinit de o camionetă albă cu geamuri fumurii ce era parcată de cealaltă parte a străzii Roosevelt.

Era colonelul Jorge Sanchez care avea în mână un pistol-mitralieră Uzi. În ciuda apelului disperat al Mariei-Beatriz, el nu se mișca. Atunci, femeia se aruncă furioasă și îi smulse arma, pe care o îndreptă asupra grupului format din Rigoberta Menchu, Malko și cei doi americani. Cu armă la ochi, ea puse degetul pe trăgaci, cu fața schimonosită de o ură colosală.

— Maria-Beatriz! *Regreses!*[2]

---

1. Ucide-i! Ucide-i! (n.t.)
2. Întoarce-te! (n.a.)

Cel care strigase fusese colonelul Jorge Sanchez, mai înainte de a fugi după ea. Femeia era la o distanţă de douăzeci de metri de grup.

Pregătită să-i mitralieze, scoase un strigăt inuman:

— *Perros inmundos!*[1]

Sig-ul, Magnum 357 şi Beretta 92 îşi scuipară proiectilele aproape simultan, încât se auzi o singură detonaţie.

Maria-Beatriz păru că execută un dans ciudat. Corpul îi tresărea în mişcări dezordonate. Arma îi căzuse din mâini, iar ea se prăbuşi ca o păpuşă din cârpă. Taiorul ei roz era plin cu pete de sânge. Numai faţa îi rămăsese neatinsă de proiectile. Ea încercă să întoarcă faţa, dar nu izbuti.

Colonelul Sanchez zăcea şi el în mijlocul străzii, atins în piept de un glonţ „rătăcit" de Malko. Avusese ghinionul să se afle pe traiectoria gloanţelor trase de acesta.

Malko se îndreptă către camionul care încetase să mai ardă. Căldura emanată de el era însă puternică. Avea o senzaţie de sfârşeală. Capul îi era golit de orice gând. În creierul său se amestecau în mod dureros ţipetele, claxoanele. La câţiva metri de caroseria carbonizată, descoperi corpul bătrânei indience şi apoi al Mariei Chacar.

Erau complet carbonizate şi se făcuseră una cu asfaltul topit al şoselei. El se opri lângă trupul chircit ca de copil al Mariei, revăzând cu ochii minţii figura ei radioasă din clipa în care îl anunţase că se va întoarce cu Rigoberta Menchu în Quiche.

Pentru ea, perdeaua cea neagră se lăsase pentru totdeauna.

Trebuiau să mai treacă încă mulţi, mulţi ani până când utopia Rigobertei Menchu să devină altceva decât un vis nebunesc.

---

1. Câini scârboşi (n.a.)

Tiparul executat sub comanda nr. 80 179
Regia Autonomă a Imprimeriilor
Imprimeria „CORESI" Bucureşti
ROMÂNIA